

**АННА ЛИТВИНОВА, СЕРГЕЙ
ЛИТВИНОВ
ОСКАР ЗА СМЪРТОНОСНА
РОЛЯ**

Превод от руски: Антоанета Бежанска, 2008

chitanka.info

ПРОЛОГ

ВАЛЕРИЙ ПЕТРОВИЧ

Париж

13 юли 1987 година

Блондинката зад волана на пeжoтo наистина бeшe хубавa.

Тя умело паркира колата си до тротоара в миниатюрното пространство между две други коли. Загаси двигателя, отвори вратата. Мярнаха се стройните ѝ крака под мини поличката. Блондинката се засмя и каза нещо на някого, който седеше до шофьорското място, но лицето му беше скрито. След минута от колата слезе млад мъж. Сега той се виждаше прекрасно на безмилостната светлина на летния ден.

„Да, това е той“ — каза си Валерий Петрович. Отмести чашката от еспресо и вдигна ръка, за да викне сервитьора.

„Десет франка за кафето — пресметна той наум, — плюс двайсет и два франка за бутилчица «Перие». Пладнешки обир! Ако продължавам да го карам така, от командировъчните ми няма да остане нищо. Даже няма да мога да занеса на Танюшка обещаната кукла... Но най-гадното, разбира се, не е това. Най-гадното е, че всичко се потвърди. Това наистина е тя. И най-важното — с нея е точно той.“

Валерий Петрович отброи парите за кафето и минералната вода, добави и бакшиш и остави на масата трийсет и пет франка.

„Мерси, мосю!“ — изпя сервитьорът.

Докато плащаше, Валерий Петрович продължаваше да разглежда блондинката и младежа. Те не подозираха, че ги наблюдават и се държаха непринудено, а поведението им не оставяше никакво съмнение относно техните намерения. Мъжът слезе от колата, огледа се. Не забеляза Валерий Петрович, защото той седеше в едно кафене на тротоара на разстояние от около петдесет метра, сянката на чадъра и тъмните очила скриваха лицето му.

Младежът каза нещо на блондинката, която вече отключваше вратата на входа със собствен ключ. Тя се разсмя и го потупа по задника. Вътре те влязоха прегърнати.

Валерий Петрович тъжно се усмихна и стана от масичката.

* * *

В асансьора блондинката прегърна младежа. Той се наведе и започна да я целува. Асансьорът се влачи доста дълго към шестия етаж и младежът успя да разкопчае три копчета от блузката на момичето.

Те нахълтаха в полумрака на мансардата като трескаво се събличаха един друг.

— О, Жюли — измърмори той на руски, — толкова те искам!

— Почакай, Никола, почакай — отвърна тя на френски и се засмя, — колко си нетърпелив — истинска мечка!...

* * *

— О, Жюли, толкова те искам!

— Почакай, Никола, почакай, колко си нетърпелив — истинска мечка!

Тези гласове се чуваха от големия касетофон.

Двамата мъже със слушалки, които следяха записа, си размениха изразителни погледи.

— Дяволите да ги вземат! — каза първият на английски. — Пак ще трябва да слушаме това порно.

От магнетофона се чуваха звуците на любовно боричкане — стонове, учестено дишане, интимен неясен шепот.

Един от мъжете се намръщи и намали звука.

Магнетофонът продължаваше да записва въздишките и стоновете, които се чуваха от мансардата.

ТАНЯ

В наши дни

21 юни, понеделник

Кой е казал, че понеделникът е тежък ден?

Татяна Садовникова обичаше понеделниците. Първо, в понеделник се става по-лесно, защото организмът се е възстановил през почивните дни и е по-толерантен към звъненето на будилника. Второ, в понеделник по улиците на Москва (отчетено е от многогодишната практика) има доста по-малко коли, отколкото в останалите делнични дни. Или хората не бързат да се връщат от вилите си, или пък в неделя толкова са се насмукали, че на следващия ден се страхуват да седнат зад кормилото. С една дума — удоволствие! Задръствания почти няма и затова и за работа можеш да тръгнеш по-късно.

Ето и днес Таня излезе от къщи не в осем и половина както обикновено, а точно в девет. Един час би трябвало да ѝ е достатъчен, за да стигне навреме до работата си в района на „Маяковка“. Ако пък въпреки понеделника се случи да попадне в задръстване, не е чак толкова страшно, ще закъснее малко. Тя вече не е прост служител, а творчески директор — вторият по значимост човек в рекламната агенция. А началниците, както е добре известно (особено на самите тях), не закъсняват, а нещо ги задържа.

На Таня ѝ харесваше да бъде началник. Нямахме какво да се преструва, приятно е, когато имаш отделен кабинет, кожено кресло, лична секретарка... Освен това — хубава заплата, положение и възможност да командваш! Само че за Таня най-приятни бяха (и това е, както казваше пастрокът ѝ, „класически парадокс на женската логика“) не солидната длъжност и кръглата сума по ведомост.

Повече от всичко Садовникова се гордееше с това, че въобще няма вид на директор. Какви са началничките? Или някакви стари командорки, или проклети грандами, или, в краен случай, измъчени млади жени с твърд поглед. А за Татяна никой не би се сетил, че е

директор, докато не му пъхне под носа визитката си. Видът ѝ изобщо не бе началнически — напротив, изглеждаше млада и безгрижна, фигурата ѝ — стройна. Ако е с панталон — той е плътно прилепнал, ако е с пола — тя непременно е над коленете. Косите ѝ — бухнали, бръчки — няма. С една дума — понякога дори тийнейджъри я закачаха. Канеха я на дискотеки в студентските общежития... А вечната младост е толкова хубаво нещо! Поне още десетина години да можеше да продължи!

Обаче Таня Садовникова не се осланяше само на природния дар и на собствения си ген. Тя влагаше всички сили, за да не ѝ даде никой нейните — о ужас! — двайсет и седем. Колкото и уморена да беше, винаги намираше време да потича — на тенис корта, да поплува в басейна или да си направи чаша отвратителен на вкус морковен сок. Колкото и да я мързеше, никога не забравяше, че лицето от само себе си няма да остане младо. И го натриваше с парченца лед, и маски му правеше, и едва дишаше над тенджерата с гореща билкова отвара, за да прочисти порите... Понякога, особено след тежки преговори или продължителен работен ден, отиваше във фитнес залата като на каторга. И само при мисълта, че трябва да чисти моркови, а после да се дави с тоя ужасен сок, направо ѝ се гадеше. Вместо спорт ѝ се щеше да се мушне в леглото, вместо полезната напитка ѝ се искаше коняк... Но обикновено се справяше с изкушенията. Сама се наричаше лентяйка и слабачка. И тръгваше за тенис корта или за басейна, а когато се върнеше вкъщи, зачервена и уморена, преди да се стовари в леглото, старателно почистваше лицето си и си слагаше тонизираща маска... „Аз съм най-важният си капитал!“ — повтаряше си тя. И много се радваше, че макар и началничка, изглежда, ако не като ученичка, поне като палава студентка на около двайсет и две. Пък и се чувстваше съвсем млада — вървеше бързо, едва ли не подскачайки, и можеше като нищо да стигне потеглил автобус...

Наистина на автобус сега Таня рядко се качваше, основно караше собствената си кола. Все пак е творчески директор, какъв ти обществен транспорт!

Тази година си купи, благодарение на високите длъжност и заплата, малък джип тойота с небесносин цвят. Както казват французите „noblesse oblige“ — положението задължава.

Не отива на втория човек в рекламната агенция „Петата власт“ да кара малко пежо, като че ли е някаква аспирантка.

Когато Таня се замисли да купи по-солидна кола, дори не можеше да предположи, че това ще я доведе до най-силни нравствени страдания. Новата кола, разбира се, е чудесно, страхотно нещо, но какво да прави с любимото си пеженце? Да си го остави за всеки случай? Но две коли за едно момиче са прекалено много. Два гаража, две поддръжки, два пъти на технически преглед — ще се побърка, пък и доста пари ще глътне. Освен това съседите ще започнат да я гледат накриво и веднага ще я обявят за буржоазка. А да продаде пеженцето просто сърце не ѝ дава. Нали вярната червена колица е минала с Таня през огън и вода, като жива е, обича стопанката си и просто няма да преживее, ако тя я даде в чужди, равнодушни и несръчни ръце.

Таня реши да подари пеженцето на майка си, но Юлия Николаевна бе скарана с техниката и само замаха с ръце: „Боже опази!“. Таня се обърна със същото предложение към пастрока си, а Валерий Петрович иронично се усмихна: „Че аз с моите телеса направо ще я смажа!“. Друг, на когото на Таня да не ѝ е жал да подари любимеца си, нямаше...

Значи, реши тя, такава ѝ е съдбата. Щом пеженцето не иска да си отиде, много ѝ здраве на новата кола, ще си го кара чак до пенсия — неговата или нейната собствена. Но изведнъж се сети — Димка Полуянов, старият, верен приятел, журналистът от „Младежки вести“, и досега си кара остарялата жигулка! Може да му предложи пеженцето. Щом тази мисъл ѝ дойде наум, Таня веднага — тя не обичаше нищо да отлага — му се обади и го помоли да мине по спешна работа.

Полуянов се зарадва на предложението на Таня. Разцелува я, но после изведнъж стана мрачен и каза:

— Хусарите не взимат пари от жени. И коли също. Колко ти струва пеженцето?

— По твоё усмотрение — сви рамене Таня.

— Три хиляди долара стигат ли? — предпазливо се поинтересува журналистът.

— Дадено.

— А може ли на кредит? Че в момента нямам такива пари...

— Ти — викна Таня, — златното перо, водещият репортер на „Младежки вести“, да нямаш такива пари?! Три хиляди долара да нямаш?...

— „От стихове и рубла не спечелих“ — отвърна Полуянов с меланхоличен цитат от Маяковски.

И Татяна знаеше, че Димка не лъже. Има си хас наистина да има пари! Разбира се той печели много, но и харчи неимоверно. Ту за своя сметка ще води разследване за двойно убийство, ту в Америка ще отиде, за да разбере какво става със задигнати от библиотека древни ръкописи^[1]...

В края на краищата двамата се разбраха, че Полуянов ще ѝ изплаща договорената сума разсрочено — по триста зелени на месец. Така за по-малко от година ще ѝ се издължи.

Стиснаха си ръцете и Димка заподскача от щастие. А за Таня главното беше, че пеженцето няма да отиде в чужди ръце. Макар Полуянов да беше от любителите на високи скорости, към самата кола щеше да се отнася грижовно — ще я чисти, мие и глези. При това ѝ беше обещал, че ако на Таня ѝ потрябва или си го поиска да го покара, ще ѝ го дава веднага.

Сделката беше сключена през пролетта и сега Таня вече кръстосваше столицата с новото си малко джипче. Всичко ѝ беше добро на количката — и пъргава, и изпълнителна, и покорна! Едно беше лошо — не можеше да ѝ измисли собствено име. Да я нарече според цвета — „Небесна“, ѝ се струваше префърцунено. Да я кръсти „Тойджи“, от тойота и джип, ѝ звучеше екзотично, но ѝ беше чуждо. „Четворка“ също не ставаше, защото извикваше съвършено излишни асоциации с колите родно производство...

... Ето и днес, сутринта на двајсет и първи юни 20xx година, Татяна през целия път до офиса с половин ухо слушаше радио и прехвърляше наум всевъзможни ласкави имена... „Джипара“? Грубо. „Гълъбицата“? Тъпо. „Джипунчо“? Дълго е. Тя дотолкова се увлече в тази игра, че пътуваше почти без да гледа. Вече беше опитен шофьор, можеше да кара съвсем машинално... Така Таня стигна като на автопилот от Новогиреево до офиса си на „Маяковка“. И потънала в мислите си, тя не забеляза, че още от къщи неотлъчно я следва микробус „Форд Транзит“ с тъмно предно стъкло.

* * *

В девет и четирийсет и пет, петнайсет минути преди началото на работния ден, Татяна вече влизаше в подземния гараж на рекламната агенция „Петата власт“. Охранителят, който дежуреше на паркинга, я посрещна с усмивка и комплимент:

— Много шик изглеждате, Татяна Валериевна!

— А, просто съм се наспала! — махна с ръка тя. Няма да вземе да му разказва я, че цяла вечер е висяла при козметичката и едва не се е задушила под маската от разноцветни глини. — Е, как върви животът? Нещо ново?

— Животът без вас, Татяна Валериевна, хич го няма — въздъхна гардът. Той с наслада разглеждаше краката ѝ в прилепнал, модерен за този сезон, розов панталон. — А новини засега също няма. Още никой не е дошъл. Вие сте първата днес...

Таня кратко отвърна:

— Живея, за да работя!

Още веднъж се усмихна на охранителя и тръгна към асансьора като с удоволствие чувстваше, че той я изпраща със заинтересуван поглед. Между другото, не всички директори, о, далеч не всички, ги гледат с такива погледи!

... Агенция „Петата власт“ се помещаваше в симпатична двуетажна сграда. Макар да беше на повече от сто години, къщата изглеждала като нова. Току-що беше свършил основният ремонт и още миришеше на боя.

По кънтящия бетонен коридор Таня стигна до асансьора и натисна копчето за повикване. Асансьорът пропя със звънчето си — тоест, тук съм, готов съм да ви возя където искате. Но вратите не се отваряха. За да влезеш, трябваше първо да оставиш отпечатък от показалеца си на скенера. Това беше нова система за безопасност и тя бе монтирана по инициатива на шефа на „Петата власт“ — Андрей Фьодорович Теплицин.

— Ето, на ти!

Макар че асансьорът нямаше душа, Таня също му се усмихна. Сложи показалеца си на скенера.

— Добре дошли! — с механичен глас отвърна асансьорът.

— Мерси — усмихна се Таня като влезе в кабината.

На Таня поначало не ѝ харесваха подобни мерки за безопасност. Нали не работеше в ракетна база или в секретен институт! Но скоро свикна. Какво пък, така дори е удобно. Нито досаден ухажор ще ти цъфне в работата, нито загрижената мамичка, нито някой шизофреник, чалнат на тема реклама. Сега, след ремонта, които и да било посетители на агенцията, никога и по никакви причини — ако ще да са най-най-важните клиенти! — изобщо не се допускаха по-високо от първия етаж.

Сградата беше преобразувана така, че първият етаж да е само за посетители. Тук бяха приемната и три големи стаи за преговори, снабдени с всичко необходимо за многочасови заседания — листове, химикалки, минерална вода и кафе. А на втория етаж, където бяха работните кабинети, се допускаха само служители на агенцията. Таня вече бе успяла да оцени, че в това, освен грижа за безопасността и поверителността, съществува и важен психологически момент. За срещите с клиенти рекламните служители сякаш се спускаха някъде отгоре, от „небето“, и това действаше на приходящите респектиращо. Освен това, никой, освен избраните, не би видял „кухнята“ на агенцията — бюрата, отрупани с книжа, скиците на плакати по стените, неизмитите чаши и недоядената пирожка в бокса за почивка.

... Таня се възнесе с асансьора на втория етаж.

Покрай пустия коридор се редяха кабинетите. Първата врата беше на нейния отдел — творческия. Таня отново сложи показалеца си на скенера. Вратата изщрака и се отвори.

Както я предупреди гардът на паркинга, тя днес се оказа първата в офиса. Рекламистите бяха творчески личности, сутрин обичаха да поспят и по-често се случваше да закъснеят за работа, отколкото да дойдат навреме.

Посрещнаха я четири мълчаливи компютъра, четири бюра в пълен творчески безпорядък. Тук седяха двама копирайтъри и двама дизайнери — две творчески двойки, пряко подчинени на нея.

Таня прекоси работната стая и влезе в приемната на личната си секретарка Наташка. Веднага след малкото секретарско преддверие беше кабинетът на Таня. Тя бутна вратата. Вътре в отдела вратите не се заключваха нито електронно, нито дори с обикновен ключ.

В Таниния кабинет, толкова мил за нея, толкова близък, всичко си беше както винаги — пуснатите щори, бюрото, сейфът, много удобното кожено кресло. На бюрото стоеше неизмита чаша от кафе, защото в петък Таня бе останала до късно, секретарката Наташка по това време вече си беше отишла, а Таня я домързя да я измие. С една дума, кабинетът ѝ изглеждаше точно така, както в онзи момент, когато го бе напуснала преди два дни.

Обаче... Обаче професионалист, например опитен разузнавач, какъвто беше Таниният пастрок Валерий Петрович, по неуловими промени в обстановката можеше да забележи, че през изминалите почивни дни някой е влизал тук.

Постепенно агенцията се изпълни с народ. Дойдоха дизайнерите и копирайтьорите — Полина и Родик, Мишка и Артьом. Всеки от тях се чувстваше задължен да надникне в кабинета на Таня и да ѝ каже „добро утро“. С традиционното си дващсетминутно закъснение нахълта задъханата секретарка Наташка. Стовари се до своето бюро и трескаво се зае да се гримира. Татяна прекъсна това увлекателно занимание като надникна и секретарката моментално придоби виновен вид. Таня не ѝ се скара, просто студено каза:

— Наталия, бъди така добра, направи ми кафе! — после смекчи стоманените нотки в гласа си: — И ти можеш да пийнеш едно.

На бюрото на Татяна имаше списък с незабавни, спешни, неотложни задачи: „12:00 — презентация на проекта. Да се обадя на «Кока-кола», на ББДО...“ — и така нататък, до дващсет и втора точка. Започваше обичайният, делничен водовъртеж.

В Таниния кабинет влезе шефът. Както винаги без да чука. Таня се понадигна от креслото за поздрав. Босът, Андрей Фьодорович Теплицин, стисна подадената ѝ ръка.

— Здравейте, Андрей Фьодорович.

— Здравейте, Татяна Валериевна.

Андрей Фьодорович беше опитен, умен и хитър. Татяна си даваше сметка, че около осемдесет процента от поръчките за агенцията ги набавяше именно той, генералният директор. Връзките му изглежда бяха безгранични. Допускан беше в много правителствени, парламентарни, банкови и нефтени кабинети. И нещо повече — беше свой в съответните сауни и ловни хижи. Това, че Андрей Фьодорович беше приближен на властта и парите, носеше

сочни плодове и често работата на Таня над този или онзи проект започваше след като в кабинета ѝ влезеше Теплицин и фалшиво небрежно подхвърлеше: „Намерих ви тука една поръчка...“.

Стойността на поръчката всеки път се оказваше минимум половин милион долара.

Андрей Фьодорович притежаваше още едно качество, което способстваше за кариерата му: той беше невероятно, умопомрачително красив. Изящни черти на лицето, ясни сини очи, волева брадичка, прав нос. При усмивка на бузите му се появяваха закачливи юношески трапчинки. Шефът се обличаше много шик, с грижливо обмислена скъпа небрежност. Днес той беше особено хубав. Без да иска Таня се полюбува на елегантните му кафяви обувки, на светлосинята му риза с червена вратовръзка и на стилния светъл костюм, явно марка „Етро“. Даа, шефът ѝ умееше да се представи добре и май нямаше нито една жена на света, която да не обърне внимание на този ослепителен трийсет и седем годишен красавец. Самата Таня неведнъж си бе мислила: „Ами, ако той изведнъж... И аз с него... С една дума, какво да правя, ако той изведнъж прояви неслужебен интерес към мен?“. Впрочем, тези ѝ мисли така и не можаха да бъдат проверени, защото Андрей Фьодорович се отнасяше към нея, както и към другите жени в агенцията, съвсем делово и по никакъв друг начин! При това не беше обратен, а такива прекалено много се навъдиха в творческите кръгове. Теплицин беше женен, обожаваше двете си малки дъщерички, ако пък имаше любовници, те се спотайваха толкова далеч от агенцията, че за похожденията му до ушите на подчинените му достигаха само далечни, смътни слухове.

— Е, как върви работата, Танюшка? — попита Андрей Фьодорович, като сядаше на крайчеца на Таниното бюро.

За пред хората те се обръщаха един към друг на собствено и бащино име, но когато бяха насаме минаваха на „ти“.

— С работа — тежко, без работа — по-тежко! — отвърна му с поговорка Таня.

След два-три неангажиращи въпроса — как са минали почивните дни, как е семейството — Андрей Фьодорович започна разговор по работа:

— Я дай ние с теб да видим „обективния психологически портрет“ на Брячихин. Трябва да се почва работа по него.

Брячихин беше депутат от Държавната Дума — незабележим, от втория ешелон, но много богат. Той жадуваше да направи политическа кариера и се канеше на следващите избори да се кандидатира за кмет на Москва. Но за амбициозните му планове почти никой не знаеше. Освен неговото близко обкръжение, в което сега, щат не щат, влязоха още двама — Андрей Фьодорович и Татяна. Именно към тяхната агенция (благодарение на връзките на Теплицин) се бе обърнал Брячихин, за да популяризира своята личност.

Работата с Брячихин започна с това, че един извънредно доверен психолог след два дни занимавка с депутата — събеседвания, тестове, различни игрови роли — му състави обективен психологически портрет. Поведението, навиците и чертите на характера на политика бяха внимателно анализирани и обработени. Въз основа на тази обективна характеристика „Петата власт“ щеше да направи препоръки на депутата — какво във външността му и характера му трябва да се подчертае и какво грижливо да се скрие.

Психологическият портрет на Брячихин бе извънредно секретен документ. И в това нямаше нищо чудно. На всеки човек би било крайно неприятно, ако неговият негативен психологически портрет изведнъж добие гласност. А тук ставаше дума за публична личност, политик, депутат от Думата, възможен бъдещ кмет на Москва. Затова психологът, който бе работил с Брячихин беше задължен да се подпише, че няма да разгласява резултатите от работата си. В цялата агенция „Петата власт“ документа бяха видели само двама души. Андрей Фьодорович и Татяна. Нещо повече — дори не бяха го поверили на компютъра — психологът беше написал характеристиката на ръка. Сега тя беше в сейфа на Садовникова.

— Веднага ли ще го почнем? — попита тя боса си. — Че в дванайсет часа имам презентация на проекта за мрежата от супермаркети.

— Хайде веднага. Ще успеем да поумуваме.

Таня извади от чантата си ключа от сейфа. Обърна се с въртящото си кресло към желязната каса, пхна ключа в ключалката. Завъртя го два пъти.

— Ами кодът? — попита бдителният Андрей Фьодорович.

— Не съм ползвала код — безгрижно отвърна Татяна.

Босът направи недоволна гримаса.

Таня отвори вратичката на сейфа — и замръзна на място.
Сейфът беше празен.
Суперсекретният документ беше изчезнал.

* * *

След час Таня отново хвърчеше с тойотата си. Сега караше по „Проспект мира“ към покрайнините. Отиваше при пастрока си.

Тя беше непоправима оптимистка и почти не се съмняваше, че всичко ще се оправи. Сега ще иде при Валерий Петрович и всичко ще му разкаже. А после ще му даде необходимите данни: кой е имал достъп до сейфа, как се казват заподозрените. И тогава пастрокът ѝ ще поседи в креслото попритворил очи, ще премлясне с устни и ще формулира заключението си. Чудо голямо! Някаква си хартийка изчезнала от сейфа!

... Макар че щом разбра, че документът е изчезнал, Андрей Фьодорович направо се вбеси. Пребледня и започна нервно да кърши аристократично тънките си пръсти. И все повтаряше: „Катастрофа! Другояче не може да се нарече!“. А Татяна се опитваше да го успокои и казваше, че всичко ще се оправи. Лично тя наистина не виждаше засега никаква катастрофа. Всъщност ѝ се струваше, че изчезването на обективния портрет на Брячихин е просто нечия шега, доста неуместна. Дори предложи да събере целия творчески отдел, да обяви за изчезването на документа и да помоли шегаджията да го върне.

— Не бива да се прави това!!! — викна в отговор на предложението ѝ Андрей Фьодорович.

— А какво, според теб, бива? — с леден тон процеди през зъби Татяна, която не можеше да търпи някой да ѝ повишава тон.

Теплицин започна на глас да изброява вариантите и излезе, че не бива нищо да се прави. Да се обърнат към милицията за такъв конфиденциален документ — не бива! Да се прибегва до бандитски услуги — още по-малко! И даже към частните детективи, по същите причини — съвсем не е желателно да се обръщат. Тогава Таня каза:

— Имам един човек, който може да ни помогне.

— Кой? — скептично попита Теплицин.

— Моят пастрок.

— Той Шерлок Холмс ли се казва? — все така иронично рече Андрей Фьодорович.

— Да.

Веждите на Теплицин учудено се вдигнаха.

— Тоест?

— Моят пастрок е Валерий Петрович Ходасевич.

— Кой е той?

— Полковник от федералната служба за безопасност. Аналитик, бивш таен агент. И абсолютно сигурен човек.

— Ндаа... За агента и полковника — вярвам. А можеш ли да гарантираш, че е абсолютно сигурен?

— Ами аз съм му любимата заварена дъщеря. Като дъщеря, но по-близка. Той ще направи всичко за мен.

Ще не ще, Теплицин се съгласи. Че какво друго му оставаше, свои предложения той нямаше. И тогава Татяна обяви в отдела, че заминава по спешна служебна задача, заръча на Мишка Колпин и на Андрей Пастухов сами да проведат презентацията на проекта, а на Наташка — да прехвърля всички важни обаждания на мобилния ѝ. Подчинените не можеха да скрият учудването си от поведението на своята началничка. Полина и Родик — творческата двойка, се пулеха в развълнуваната си шефка. Втората двойка, Тьома и Миша, се споглеждаха, а секретарката Наташка даже беше изплезила връхчето на езика си, така я бе завладяло любопитството...

„А един от тях — мярна се в главата на Татяна неканена мисъл — е крадец! Или още по-лошо — подставено лице!“. Тя бързо прогони неприятното, прилично на киселини в стомаха, чувство на подозрителност и се спусна в галоп към паркинга.

... Валерий Петрович се учуди и зарадва на неочакваната визита на заварената си дъщеря. Учудването той се постара да скрие, а виж — радостта не сметна за необходимо да я маскира.

— Тъкмо за обяд — избоботи той, целувайки Татяна по двете бузи. — Хайде, да те поохраня малко.

— Ох, Валерочка — махна тя с ръка, — ама аз още хич не съм гладна.

Ходасевич обикновено се будеше в ранни зори и обядваше с отдавна въведена стриктност точно на обяд.

— Да, ама имам език по старомосковски и пиле по каталонски.

— Ммм... Звучи изискано.

— Хайде тогава, да вървим да хапнем заедно.

— Все забравям да те питам къде си се научил толкова добре да готвиш?

— Нали знаеш, че майка ти никога не е обичала да кулинарства. Така че просто нямах избор.

— И въпреки това... За да готви така човек, се изисква особен талант.

— Ми аз го имам!

— И още повече практика. Стажуване в някой луксозен ресторант.

— Имам го.

— Как така? — учуди се Таня. — От къде на къде?

— Нали четири години бях готвач в посолство.

Татяна опули очи.

— Никога не си ми казвал! В какво посолство?

— В една чужда столица.

— В коя?

— Е, какво значение има...

— В наше посолство ли? В съветско?

— Не — поклати глава Валерий Петрович. — На друга държава. На чужда държава.

— В коя? Къде? Хайде кажи ми! — не го оставяше на мира Таня.

— Какво си правил там? Моля ти се, Валерочка, миличък!

Тя беше готова да забрави собствените си неприятности, но да разбере поне нещичко за секретната служба на полковник Ходасевич.

— Не мога, миличка — разпери ръце той. — Грифът „Строго секретно“ още не е свален от делото. Щом мине срокът на давност, непременно ще ти разкажа.

— А кога ще е това?

— След седемдесет и осем години.

— Ама ти направо ми се подиграваш! Шпионин нещастен! Шопар! — извика Татяна и го удари с юмруче по рамото.

Ходасевич лекичко прихвана ръката ѝ и като на шега я изви.

— Ох-ох-ох, боли! — занарежда Таня, макар никак да не я болеше.

Харесваше ѝ пред пастрока си да се прави на дете и да се чувства по съответния начин. Всички реални грижи, грижи за възрастни, се изместваха на някъде и се създаваше усещането, че е в далечното, отдавна отминало детство... Сякаш бе момиченце, а пастрокът ѝ е зрял, мъдър, силен човек и отново я води за ръчичка в зоологическата градина и след като я вдигне на раменете си, ѝ показва как се цамбуркат в изкуственото си езеро белите мечки...

... Обядът наистина излезе изискан. Таня дори не забеляза как нагълта и три парченца език, и пилешко бутче, а после допълнително и крилце, а и гарнитурка от карфиол, паниран с яйца и галета... С една дума: „Ще стана аз дебела крава!“. Но от друга страна, тя посещаваше пастрока си не чак толкова често, а днешните излишни калории щеше да ги изгори във фитнес залата...

След кафето Таня извади от чантата си пура с мундщук и я подаде на Валерий Петрович.

— Ето, вземи. Купих ти я по пътя. Истинска хаванска.

— Благодаря, Танюшка! — искрено се зарадва Ходасевич. И добави със самоирония: — Пък аз все си мислех какво още не ми достига, за да заприличам на Чърчил!

Той внимателно отрязва края на пурата със специална сребърна гилотинка (която също някога му беше подарила Таня) и я пхна в устата си. При това много точно изимитира британския премиер от военно време: същите смръщени вежди, издадена долна устна и гнуслив израз на лицето. Приликата се получи толкова впечатляваща, че Таня се разсмя:

— Ах, Валерочка, ти си истински артист!

И наистина, с пастрока си, с този чудесен чичко, напълно забравяше за собствените си проблеми. Никой на този свят не можеше да я разсмее така, както него.

Прозорецът на кухнята беше отворен към тихото московско дворче, откъдето лъхаше меката топлина на юнското лято. Синкави кълба от ароматен дим обгръщаха мощния торс на Валерий Петрович. От ранния засищащ обяд в тялото ѝ се разливаше приятна слабост. На Таня ѝ се искаше да забрави всичко, горчивините в света да изчезнат далеч... Но Валерий Петрович тръсна пепелта и каза:

— Е, казвай, какво се е случило.

Таня се учуди. Нито с дума или намек не бе споменала засега за проблема си.

— Откъде знаеш, че нещо ми се е случило?

— Познавам те — малко тъжно се усмихна той. — Щеше ли да дойдеш в делник, при това толкова рано, при мен, стареца, ако...

— Първо, ти далеч не си старец... — машинално възрази Таня. — И второ... Второ, аз наистина имам неприятности.

— Разказвай.

И Таня му разправи за изчезването на документа от сейфа, че това се е установило сутринта и че документът съдържа страхотни тайни.

— Какво мислиш ти за всичко това? — попита Ходасевич, когато тя свърши разказа си.

Лицето му поразително се промени в сравнение с момента, когато се наслаждаваше на вкусната храна и когато се шегуваше и имитираше Чърчил. Погледът му стана тежък, устните му се свиха, а върху широкото чело легна дълбока бръчка.

— Нямам представа — сви рамене Таня.

— Кого може да заинтересува този документ?

— Ами всеки! Всички!

— По-точно?

Въпросите си Валера задаваше рязко, отсечено.

— Не зная... Конкурентите на депутата Брячихин... Враговете му... Пресата... Някоя спецслужба...

— Че какво толкова страшно е написано в тази характеристика? — с уж невинен вид вдигна веждите си той.

— Какво? — Татяна се усмихна, за секунда се съсредоточи и цитира по памет: — „Субектът притежава хипертимен^[2] тип личност на границата на психопатологията... Има склонност към екзалтирано демонстративно поведение... В реакциите на субекта към външни възбудители се проявяват маниакално истеричните черти на характера му...“.

— Звучи като диагноза.

— Именно. И това е само една от страниците. А те са четиринайсет.

— Психолозите са такива. Много умеят да ти лепнат такава диагноза, че направо лошо да ти стане! — подсмихна се Валерий

Петрович.

— А всъщност нищо страшно няма — разпери ръце Татяна. — Просто Брячихин е активно лапацало и „другарят Обещавкин“... Само че в характеристиката това е описано със специални думички и хората веднага ще решат, че той е за лудницата...

— И фамилното име на депутата споменава ли се там?

Таня кимна с недоволна гримаса:

— Да, и всички други данни.

— Много неразумно — поклати глава Валерий Петрович.

— Нали е документ за вътрешно ползване!

— Бил е, Таня, бил е.

— Мислиш, че положението е много лошо ли? — прехапа устната си тя.

— Сама помисли. Някой си Хикс държи този документ. Щом вече е в ръцете му, значи вече може да добие гласност.

— И какво да правим сега?

— Тук малко липсва логика... — замислено каза Валерий Петрович.

Пурата вече догаряше в дебелиите му пръсти, като обвиваше цялата му фигура с дим.

— Тоест?

— Ето, гледай. Да допуснем, че някой си Хикс — човек или организация — работи срещу нашия депутат Брячихин. Той, този Хикс, естествено е заинтересован от секретните сведения, които характеризират възможностите, силите и слабостите на депутата. Сведенията ги има във вашия документ... Засега това е пълна аналогия със секретен доклад за състоянието на дадена страна, от която се интересуват шпионите на друга... Така ли е?

— Да допуснем.

— Но ако в ръцете на шпионина попадне подобен доклад — продължаваше разсъжденията си полковник Ходасевич, — какво обикновено прави той?

Валерий Петрович втренчено изглежда Татяна.

Тя сви рамене. Не разбираше накъде бие.

— Снима доклада на микрофилм, а после го връща на мястото му... Защо ли?

Таня не отговори, само с досада забарабани по масата.

— Първо, за да не разобличат агента, който работи за противника. Второ, неприятелят, в дадения случай това е вашият Брячихин, да не разбере, че противникът му всъщност знае всичко за него...

Ходасевич остави угарката да догори в пепелника.

— Във вашия случай всичко е наопаки — заяви той. — Извършено е демонстративно. Документът просто е бил откраднат.

— Може би — с лека язвителност възрази Таня — нашият шпионин е непрофесионалист? И съвсем случайно не е носел микрофотокамера?

— А ксерокс имате ли в отдела си? — присви очи полковникът.

— Имаме — Таня сведе очи.

— Ето ти го отговорът.

— А може би... — заспори тя, разбирайки впрочем, че спорът вече е изгубен от нея, обаче природният инат не ѝ позволяваше никога да отстъпва в борбата и продължаваше да се сражава дори в най-безнадеждната ситуация. — Може би нашият шпионин не е знаел, че имаме ксерокс? Или не е умеел да работи на него?

— А може би е изобщо някой слабоумен сляпо-глухоням — саркастично каза Ходасевич и Таня се примири.

— Но тогава какво значи всичко това? — възкликна тя.

— Възможно е демонстративното изчезване на документа да означава, че искат да натопят някого...

— Да натопят? — подскочи Таня. — Кого конкретно?

— Трудно е да се каже. Може би агенцията ви като цяло. Може би твоя бос Теплицин. А може и лично теб.

* * *

Московският ресторант „Венеция“ беше съвсем нов и бе разположен много неудобно — отстрани на третото околоръстно шосе, така че засега нямаше кой знае каква клиентела.

Във вестибюла, под псевдоколоните, скучаеха десетина сервитьори с перуки и камизоли, а клиенти имаше само двама.

Единият беше към петдесетте, другият — сигурно на около трийсет, и двамата безупречно облечени и подстригани. Те седяха на

една маса в ъгъла и тихо си приказваха. Пиеха червено вино и ядяха месо по неаполитански.

— Е, поздравявам те — каза по-младият. — Работата потръгна.

Събеседникът му небрежно кимна:

— Знам. Вече видях.

— Е, и как ти се стори? — с мазен глас попита младият.

Възрастният изкриви уста:

— Ще видим нататък как ще е...

Младият отмести чинията си, впи в събеседника си внимателен поглед и претенциозно попита:

— Какво искаш да кажеш?

Възрастният не се смути. Спокойно издържа погледа му и отвърна:

— Ами това, че засега твоята идея не ме впечатлява. — И твърдо отсече: — Дребнаво, банално, скучно.

— Но това е само началото — сви рамене младият. — Както се казва, само загревката. Първата обиколка. А после вече всичко ще тръгне по-бързо. Колкото по-висока е скоростта, толкова по-силни са усещанията.

— Колкото по-нататък, толкова по-добре, казваш, а? — кисело отвърна по-възрастният. — Пък аз мисля, че ударно трябваше да бъде именно началото. Хватката. Мълниеносният старт.

— Тук не си прав — твърдо каза младият. — Не може да слагаш всички под един знаменател! Ние имаме други подходи. И задачата ни е друга. Така че началото е съвсем нормално. Всичко върви по план, по учебник. А после така ще се завърти, че пръстите си ще оближеш.

— Ти предварително не се радвай — спря го възрастният. — Според мен не си даваш сметка с кого си имаш работа. Това са умни, хитри хора, с големи връзки. Затова бъди крайно предпазлив. Разбра ли? Крайно!

— Разбирам аз! — с досада отвърна младият. — Споко! Нещата са под контрол и всичко ще бъде окей! Тепърва ще им покажем звезди посред бял ден! И ние самите ще получим удовлетворение!

Той отново придърпа чинията си и започна бързо да яде изстиващото месо по неаполитански.

[1] Историята е разказана в романа на Анна и Сергей Литвинови „Рецепта за идеална мечта“ — Б.р. ↑

[2] Екстремно екстровертен, възбудим, жизнен тип поведение. — Б.р. ↑

ТАНЯ

Понеделник, през деня

Таня поиска чай. Пилето по каталонски се оказа доста пикантно. Но ѝ се пиеше чай не само заради това. Сега, по наистина загрижената реакция на пастрока си, тя най-сетне осъзна цялата сериозност на случилото се и цялата неприятност на своето собствено положение. Трябваше ѝ таймаут, за да помисли и да асимилира... Валера сложи чая, след това отиде в стаята и се върна в кухнята с голям кожен тефтер.

— Да разгледаме детайлите — предложи той като се настани върху възглавниците в кухненския ъгъл.

— Както кажеш — смирено отвърна Татяна.

— Да започнем с прозореца в твоя кабинет — пастрокът ѝ сложи на носа си големите очила и отвори тефтера. Втренчено погледна Таня над очилата. — Сега е лято. Възможно е преди излизане да не е затворен.

— Не, не, какво говориш! Винаги го затварям, преди да изляза. При това там има сигнализация. Ако не го затвориш, сирената ще пищи, веднага ще дотичат от охраната.

— Добре... — Валерий Петрович си отбеляза нещо в тефтера. — Сега вратите. Как се затварят?

— Нали ти разправях, имаме най-новата охранителна система. Някаква американска. Можеш да влезеш само с отпечатък на пръста си. Не мисля, че тази система може да се повреди. Или да се прекъсне.

— Добре... — още едно отбелязване. — Ами със самия сейф как стои работата?

— Сейфът е някакъв нов, малък. Също е вносен. Освен ключа има и код, но аз... — Таня горчиво въздъхна. — Не го използвах. Страхувах се да не го забравя или да го объркам. И без това в главата ми е пълна каша от кодове: пин код за кредитната карта, пин код за джиесема... И реших, че и кодът на сейфа ще ми дойде в повече...

— Ами ключът?

— Носех го на връзката си с другите ключове — от колата, от къщи...

— Къде ти стоят ключовете в работно време?

— В чантата. Никога не ги изваждам.

— А самата чанта?

— На бюрото ми — Таня сви рамене. — Или пък на стола. Или на перваза на прозореца. Изобщо, може да бъде къде ли не в пределите на моя кабинет.

— А у кого е резервният ключ от сейфа?

— Той е само един и е у мен.

— Не може да бъде — твърдо каза пастрокът ѝ и я погледна над очилата си. — Винаги има резервен ключ.

Таня усети металически нотки в гласа му и вътрешно настръхна, като си представи колко зле са се чувствали онези хора, които полковник Ходасевич е разпитвал истински. Той изпитателно я гледаше.

— Казваш, че е имало резервен? — повтори объркано тя и извърна поглед. — Не зная... Не зная къде се пази този ключ.

За секунда я обхвана страх, точно като в детството ѝ, сякаш е направила някоя беля в училище, получила е двойка или забележка от учителката и сега върви към къщи и потръпва, че Валерочка ще разбере и ще ѝ се кара. Валерочка... Тя никога, дори в най-ранното си детство не го бе наричала татко и знаеше, че той не ѝ е баща. Но Валера никога не ѝ се караше. Никога. Майка ѝ се караше и я наказваше. А Валерочка — не. Обаче независимо от това, Таня винаги се страхуваше не от майка си, а именно от него, когато сбъркаше нещо. Ето и сега тя нервно облиза устните си.

— Чаят вече е готов — каза тя.

В сравнение с детството, Таня умело се бе научила да скрива страха си и да владее емоциите си. И да променя посоката на разговора.

Тя наля от ароматния „Липтън“ в чашите.

— Има от маминия конфитюр, от цариградско грозде — предложи полковникът.

— Маминият, от цариградско грозде? — направи гримаса Таня. — Не искам. А бонбони нямаш ли?

— Не държа такива неща.

— Пак ли отслабваш?

— Опитвам се — той разпери ръце.

— Според мен, не ти се удава много — жестоко отбеляза тя.

— Зависи какво ще се сметне за цел. Ако са твоите петдесет килограма — доста съм далече. Ако пък са моите обичайни 98 — вече съм почти във форма — Валерий Петрович се потупа по шкембето, после отпи чай и приближи към себе си кожения тефтер. — Добреее, да се върнем, както казват англичаните, към своите овце. И така, откраднат е важен документ. Кажи ми кой, Танюша, е знаел, че той се намира в сейфа ти?

— Кой? Ами аз знаех... — лекомислено отговори Татяна.

— Това е естествено — полковникът метна към нея строг поглед.

— Друг?

— Андрей Фьодорович Теплицин, нашият шеф, също знаеше. Полковникът кимна.

— Друг?

— Друг... Не зная... Май никой друг.

— Значи — Валерий Петрович отново втренчено погледна Татяна, — излиза, че щом ти не си го взимала, тогава го е взел Андрей Фьодорович, така ли?

Таня сви рамене.

— Но може би някой е отворил сейфа без да знае, че документът е там? Ей така, случайно?

— Случайно ли? Че какво тогава е търсил в сейфа? Скъпоценности?

— Ами от време на време там държим пари. „Черната каса“.

— Големи ли са сумите?

— Понякога. Но не повече от десет хиляди долара.

— Кога за последен път там е имало пари?

Таня се замисли.

— Може би преди около два месеца.

— Такааа... — пастрокът на Таня почука с химикалката по масата. — Значи, само двама души са знаели какво точно има в сейфа — ти и Теплицин. А кой е можел да подозира, че документът е там?

— Мисля, че всеки от отдела — въздъхна Таня. — Ние с Андрей Фьодорович не сме разправяли наляво и надясно за този документ, но не сме правили и кой знае каква тайна от този факт.

— Какво имаш предвид?

— Един-два пъти сме говорили с Андрей Фьодорович за тази характеристика. Разговорите може да са били чути от хората в отдела.

— По какъв начин? В коридора ли сте говорили? Или в стола?

— Не, но кабинетът ми е малък. Обикновено не затварям вратата. Наташка, секретарката ми също не затваря вратата си към отдела.

— Живот пред всички, зад стъклените стени — усмихна се полковникът. — Евгений Замятин, романът „Ние“.

— Просто така ми е по-удобно — отговори Татьяна. — Така чувам кой от служителите в отдела с какво се занимава.

— А те — с какво се занимаваш ти! — твърдо каза Валерий Петрович.

— Но аз съм по-главна от тях... — не се предаваше Таня.

Пастрокът ѝ само махна с ръка на такъв инат и не сметна за нужно да продължава спора.

— Значи, всичко навежда на мисълта — каза той като се облегна назад на кухненското диванче, — че документът е откраднал някой от вътрешните.

— Никак не ми се иска да мисля така... — рече Таня. — Но какво друго ми остава? Достъпът до кантората е с пръстов отпечатък, достъпът до отдела — също. Зная, че в базата данни са вкарани отпечатъците на седем души: моят, на Андрей Фьодорович и на петимата ми служители. Ето го целият кръг от заподозрени.

— Ами ако в тоя ваш „дактилоскопичен ключ“ пхне пръста си някой външен?

— Вратата няма да се отвори. И ще сигнализира на охраната. От любопитство проверихме.

— Пък аз си мислех — иронично отбеляза Валерий Петрович, — че тази ваша система отхапва пръста на чужд човек.

— Не, слава богу — усмихна се Таня.

— Кой тогава чисти кабинетите ви? — все така с ироничен тон запита полковникът. — Нима вие самите?

— Какво се подсмиваш? — неочаквано се обиди Таня.

— Просто не мога да си те представя с парцал в ръце.

— То и аз май не мога да си се представя с парцал — съгласи се Таня.

— Та по какъв начин влиза в отдела ви чистачката?

— Тя идва само в понеделник и четвъртък. И чисти през работно време, когато всички сме там.

— Но това е много неудобно. Седиш си пред компютъра и някой ти обърше краката с мокър парцал.

— Съгласна съм. Затова пък е сигурно, че няма да изхвърли някой важен макет. И няма да свие за конкурентите ни резултатите на анализите и разработките.

— Значи — хвана се за последната фраза Валерий Петрович, — вашата агенция има още какво да крие, освен онзи документ?

— Разбира се, че е пълно с разни конфиденциални данни. И с проучвания на пазара за тази или онази стока. И с резултати от ефективността на рекламата ни... Конкурентите ни скъпо биха платили за такава информация.

— „Скъпо“ — това колко е?

— Не, аз така фигуративно се изразих. Трудно мога да си представя, че някоя световноизвестна рекламна агенция от типа на „Огилви“ или „Джаспърс енд Брадърс“ би ни шпионирала. Изобщо не си спомням за подобен случай в нашия бизнес.

— За търговския шпионаж едва ли разправят под път и над път — рече Валерий Петрович. — Добре, сега да поговорим за последствията от кражбата. Ако излезе информация, че ви е изчезнал важен документ, това силно ли ще засегне репутацията ви?

— Мисля, че доста — кимна Таня.

— А има ли сред твоите служители такива, които да имат зъб на агенцията ви?

— Да имат зъб? Едва ли. Според мен, те всички са достатъчно лоялни към нас с Андрей Фьодорович. Плащаме им добре. Никой през последната година никакво открито недоволство не е изразявал. Разбира се, шушукат си нещо по ъглите...

— Какво си шушукат?

— Основно за това, че се налага да работим вечер и в почивните дни... Но, Валерочка, не мога да си представя, че някой от тях ще...

— Ще се наложи да си представиш! — твърдо я прекъсна полковникът. — Защото няма кой друг да открадне документа.

Макар никой да не го беше обявил на всеослушание, вестта за случилото се много бързо се разнесе из агенцията. Достатъчно бе да обърнат внимание на крайно загриженото лице на Андрей Фьодорович, след като излезе от кабинета на Садовникова и на поведението на самата Татяна, която изхвърча през вратата след него като ужиlena и изчезна нанякъде. Служителите на „Петата власт“ веднага зарязаха работата си, заеха се да пият кафе и да разсъждават на глас какво се е случило. И понеже това бяха творчески люде, версиите им звучаха злоезично — в диапазона от хумора до гротеската.

— Босът е предложил на Садовникова ръката и сърцето си и тя се изстреля да поръчва сватбен букет — каза копирайтьорът Мишка Колпин.

— Не, те и двамата бяха разстроени — възрази секретарката Наташка.

— Значи, Татяна е бременна от Теплицин — заяви дизайнерът Артьом Пастухов — и той я е юрнал да прави аборт.

— Желязно! — оцени шегата партньорът му Мишка.

— Сигурно са разбрали, че някой важен клиент се е отказал — опита се да върне колегите си към реалността Полина Павленко. И ги жегна: — Например, вашите колбасари, на които вие за четвърти път преправяте макета.

Родик Щапов, партньорът на Полина, дизайнер, пак обърна разговора към шеговития тон:

— А Танюха, за да върне клиента, се втурна през глава да му се отдаде.

И макар Танините подчинени никога да не бяха забелязвали и оттенък на някакви особени отношения между нея и Теплицин, нито каквото и да било кокетство от нейна страна с клиентите, въпреки това злоезичният разговор се въртеше все около секса. С една дума, в отсъствието на Таня подчинените ѝ се държаха така, както се държи всеки един колектив в отсъствието на шефа си — вдъхновено злослови за него.

... В творческия отдел пиеха чай петима.

Един от тях прекрасно знаеше какво всъщност се е случило, ала недоумяваше наравно с другите.

И много добре играеше ролята си.

* * *

В същото време Валерий Петрович премести вече празната си чаша и попита Татяна:

— Ти подозираш ли някого?

— Нямам представа. Май никого.

— Тогава ми разкажи за всеки един от подчинените си.

— С кого да започна?

— С онзи, който ти харесва най-много.

Таня се изчерви.

— От къде на къде мислиш, че изобщо някой от тях ми харесва?

— Е, във всеки колектив — примирително избоботи пастрокът й — някой се харесва по-малко, някой — повече.

Таня сви рамене, сякаш приемаше извинителния тон на Валерий Петрович.

— Всичките петима мои подчинени — започна тя — са млади хора. Никой от тях още няма и трийсет. Всички са с високи заплати.

— Какви конкретно? — прекъсна я полковникът.

— Копирайтърите и дизайнерите са с по около хиляда плюс бонуси. Наташка, секретарката, взима примерно седемстотин. Доларът, имам предвид.

Пастрокът на Таня поклати глава.

— Винаги съм знаел, че в рекламата работят мошеници — рече той иронично, — но не съм и помислял, че работата на тези мошеници се плаща толкова добре.

— Че как иначе! — в тон му отвърна Таня. — За да метнеш някого, се иска голям ум. И квалификация.

Приятно й беше, че Валерий Петрович от време на време минаваше от „разпитващия“ тон към ироничен и тогава изглеждаше не като суров полковник, а като любимия й пастрок.

— Сега ми разкажи за всеки твой служител поотделно — помоли Валерий Петрович. Лицето му отново стана сериозно, погледът му

проникваше вътре в Таня. — Започни от жените.

— Защо от жените? Нали ме попита кой ми харесва най-много. А на мен в живота повече ми харесват мъжете! — отвърна Таня, като се стараеше да задържи хумористичния тон — така ѝ беше по-лесно.

— Жените са по-коварни същества от мъжете.

— Ох, как бих си спорила с теб на тази тема, но не искам да се отвличам... Добре де, щом като искаш от жените, от жените... Номер едно — Полина Павленко. На двайсет и седем години е. Копирайтър. Завършила е Института по стомана и сплави...

— Чакай — прекъсна я пастрокът ѝ. — Винаги си ми казвала, че копирайтърът е човек, който пише рекламните текстове. А сега казваш — Стоманения институт...

— Всичко се случва — сви рамене Таня. — В нашата професия идват откъде ли не. Можеш, ако щеш и Динено пъпешовия институт да завършиш, главното е да имаш талант. Ето че Полина го има... Тя още на деветнайсет години участвала в някакъв рекламен конкурс за непрофесионалисти. Класирала се на шесто място тогава. Предложили ѝ да работи в една агенция, отначало безплатно. Представила се добре и след института започнала работа там, но вече на щат.

— Тази Полина Павленко отдавна ли работи при вас?

— От около четири години.

— По-дълго от теб... — отбеляза пастрокът ѝ.

— Да — кимна Таня. — И тя, разбира се, искаше да я назначат на моето място — за шеф на творческия отдел.

— Защо не са я назначили?

— Ами тя е странна.

— В смисъл?

— Облича се като хипи. Има халка на носа. Понякога мълчи по цели дни. Ако се обърнеш към нея, тя ти отговаря с една дума и отново млъква.

— Истинска творческа личност — каза Валерий Петрович.

Таня кимна.

— Да. Само че е прекалено творческа, за да бъде началник.

— А в работата имате ли претенции към нея?

Таня замислено завъртя глава.

— Тя е много умна. Понякога такива текстове измисля — да се шашнеш. Дори аз понякога ѝ завиждам. Някак много странно,

парадоксално ѝ работи мозъкът.

— Омъжена ли е?

— Не, но живее с някакъв мъж. Вече две години.

— Харесват ли я мъжете?

— Не особено. Тя е върлина, над един и осемдесет, фигурата ѝ е някак нескопосана. И носят ѝ е дълъг, един такъв — увиснал. Винаги е рошава, никога не е с прическа. Гризе си ноктите. Освен това, според мен, не обича да се къпе. Дори понякога понамирисва на пот. Представям си в какъв хаос живее вкъщи.

— Че как търпите такова нещо? — изуми се Валерий Петрович.
— Ами къде остана, как беше — дрескодът? Вътрешнофирмената етика?

— Полинка не контактува с клиенти, а ние... Ние можем и да я изтърпим. Макар че... На мен някак не ми е удобно, но Наташка, секретарката, ѝ беше направила един-два пъти забележка.

— Как е тя с наркотиците?

— Защо така изведнъж попита?

— Ами много подходящ тип е.

— Не знам със сигурност — поклати глава Таня. — Макар че, едва ли. Може би понякога трева... Но твърди наркотици не употребява. Иначе просто не би могла да работи в творческия отдел. Хероинът направо ти прогаря мозъка.

— Точно така — кимна полковникът. — Но да продължим за Павленко. Може би има някакви проблеми? С които биха могли да я хванат?

— Не знам. На мен тя никога за нищо не ми се е оплаквала.

* * *

На разстояние от десетина километра от мястото, където разговаряха Таня и пастрокът ѝ, в рекламна агенция „Петата власт“, Полина Павленко излезе от стаята на творческия отдел в коридора. Огледа се. В коридора нямаше жива душа. Като че ли никой не можеше да я подслуша.

Полина застана до прозореца, седна на перваза и извади джиесема от джоба на избелелите си джинси. Набра номера. Без да

каже дори едно „ало“, тихо попита:

— Е? Какво прави той сега?

* * *

Валерий Петрович записа в кожения си тефтер данните на Полина Павленко. Попита още:

— Адресът ѝ?

— Не го знам точно. Живее под наем някъде в Строгино.

— А телефон?

Таня провери в джиясима си домашния и мобилния телефон на Полина и ги каза на пастрока си. Той си ги записа и попита:

— Добре. Коя е следващата?

Таня въздъхна:

— Пак ли жена? Няма да стане. Нелогично е.

— Защо?

— Защото всеки копирайтьр си има, както ние го наричаме, творческа половинка. Един вид втора, неотделима част. А като партньор на Полина работи мъж. Родик. Или Родион Щапов. Въобще дизайнерите винаги работят като двойка с копирайтьр. Копирайтьрът дава идеите, измисля образите и стила, а дизайнерът осъществява идеите му — ескизи, макети, разкадровка на филми. Наистина, понякога и дизайнерът измисля нещо и тогава двамата с копирайтьра се радват на визуалното решение. Но това не е в случая с Родик. Той вместо мозък има памук.

— Тогава защо сте го взели?

— Чудесен художник е. Просто, дето се казва, Господ го е целунал по челото. Стилът му е лек, весел. Точно това, което трябва за една реклама. На всички ни направи шаржове. Толкова си приличаме! Между другото, не искаш ли и ти шарж? Той ще ти направи.

— А не, благодаря — смръщи се Валерий Петрович. — Аз с моето шкембе и така съм си шарж. На самия себе си.

— Напротив, изглеждаш много мило и колоритно — подмаза му се Таня.

— Огледалото обикновено ми съобщава обратното... Добре, какво друго знаеш за Щапов?

— С Полина Павленко са идеалната двойка. Имам предвид не секса, а работата. Разбират се от половин дума. Всичките ѝ гениално безумни идеи той ги възприема и реализира. И много добре стават. Полининият мозък стига и за двамата.

— А сътрудничеството им не е ли прераснало в нещо повече?

— Не — уверено поклати глава Таня. — Първо, Щапов е с половин глава по-нисък от Полина. Второ, той е хубавец и си знае цената. Едва ли би го съблазнила такава повлекана като Полина.

— А с някой друг в агенцията имал ли е връзка?

Таня се изчерви малко.

— Опитваше се мен да ме сваля... — призна си тя. — Но без успех. Нали знаеш, Валерочка, че не обичам глупавите мъже.

— След като му отказа, той обиди ли ти се? Ядоса ли ти се? Може би е затаил злоба?

— Май не. Той като че ли се опитваше, без да се надява на успех. Ей така, по принцип. И отказа ми възприе като нещо нормално.

— Женен ли е?

— Не. Живее сам. Казват, че има апартамент на „Чистие пруди“. Шестстаен.

— Откъде е толкова богат?

— Родителите му май са починали, не зная точно как, и апартаментът му е по наследство.

— На колко години е?

— Няма трийсет.

— Пороци, слабости?

— Не пие. Не пуши. Само дето понякога ходи в казиното.

— На големи пари ли играе?

— Обикновено не. Ходи да играе веднъж в месеца. При пълнолуние.

— Как така? — изуми се пастрокът ѝ.

— Нали ти казвах, че в рекламния бизнес само особняци работят. Родик казва, че при пълнолуние му се изостря интуицията. И му идват карти.

— Той да не е болен на тема хазарт?

— Като че ли не е. Може да се спре. И рядко губи големи суми. Наистина, веднъж, преди около три месеца, цялата си заплата бил

оставил във „Византия“. Наташка, моята секретарка, ми разправяше. Тогава от всички искаше назаем до заплата.

— Това е любопитен факт — промърмори полковникът, като си отбелязваше нещо в тефтера. След това поиска от Татяна телефоните на дизайнера Щапов и също внимателно си ги записа в тефтера.

* * *

Родион Щапов излезе от творческия отдел и тръгна към тоалетната. Походката му беше безгрижна и си тананикаше с приятен баритон:

— Ти прости ми, миличка на мен, глу-глу-пака. Ако ме обичаш, ти ще ми простиш — на мен, глу-глу-пака...

Обаче щом влезе в „офиса“, от фалшивата му веселост не остана и следа. Той се затвори в една от кабинките и извади от вътрешния си джоб нещо хартиено. Беше писмо — измачкано, цялото в петна. Върху плика, вместо марка, се бе размазал мастилен печат.

Родион скъса плика и измъкна лист от тетрадка, изписан с миниатюрни буквички. Щапов въздъхна и зачете.

Той не знаеше, че го наблюдава скрита видеокамера.

* * *

Валерий Петрович Ходасевич стана и се разходи напред-назад из кухнята. Напипа в джоба си пакет от любимите си жестоко смърдящи цигари „Ява“ и запали.

— Валерочка, разпитваш ме за моите колеги — рече Таня, като се възползва от паузата, — ама не ми казваш какво имаш намерение да правиш?

Пастрокът ѝ отвърна доста неопределено:

— Ще видим — измърмори той. После седна на мястото си до масата, приближи си пепелника и попита, обвивайки се в кълба отровен дим: — Кой е там следващият?

— Каква е тази смрад, която пушиш винаги! — намръщи се Таня, като махаше с ръце, за да прогони дима. — Ако ще говорим за

жените, следващата поред е секретарката ми Наташка.

— Слушам те с огромно внимание.

— Наталия Соколова — сякаш четеше, започна Таня. Вече доста ѝ беше омръзнал разпитът на пастрока ѝ. Как по друг начин да нарече днешния им разговор? — На двайсет и три години е, разведена. Завършила е Полиграфическия институт. Работи при нас от две години. Живее с родителите си. Характерът ѝ никак не е сдържан и далеч не е нордически. Нееднократно е завързвала компрометиращи я връзки.

— По-сериозно, Татяна! — пастрокът ѝ почука с химикалката по масата. — Какво значи „завързвала компрометиращи я връзки“?

— Точно това и значи! — изпuffка Таня. — Миналото лято беше бременна, разправяше, че ще се омъжва, канеше ни на сватба, а после — бам! — скара се с годеника си и направи аборт. И изобщо, вие мъжете, за такива като нея, казвате „много е лесна“. Сменя си партньорите като ръкавици. Често се запознава по клубовете с разни мъже за по една нощ и на сутринта — довиждане!

— Ти откъде знаеш?

— Самата тя си разправя. Пък аз съм ѝ нещо като довереница или по-възрастна приятелка.

— А с ваши колеги интимни връзки имала ли е?

— С Родик Щапов — да, тя сама ми разказа. Но за кратко. Две или три срещи. После, както се изрази, „ѝ дошъл до гуша, защото бил много глупав“. Май и с другия дизайнер, Тьомка Пастухов, също е въртяла любов, но за него, който знае защо, мълча като риба. Много ѝ се иска и Теплицин, шефа, да съблазни, но едва ли ще успее.

— Че защо не? Теплицин да не би да е обратен?

— А, не, напълно си е наред. Просто си има принцип: „Където си вадиш хляба, да не си вадиш...“ Второ, Наташка общо взето е примитивно създание и не е много хубава, а Теплицин е човек с претенции. И с вкус.

— А някакъв скелет в гардероба си тази Наталия има ли?

Таня сви рамене.

— Май не. Живее с родителите си, не пие, не пуши, наркотици не взима, хазарт не играе.

— А как би характеризирала вашите лични отношения с нея?

— Какво значение има? — леко се намръщи Таня.

— Все пак си ѝ шефка. На две стъпала над нея. Тя ти носи кафе. А сте почти на една възраст.

— Не зная, Валерочка — въздъхна Таня. — Изглежда такава една сладичка, мед капе от нея... А всъщност може и да ме мрази. Само че го крие.

* * *

В същото това време Наталия Соколова седеше на бюрото си в агенция „Петата власт“ и нещо бързо-бързо пишеше. Ръцете ѝ вдъхновено пърхаха над клавиатурата. Видът ѝ беше наистина делови.

Обаче, ако някой надникнеше иззад рамото ѝ (а ако Таня беше на работа, непременно би го направила), би видял, че Наташка пише лично електронно писмо, цялото изпъстрено със смеещи се личица.

„Миличък мой — пишеше тя — ужжжасно ми липсваш. Когато се видим, ще ти направя страхотен сюрприз. Не ме питай какъв, но ти обещавам, че ще ти хареса. Много-много-много. Днес в работата е абсолютна тишина. Шефката ми, страшната Татяна, изчезна някъде. От сейфа ѝ е откраднат някакъв много важен документ. Да се надяваме, че заради това Теплицин ще я обезкости. Или направо ще я уволни.

Днес сънувах, как ние с теб се разхождаме по белия-белия плаж, а отгоре падат кокосови орехи. Ти ги отваряш и ме храниш с тях.

Целувам те хиляди пъти.

Твоето котенце.“

Наталия препрочете писмото, въздъхна и щракна с мишката върху бутона „изпрати“.

Онзи, който тайно би я наблюдавал, би бил доста учуден, защото толкова интимното послание се оказа изпратено едновременно на трима различни адресати.

* * *

— И такааа, останаха ни трима твои колеги... — каза полковникът.

— Защо трима? Двама! — учуди се Таня. — Втората творческа двойка, дизайнерът Артъм и копирайтерът Мишка. И край.

— А твоя Теплицин защо априори го изключваш от числото на заподозрените? — присви очи Валерий Петрович.

— Не, не съм го изключила... — пообърка се Таня. — Но... Защо ще му е на него да краде документа?

Таня се приближи до отворения прозорец, пхна лицето си между пръчките на решетката и вдъхна мириса на люляк, с който бе пропит въздухът. Усмихна се на ято врабчета, които делово кълвяха нещо от земята. Завидя на двама тийнейджъри, които седяха на пейка до входа и с безгрижен вид пиеха бира.

На белия „Форд Транзит“, паркиран на двайсетина метра от входа на Ходасевич, тя не обърна никакво внимание. И още по-малко й дойде наум, че точно тази кола днес я съпровождаше до офиса ѝ, а после и до дома на Валерий Петрович...

В това време пастрокът ѝ продължаваше с разпита:

— Та защо Теплицин не може да бъде крадецът?

— Андрей Фьодорович е виждал този документ поне сто пъти — заинати се Таня. — Десет пъти е можел да му направи копие. И освен това разбира, че ако тази история се разчуе — край с нашата агенция!

— И все пак аз не бих изключил Теплицин от сметката.

— Така е — въздъхна Таня. — Вие, кагебейците, ако ще подозирате някого, тогава подозирате всички. Хайде, записвай в черния си тефтер Андрей Фьодорович Теплицин. На трийсет и седем години. Красив, облича се идеално. Сигурно си го виждал по телевизията преди около пет години. По онова време го показваха доста често.

— Не мога да си спомня... — поклати глава полковникът.

— Ами да, ти нали само кримки гледаш — язвително рече Таня.

— Защо само кримки да гледам? — отби удара Валерий Петрович. — Гледам и анимация.

Видът му, докато казваше това, беше толкова сериозен, че Таня се разсмя.

После каза:

— Теплицин наистина беше в стихията си преди няколко години. Беше шеф на рекламата в телевизията. Продаваше рекламno време. Цялата телевизионна реклама беше в ръцете му. Но после го изхвърлиха от този бизнес. Кой и как — не зная подробности. Никога не е разказвал за това. Тогава напуснал телевизията и започнал всичко от нулата. Така създаде нашата агенция.

— Богат човек ли е?

— И още как! — кимна Таня. — Сигурно е милионер. В долари, имам предвид.

— Защо му е на такъв богаташ да работи? — учуди се Валерий Петрович. — Да си беше живял някъде на Майорка.

— Виж, аз разбирам Андрей Фьодорович — разпери ръце Таня. — Без работа е скучно да се живее.

— Искаш да кажеш, че ако имаше милион долара, пак щеше да работиш? — скептично присви очи Ходасевич.

— Амиии... — рече Татяна, — сигурно бих си починала годинка-две, бих отишла на околосветско пътешествие, може би с теб...

— Мерси, разбира се — прекъсна я полковникът, — но аз все още нямам право да излизам навън...

— ... а после — завърши Таня, — въпреки всичко бих започнала да се занимавам с нещо. Иначе ще пукнеш от скука.

— Разбирам — кимна пастрокът й. — Вие с Теплицин сте си лика-прилика. И двамата сте работохолици. А какви недостатъци има Андрей Фьодорович? Навици, увлечения?

— Свикнал е да живее на широка нога. Ти май си бил на вилата му?

— Хубава барачка — потвърди Валерий Петрович — просторна...

— Плюс — продължи Таня, — че има апартамент в самия център на Москва, с изглед към Кремъл. Отпуските си кара на екзотични места — сафари в Африка и други подобни... Нищо осъдително не е правил. Добро дете е, както се казва. Не пуши, не употребява наркотици, пие само при служебна необходимост — с

високопоставени приятели или с клиенти. Наистина, обича лова, ту на патици, ту на вълци...

— Има ли защо да те zlepоставя, лично теб?

— Не мисля, защо му е да ме zlepоставя? Че той когато си иска може да ме уволни.

— Не ми отговори на въпроса! — погледът на Ходасевич отново стана твърд.

— На мен ми се струва, че ти отговорих — Таня се ядоса и също се постара да говори твърдо. — Ако Теплицин искаше да се отърве от мен, би го направил открито. Не е от тези, които затаяват злобата си и после те нападат изотзад.

* * *

Андрей Фьодорович седеше в кабинета си, отпуснат в люлеещото се кожено кресло и вдигнал крака на бюрото (този американски навик бе придобил в Харвард, където стажуваше в началото на деветдесетте).

Андрей Фьодорович беше необикновен човек и го съзнаваше. Възприемаше това обстоятелство като обективен факт, нещо като факта, че Луната се върти около Земята. Вярно, че през цялото му детство и юношество (които съвпадаха с последните съветски години) нито той самият, нито близките му можаха да формулират в какво конкретно се изразява неговият талант. И това за малкия Андрюша отчасти беше мъчително. От една страна е чудесно да знаеш, че се отличава от общата сива маса. От друга, обаче, да не разбираш с какво конкретно си по-добър от другите... С успеха в училище ли? Това не е никакво постижение. Всяко едно, поне малко умно момче или момиче, което знае да си седи на задника и да учи, може да има постоянен отличен успех. Обаче до едно време само училищният успех беше единственият видим талант на Андрей Теплицин.

Родителите му, типични представители на съветската научно-техническа интелигенция, мечтаеха за всестранно развит син. В духа на инженерите от началото на двайсети век, които умееха и романи да пеят, и стихове да декламирят, и бяха постоянно присъствие в операта. Затова дадоха Андрюшка в английско специализирано училище, а

също и в музикалната школа, и на фигурно пързаяне. Английският впоследствие му беше доста полезен, но с музиката и с танците на леда Теплицин се занимаваше с очевидно отвращение. Пък и в двете неща беше на средно равнище. И едва в зряла възраст, вече разбрал характера на дарбите си, той съжали, че още от малък го бяха учили на безполезните музика и кънки, вместо на шах и тенис. Така през деветдесетте Теплицин усвои шаха и тениса, разбира се сам, и играеше тези игри много добре за дилетант, някъде на нивото на първи разряд. Но времето на детските години, когато се формират тенисните и шахматни гении, беше безвъзвратно пропуснато, затова знаменит майстор на шахматната дъска и рицар на ракетата Теплицин не стана.

А би могъл. Би могъл, защото бе майстор на играта изобщо. И именно в това се заключаваше талантът му. Обаче самият Андрей разбра каква е дарбата му едва след като завърши института, в края на осемдесетте.

Когато започнаха да се създават първите кооперативни фирми и Теплицин с колегите си от института създадоха ЦНТТМ (Център за научно-техническото творчество на младежта), той забеляза, че по-бързо и по-цялостно от всеки друг оценява ситуацията, отчита всички фактори, дори малко забележимите, построява най-хитрите и умни схеми за бизнес, по-проницателно и по-точно взема решения. Ако не беше изведнъж настъпилия в Русия капитализъм, тези способности на Андрей, по-вероятно, така и биха си останали неизползвани — на съветския човек не му трябва да притежава уменията да мисли по-далновидно и да взема мигновени решения в условията на стремително променящата се ситуация. Новите времена имаха нужда от стаилите се в Теплицин таланти на предприемчивост. Изискаха ги, разкриха ги, закалиха ги и издигнаха Андрей Фьодорович едва ли не на самия връх в избраната от него сфера на бизнеса.

Той постигна много, особено много — и пари, и слава! После наистина се хлъзна от върха, падна... Не защото беше сгрешил в нещо или не бе взел под внимание някой от факторите във всекидневната си игра. Той просто бе проявил прекалено добродушие. Виждаше съратниците и противниците си в малко по-добра светлина, отколкото те заслужаваха... Това бе още едно от наследствата на съветското семейство и училище — поначало да смяташ, че всички наоколо по принцип са добри хора. А срещу него бяха играли мръсно, подло, без

всякакви правила. Не му простиха, че беше късметлия, че беше красив, богат и винаги на върха. И той едва не хлътна в пропастта.

Но, слава богу, остана жив! (А всички, с които той започна ЦНТТМ бяха или убити, или в затвора, или заминаха завинаги.) И падна Теплицин не чак на самото дъно. Не беше принуден да бяга и да се крие. На Андрей Фьодорович му останаха парите, остана му професията. Запази приятели и влияние. И той ще се вдигне. Отново ще се вдигне. Дайте му само малко време. Ще бъде умен и хитър както преди, но при това ще стане къде-къде по-твърд. Сега вече няма да се гнуси от удари под кръста и от забранени хватки. Щом си с бесни кучета, ще трябва и ти да побеснееш. Жалко, че късно разбра тази истина. Чак след като го изпохапаха.

... Андрей Фьодорович не анализира дълго ситуацията, след като от сейфа на Садовникова беше откраднат важният документ за депутата Брячихин. Теплицин умееше да мисли бързо, мигновено да взима най-нестандартните решения и веднага да ги изпълнява.

Седнал в кабинета си с крака на бюрото, той набра един телефонен номер. Обаждаше се по пряката линия на депутата Брячихин.

— А, рекламиста! — приветливо отвърна депутатът.

— Трябва да се видим! — каза Теплицин.

— Сега, само да погледна графика си — съвсем делово реагира Брячихин и зашумоля със страниците на тефтера си.

* * *

В същия този момент Валерий Петрович също обърна страницата на тефтера си. Таня тайно погледна часовника. Вече почти четири часа двамата седяха в кухнята на Валерочка, разговаряха, ядяха, пиеха чай. Таня започна да се уморява.

— Не мога да разбера — малко капризно рече тя, — ти заемаш ли се с този случай? Или просто така ме разпитваш, от чисто любопитство?

— А ти как мислиш? — строго я погледна той над очилата си.

— Мисля, че се заемаш.

Полковник Ходасевич кимна и въздъхна:

— Е, какво да те правя...

— Ура! — шепнешком възкликна Таня и му се подмаза: — Сега вече съм сигурна, че всичко ще е наред!

— Не казвай „хоп!“ преди да скочиш! — строго я спря Валерий Петрович. — Хайде по-добре ми разкажи за останалите си служители.

— Според мен — въздъхна Таня — останалите двама са най-безобидните. Много талантлива двойка. И адекватна. И без каквито и да било номера. Винаги им давам най-сложните поръчки. Смятам, че имат голямо бъдеще.

— Стига си ги хвалила! — сухо рече пастрокът й. — Моля те, по-конкретно.

— Дизайнерът Артъм Пастухов и копирайтьорът Мишка Колпин — каза Таня. — И двамата са по на двацет и седем. Работят заедно вече три години. Те, между другото, са най-високоплатените.

— Ти с някой от тях спала ли си? — шашна я с неочаквания въпрос Ходасевич.

— Ама че въпроси задаваш, Валерочка!... — Таня почервения. — Типично в ченгесарски стил.

— Моля те да ми отговориш! — Ходасевич беше спокоен като танк.

„Обичайните кагебейски номера — злобно помисли тя. — С внезапен въпрос да извадиш човека от релсите. Мразя, когато Валера ми прилага тия хватки!... Впрочем, какво да се оплаквам, като сама го помолих да ми помогне. И ето, сега ми помага, според неговите разбирания и с неговите методи.“

— С никого от тях не съм спала! — отвърна Татяна с тон, който не беше леден, а по-скоро близък до абсолютната нула.

— Но някой от тях ти харесва, нали?

— Да! Харесва ми! — предизвикателно отвърна тя. — Тьома ми харесва. Той е умен, свестен и добър. И далеч ще стигне. Но нищо не съм имала с него.

— Защо? — попита Валерий Петрович ласкаво, съчувстващо, бащински.

— Защото това не е в принципите ми — да смесвам работата с личните отношения.

— Но ако наистина обикнеш някого — едновременно и прозорливо, и съчувствено рече пастрокът й, — никаква работа няма

да те спре.

— Прав си... — усмихна се Таня. Тя никога не можеше задълго да се ядоса на Валера и заговори с добро чувство, замислено и доверително: — Тъомка разбира се е свестен... Но е голям мързел. Трябва да му повториш двайсет пъти, за да направи нещо. Направо ме изкарва из нерви...

— А защо неговата творческа половинка не го подтиква?

— Защото половинката му, Мишка Колпин, умее да работи и може по цели денонощия да седи на компютъра, но само, ако е във форма. А пък, ако не е — тогава всичко отива по дяволите...

— Не разбрах...

— Ами пийва си...

— Запой има ли? — Валерий Петрович понечи да си отбележи в тефтера.

— Май не, само така, алкохолик любител... Изобщо, и двамата са талантиливи, но им трябва контрол. Не можеш да разчиташ напълно.

— С такъв, като Артьом, никога не можеш да бъдеш сигурна, никога няма да си под крило... — кимна полковникът, сякаш прочете мислите й, и каза докрай онова, което тя бе премълчала.

— Да, прав си... — въздъхна тя.

— А семействата им?

— И двамата се ергени. Живеят с родителите си. С момичета, разбира се, и двамата се срещат, но засега, както ми се струва, няма нищо сериозно.

— Пороци, страсти?

Таня сви рамене.

— Ами, Мишка, нали ти казах, пие... И двамата ходят по нощни клубове. Може и трева да пушат. Но май само се забавляват — тя за секунда се замисли и пламенно каза: — Не, Валера! Не са те! Ако случайно те излязат виновни, значи аз изобщо не познавам хората!

— Да се вярва на хората трябва, разбира се — замислено рече полковник Ходасевич, като отбелязваше нещо в тефтера си, — но и винаги трябва да можеш навреме да спреш.

* * *

През втората половина от деня целият творчески отдел, включително и секретарката Наталия, слезе в стола на „Петата власт“ да пие чай и да яде пасти. Артьом Пастухов не отиде с тях. Остана си в отдела да дежури на телефоните. Но никой не се обади.

Артьом стоеше на прозореца и замислено гледаше лятната улица навън. Редките минувачи се стараеха да вървят по сянката, денят стана наистина горещ. Колите се промъкваха по уличката като внимателно избягваха паркираните си събратя.

Изведнъж някой тихичко се приближи зад гърба на Артьом. Той не успя да се обърне и този някой му кресна в ухото:

— Ааа, Пастухов, мръсник такъв! Сви на шефката секретното документче, а?!

Артьом се стресна и се обърна. Зад него стоеше ухилен Мишка Колпин.

— Кретен! — измърмори Тьома и замахна към партньора си. — Що за идиотски шегички?!

* * *

Таня и пастрокът ѝ свършиха разговора си едва в седем вечерта. Полковникът я молеше да остане за вечеря, но тя категорично отказа. И тогава Валерий Петрович неохотно я пусна да си върви, като я напътстваше: „Да се надяваме на по-добро. Само те моля, Татяна! Умолявам те! Не се пъхай, където не трябва! И не предприемай нищо, без да си го съгласувала с мен.“

Пастрокът ѝ изглеждаше бодър — както обикновено, когато Таня се обръщаше към него с някаква молба. Целият се бе стегнал, очите му блестяха. „Та аз направо му удължавам живота — мярна се в ума на Таня. — Какво би правил той без мен и моите поръчения! Съвсем би се вкиснал, горкият!“

Самата Таня, за разлика от полковника, се чувстваше уморена и разбита. Многочасовият разговор, който от време на време приличаше на разпит, съвсем я беше извадил от релсите.

Да се връща на работа вече нямаше никакъв смисъл. Да се прибере вкъщи значи да прекара вечерта в мъчителни размисли — кой и защо е откраднал документа. Татяна се замисли за секунда, а после

изведнъж се усмихна широко. Не, слава богу, стигат ѝ вече самотните, безцветни вечери!

Ще отиде при Макс!

Колко е хубаво, че вече има при кого да отиде!

* * *

На своите двайсет и седем години Таня смяташе, че може и да ѝ се удава да изглежда като принцеса, само лошото е, че все едно принц няма да намери. Сега не съществуват принцове. Измрели са. Изчезнали са като вид. Останали са някъде там — в двайсети, по-скоро в деветнайсети век.

— Ти просто си прекалено придирчива — упрекваше я майка ѝ. — Гледай да не прекалиш с глезотиите, че ще си останеш стара мома.

— Ох, мамо, остави ме! — махаше с ръце Таня. — По-добре да съм сама, отколкото с когото и да е.

Но от майка си така лесно не можеше да се отърве.

— Как можа да зарежеш Ванечка?! — укоряваше я Юлия Николаевна. — Толкова е праволинеен, толкова е пестелив...

— Имам алергия към пестеливите мъже! — отвърщаше Таня.

— Ами Том с какво не ти допадна? — въздишаше майка ѝ.

— Богат, красив...

— ...сучен — допълваше дъщерята.

— За теб всички са скучни! — избухваше Юлия Николаевна. — А годинките си летят! Времето не чака! Биологичният часовник тиктака.

— На мен нищо не ми тиктака — безгрижно отговаряше Таня.

Тя се стараеше да не взима присърце вайканията на мами, но въпреки всичко, след такъв разговор неминуемо ѝ се разваляше настроението. Добре поне, че пастрокът ѝ винаги я разбираше. Пък и я поддържаше, даже когато оставеше някой кавалер. Когато се раздели с Том единствено Валера го одобри. Съгласи се и че примерният, пестелив Ванечка хич не е за безгрижната Таня.

— Не се паникьосвай, Танюшка! — утешаваше я шишкото. — Всичко ще ти е наред!

— Е да, ама кога? — въздишаше тя. — Ето, мами ме плаши с биологичния часовник.

— Не я слушай — успокояваше я Валера. — Подходът на майка ти е от деветнайсети век, напълно е остарял. А ти си момиче от новото поколение. Самата ти все още не искаш да се омъжваш, нали?

Таня се замисляше.

— Де да знам... Сватба с воал май вече ми се ще... Ама да живея с глупак — не!

— Значи, живеи си живота, а между другото си търси умен — обобщи Валерий Петрович.

И Таня с всички сили се опитваше. Живееше и се правеше, че прословутият биологичен часовник изобщо не я интересува. При това непрекъснато се оглеждаше да търси достоен кандидат. Но картината, уви, изглеждаше доста печално. Да вземе примерно колегите си. Шефът, красив и умен, отдавна и безвъзвратно е женен. Тьома Пастухов, дизайнерът, макар и талантлив, е такъв мързел, какъвто друг няма по света. Все пак можеш да го накараш да нарисува блестяща картина, но в живота... Да принудиш такъв да забие пирон или да закара колата на сервиз, ще бъде свършено нереално. Копирайтърът Мишка Колпин е обратният случай, според Некрасов „работи до смърт“. Но отново според класика „пие до полусмърт“.

И така е с всички: някой е кошмарен, друг е глупав, а трети направо си е обратен...

„Гледай ти, странна работа — мислеше си Таня. — Уж съм момиче, практически без дефекти, ако разбира се, не се смята чалнатият ми характер. А мъжете наоколо са все някакви такива... Надупчени от молци, очукани от живота... Израждат ли се, какво става? Нима мами е права и трябва да сваля летвата?! Да се примиря и да избира нещо по-скромничко?!“

Но така не й се ще! Как може да делиш покрив, храна и легло с такъв, когото не уважаващ?!

И как изобщо да уважаващ мъжете! Ето, примерно ситуацията, в която изпадна преди месец. Късна нощ, по-скоро — към сутринта — три часа. Таня, тогава още с пеженцето, се връща от работа. След поредния щурм — без капчица сили!

Топли я единствено мисълта, че преди час, когато всички колеги (моля, да се запомни — силният пол, мъжете) вече бяха дезертирали,

именно тя (слабият пол), именно нейната глава най-сетне роди идея! Истинска, гениална! И заедно с идеята — стабилното усещане, че и началникът ѝ Андрей Фьодорович, и дори клиентът, проклет недоволник, ще изслушат Таниното хрумване, затаили дъх. А после възхитено ще въздъхнат и може би дори ще ѝ ръкопляскаат.

Но триумфът ще дойде едва утре, късно сутринта. А сега, в тази глуха нощ, когато дори кучетата и пътните милиционери са се изпокрили някъде, Таня има само една задача — бързо и без проблеми да се прибере вкъщи, с последни сили да си вземе душ и да се мушне в леглото. И затова, колкото и да беше уморена, тя караше много внимателно. Никакви гонитби по празните улици, никакво „ще мина на червено, наоколо няма жива душа“. Да палуваш на пътя можеш само когато си изпълнен с кураж и усещаш в тялото си лекота. А щом като почти цяло денонощие си стояла в офиса и сякаш някой е сипал пясък в очите ти, бъди така добра да караш според смотаното правило: „Печелиш минута — губиш живот.“

Та затова Таня пълзеше като новобранец. Коланът е закопчан, скоростта — не повече от седемдесет. И даже когато трябваше да завие наляво, на абсолютно пустата улица, тя покорно спря на червено и започна да чака зелена светлина. Скучаеше, прозяваше се, но чакаше. И ето — проклетата умора! — прекалено късно забеляза, че зад нея с огромна скорост се носи един джип...

Ако Таня беше във форма, с нейния опит и бърза реакция, тя непременно щеше да измисли нещо. Но уви, в три часа през нощта тя се оказа неспособна за бързи решения. Джипът все пак не я смачка, успя да заобиколи пеженцето. Обаче по вратата, по цялата страна и бронята я одра с огромната си маса. И без да спира, продължи нататък, към нови нощни подлости...

— Кретен! — изстреля Таня стандартната шофьорска ругатня.

И което беше най-обидно, редом с нея, по съседното платно точно минаваше една шкода. На волана беше млад мъж, на вид силен и благороден. Като видиш такъв, няма и да се усъмниш, че той винаги ще те спаси, винаги ще ти помогне. Само че съвременните мъже, както и да изглеждат, в екстремна ситуация се държат обикновено страховито и подло. И шофьорът на шкодата, макар и да беше успял май да види какво стана, как джипът най-нагло джасна беззащитното момиче, не

спря. Напротив, натисна газта, сякаш точно така трябваше и изфуча напред. Е, и какви са мъжете след подобно нещо? Не са ли гадове?!

Какво да прави сега? Да гони подлия джип ли?

Безполезно е. Прекалено различни категории са. Мъничкото пеженце и огромният „кораб на пустинята“ с пет литров двигател. Крехката девойка и трите мутри, които Таня бе забелязала в джипа. Просто да се разплаче и да си замине с одрасканото пеженце? Не е в стила ѝ! Остава ѝ да извика пътната милиция. Нека да регистрират аварията и да обявят джипа за издирване. Поне ще ѝ остане шансът, че негодниците ще бъдат намерени и наказани. Пък и застраховката, която ще платят за пеженцето, няма да ѝ е излишна. Само че номерата на джипа бяха толкова мръсни, че Таня успя да види само две цифри — „0“ и „5“. И кодът на региона — Москва, деветдесет и девет. Е, нищо, колкото е видяла — толкова. Останалото е работа на милицията.

Таня включи аварийните светлини, извади джиесема си и набра „нула две“. Сънливата операторка неохотно обеща, че сега ще прати патрулка и ѝ нареди да не напуска мястото на аварията.

— Хубаво, за да ме джасне още някой — промърмори ядосаната Таня.

— Според закона за движение по пътищата вие трябва да имате в колата си триъгълник — знак за аварийно спиране — скастри я телефонистката.

— Мерси, че ми напомнихте! — хапливо благодари Таня.

Затвори телефона и сложи на пътя не само знака, но и една туба и два ярки пакета от супера — нека я виждат отдалече. Пази се сам, за да те пази и Бог. Макар че днес, колкото и да внимаваше, Господ не запази любимата ѝ колица...

Таня нежно погали пеженцето по ранения хълбок и прошепна:

— Боли ли те, миличък? Не бой се, ще те излекувам!

Едва се сдържаше да не заплаче. Защо животът ѝ е такъв нескопосан?! Ето, сега е нощ, а тя е сама на празната неприветлива улица, и пеженцето ѝ е наскърбено и даже няма на кого да звънне да се оплаче... Няма да вземе заради такава глупост отново да безпокои пастрока си, я? Или да кажем, Димка Полуянов, или Пашка Синичкин...

Добре че поне милиционерите дойдоха бързо и се държаха човешки. Единият разпитваше Таня, вторият оглеждаше колата и

записваше в протокола повредите, а третият съобщаваше на всички постове особеностите на джипа нарушител. „Ще се опитаме, разбира се, да го потърсим, макар че шансовете не са големи. Виж, ако бяхте запомнили целия номер...“.

И в този момент... Не вярвайки на очите си, Таня направо се опули — дали не ѝ се привижда от преживяванията и умората? От отсрещното платно, не спазвайки никакви правила, към мястото на аварията връхлетя шкодата. Същата онази, с благородния на вид шофьор, който така неблагородно се беше изпарил, оставяйки Таня сама.

Милиционерите, които се въртяха около пеженцето веднага заеха бойна стойка.

— Това пък що за фокуси са? — зловещо произнесе умореният капитан.

А младичкият лейтенант радостно потри ръце и възкликна:

— Белята си търси чичото!

— Това е... това е... — запелтечи Таня.

И в този момент от шкодата изскочи мъжът и възбудено жестикулирайки, се спусна към милиционерите. Извика:

— Засякох го! Той е пред ресторант „Вешняки“!

— Вашите документи — съвсем не на място строго рече лейтенантът.

— Вие... сте догонили онзи джип? — разбра и грейна Таня.

— Отначало го гоних, просто за да му видя номера. Запомних го: А 055 00 99. А после реших — кой знае, може пък сега да спрат някъде?! И както виждате, не сгреших — гордо рече шофьорът на шкодата.

— Той е свидетел! — обясни Таня. — Видя как джипът ме помете.

— Тогава давайте по-подробно — заповяда капитанът. — И за протокола.

— Ама трябва да ги хванете, а вие — протокола! — възмути се Таниният доброволен помощник. — Ще изчезнат! Ресторант „Вешняки“ е на две крачки отук. По-бързо да тръгваме!

— Добре, ще проверим... — неохотно отвърна капитанът.

А Таня погледна шофьора на шкодата в очите (очите се оказаха зелени, с весели искрици) и тихо каза:

— Наистина не очаквах... Благодаря...

Той се усмихна и изведнъж попита:

— А знаете ли какво си помислих сега?

— За това, че сте герой ли? — подмаза се Таня.

— Не познахте — усмихна се отново собственикът на шкодата.

— Съвсем друга и много странна мисъл ми дойде — какво ще отговаряме, когато ни питат: „Къде се запознахте?“

— Отговаряйте, че на улицата през нощта... — усмихна се и Таня.

И си помисли — каква интересна метаморфоза става с нея! Току-що ѝ се струваше, че не ѝ е останала капчица сили, направо да заспи тук — на асфалта. А сега не чувства никаква умора! И тя отново му се усмихна:

— Всъщност, ние все още не сме се запознали...

Той протегна ръка:

— Казвам се Макс Мезенцев.

— А аз съм Таня. Таня Садовникова.

* * *

Така пеженцето накрая направи едно добро дело — запозна Таня с нейния романтичен герой. Макар че... Макс, разбира се, не е съвсем герой. И отношенията им май не могат да се нарекат романтични. По-скоро приятелство с елементи на добър секс.

За ролята на принц Макс безусловно не беше подходящ. Във външността му нямаше нищо царствено. Родови имения и фамилни съкровища нямаше. Вместо мерцедес — съвременният бял кон — скучна шкода. Работата му — също съвсем обикновена — продава хладилници и друга битова техника на едро, на дребно... Разбира се — полезна работа, но скучна — да полудееш! И даже — о, ужас! — нито един аристократичен навик! Макс не играеше нито тенис, нито караше ски, нито пушеше пури, а и хобитата му бяха съвсем идиотски — обожаваше да се рови в колите (дивашки примитивизъм!), да разгадава шахматни етюди (пълна скука!) и да решава кръстословици (типично еснафско развлечение!). С една дума, никак не приличаше на предишните ѝ ухажори — ярки, необикновени, но — в оставка.

Но именно с Макс в момента на Таня ѝ беше добре както с никой друг. Добре, защото с него ѝ беше спокойно и сигурно. И защото на него можеше да се разчита, като в онази история, когато я удари джипът и Макс ѝ се притече на помощ. Но и освен това той имаше цял комплект редки за съвременния мъж качества. Таня (тя обичаше всичко да поставя на научна основа) даже списък си направи — весел, умен, по добър начин наивен, нормално образован и доста добре материално осигурен. И още един, много важен детайл — Макс винаги бе готов да те изслуша. Не просто така, формално, когато мъжете съчувствено кимат, а всъщност си мислят за нещо друго — а той действително вниква в проблемите ти. Ако става дума за счупен нокът — Макс ѝ съчувства, ако се оплаква от разногласия с колегите си — я съветва как да регулира ситуацията, ако пък, да речем, нейното пеженце не ще да върви или кранът на чешмата капе — Макс, колкото и да е зает, ще дойде и ще ги поправи. Не всеки, между другото, даже принц, би се заел сериозно с твоите дотолкова объркани неща.

Така че дори няма какво да гадае къде да отиде вечерта в понеделник, когато спешно ѝ трябва да се оплаче на някого от живота!

Щом излезе от дома на Валерий Петрович, Таня извади джиесема си и натисна бутона. Макс ѝ беше трети поред. Пред него бяха само мама и Валерочка. След него — Синичкин, Полуянов и нататък приятелките. Когато Макс отговори, тя капризно попита:

— Вкъщи ли си?

— О, Танечка! — зарадва се Макс. — Я ми кажи — стихотворно послание на трубадур, със седем букви, четвъртата е „Ц“.

Ето така става — два свята, два начина на живот. На един животът му се руши, а за друг най-насъщният проблем е решаването на кръстословици.

— Канцона — отрязва Таня. И го предупреди: — Сега ще дойда при теб. Само че се подготви — при мен е пълна канцона! В смисъл — край. Капут. Алес.

Тонът на Макс веднага се промени. Таня с удоволствие чу шумолене — това беше вестникът с кръстословицата, който полетя на пода. И тревожните нотки в гласа му:

— Можеш ли да кажеш какво се е случило?

— Мога. При лична среща. Край, тръгвам.

— Почакай! — не спираше Макс. — Гласът ти е такъв... По-добре аз да дойда да те взема.

— Няма нужда — отказа Таня. — Колата ми успокоява нервите. Ще съм при теб след двацет минути.

— Само че внимателничко, нали? — помоли Макс.

— Ето че веднага запърха с криле над мен — промърмори Таня. — И ти си ми една квачка!

— Не ми се репчи! — спокойно рече Макс. — Просто те моля да караш внимателно и толкова. Хайде, чакам те. Ще стопля пицата.

Таня затвори и за първи път през този дълъг ден се усмихна. Колко е приятно, когато поне някой не говори с теб за работа и не започва да разсъждава. А просто те чака и топли за идването ти елементарна замразена пица.

* * *

Можеш да обичаш Макс дори само заради усмивката му — не широка, само с очи, но толкова топла. Тя е като море в слънчев ден — в нея е и заслепяващата синева, и искрящите вълни, и нежната пяна на прибоя...

Към усмивките на мъжете Таня обикновено се отнасяше недоверчиво. Съдеше по себе си — самата тя доста често се усмихваше не от сърце, а с умисъл. Когато например искаше милиционерът да не ѝ отнеме шофьорската книжка. Или ако искаше да приспи бдителността на несговорчив опонент при сложни преговори... Така е и с мъжете — колкото по-искрено ти се усмихват, толкова повече основания имаш да застанеш нащрек — кой знае какво се крие зад очарователната, безгрижна усмивка? Хайде, ако искат просто примитивно да те замъкнат в леглото — иди-дойди... Ами ако мъжът има съвсем друга цел? Да вземем например Димка Полуянов. Таня отдавна вече го бе разкрила — щом сияят в усмивка трийсет и два зъба, значи иска пари назаем. А шефът, Андрей Фьодорович, се усмихва най-лъчезарно преди да им спретне грандиозно сапунисване.

И единствено Макс — проверено е нееднократно — никакви лични користни цели не преследва с усмивката си. Таня често му досаждаше:

— Какво се хилиш? За нещо приятно ли си мислиш?

Макс недоумяваше:

— За нещо приятно ли? Че какво приятно има?...

— Ми нали и аз това казвам — подхващаше Таня. — Навън вали, в работата ти, както казваш, всичко се проваля и в ресторанта току-що едва не ни отровиха... И защо се усмихваш?

— Това дразни ли те? — не разбираше Макс.

— Естествено!... — мърмореше тя. — На мен душата ми се е стегнала, а ти се лензиш като варена тиква.

— Добре, ще бъда тъжен — покорно се съгласяваше той.

И се опитваше да скрие усмивката си, бърчеше вежди, но разбира се, не се удържаше и веднага прихваше повече от преди.

— Ти си като бебетата — свиваше рамене Таня. — Само те се хият без причина.

— А ти откъде знаеш за бебетата?

— Мама ми е разправяла.

— А, майка ти! — безгрижно отвърщаше Макс и понечваше да я целуне.

А тя се правеше на сърдита и се извърщаше, като всъщност едва се сдържаше да не се вдигне на пръсти и да целуне Макс по веселите смеещи се очи...

Ето и днес — той ѝ отвори и веднага я заля с фирмената си усмивка. И тя, колкото и да не беше в настроение, не успя да се стърпи и също се усмихна.

— Усмихваш се. Така е по-добре — похвали я Макс.

Той нежно я прегърна през раменете, поведе я през стаята и я сложи да седне, за да се събуе.

— Влизай, моя златна рибке!

И никакъв въпрос за това, което се е случило — вече бе изучил Таниния характер. Знаеше, че тя не може да търпи, когато още от прага я заразпитват.

— Пицата е готова, виното се изстудява. В кухнята ли ще ядем или в стаята?

Това също беше умно — Таня да избере. Ако вечерят в кухнята, където няма нито телевизор, нито DVD, значи ще обсъждат проблемите ѝ още докато ядат. Но може да останат в хола и спокойно,

под звуците на телевизора да изядат пицата, а към неприятния разговор да минат по време на чая.

— Първо ще хапнем. Може и в кухнята, но без въпроси. После ще ме съжаляваш. А може след това и да ти разкажа — свадливо каза Таня.

И си помисли: „Ама че съм нахална! Колкото повече ме глези Макс, толкова по-нагла ставам!“ Но от друга страна, как да не станеш нагла, като Макс е толкова всеотдаен? Каквото и да поискаш — масаж, кинопремиера или суши в два часа през нощта — всичко получаваш. И на свадливия тон с командорски нотки Макс никога не се обижда. Ето и сега спокойно каза:

— Тогава да вървим в кухнята! Ще съчетаем две в едно — и ще те нахраня, и ще те съжалявам.

Масата вече беше сложена, по мъжки маниер, съвсем прилично — и чинии, и ножове и вилици. Вярно, шпротите си бяха останали в консервената кутия, но пък тя бе сложена в порцеланова чиния. Макс дори хляба не беше забравил — цяла планина дебели филии, сякаш ще храни взвод изгладнели войници, а отгоре, върху купчината бе сложил украса — стръкче магданоз.

Таня отново не сдържа усмивката си. Грабна магданозчето, лапна го и изгука:

— Колко си смешен!

— Ето на, развали цялата композиция — упрекна я той.

Макс си върза престилка и се зае да реже пицата. Задачата се оказа доста сложна — ту маслина ще попадне под ножа и ще отхвъркне, като детска бомбичка, ту кашкавалът вместо да се разреже, се разтяга и разслаява на тънки жилки.

— Мъко моя! — въздъхна Таня.

Взе ножа от Макс и я нарязва сама.

— Пицата е от най-висока класа. Със собствените си ръце съм я подобрил — похвали се Макс. — Долях ѝ кетчуп, нарязох ѝ кисели краставички...

Таня само разпери ръце от учудване:

— Направо си без грешка, няма що! Ама пицата е с риба тон, драги!

— Е и какво? — не разбра той.

— Ми рибата тон и киселите краставички са несъвместими! Помисли!

— Само опитай! Пръстите ще си оближеш! — продължаваше да се перчи той.

Таня сви рамене и я опита. Мдаа, вкусът е повече от странен. Смес от солено и много солено... Но всъщност, в такова съчетание има някакъв интересен нюанс...

— Е, как е? — нетърпеливо попита Макс.

— Доста екстремно...

Той ѝ намигна:

— Но ти нали обичаш екстремното?!

Таня глътна още едно парченце. Не, ужасно солено е! А кисело-сладкия кетчуп направо ти сковава ченето...

Сякаш днес всички мъже са се наговорили! Пастрокът ѝ я гощава с пикантно пиле по каталонски, любимият ѝ с екстремна пица я мъчи. И гледай го ти, нахалникът, май чака тя да започне да го обсипва с комплименти!

Таня вече отвори уста, за да каже: „Не, скъпи, майстор готвач от тебе не става...“

Но изведнъж си премълча. Защото неочаквано разбра, че покрай приказките и дегустацията на Максовата пица, проблемът с откраднатия документ някак си беше отстъпил на заден план, някак си се бе притъпила остротата му... И животът вече не изглеждаше толкова ужасен, както сутринта, когато тя отвори сейфа, или както през деня, когато Валера я разпитваше...

— Ще се справим! — изведнъж не много на място каза тя.

Макс не се учуди на репликата ѝ. Напротив, възприе я като нещо естествено и кимна:

— Разбира се, че ще се справим, Танечка!

— Аз тия гадове така ще ги подреда! — продължи тя.

— Ще ги подредиш — отново се съгласи той.

— Ще ги смажа! Ще ги унищожа! Ще ги разкъсам на парченца! — все повече се палеше Татяна.

Макс само се усмихваше и кимаше. А когато на Таня накрая взе да ѝ преминава, попита:

— А какво всъщност се е случило?

И тогава Таня с облекчение отдръпна кисело-лютата пица и за втори път днес разказа за неприятностите си.

Макс я слушаше мълчаливо и само кимаше. Не правеше никакви коментари, но фирмената му усмивка гаснеше...

— Това е всичко — свърши разказа си Таня. И попита: — Е, какво ще кажеш?

Вместо отговор Макс излезе иззад масата, прегърна я, нежно разроши косата ѝ... Таня с наслада се притисна към силното му тяло, остави се във властта на яките и едновременно грижовни ръце. Да можеше да си седи така безкрайно! Но тя напрегна волята си, измъкна се от прегръдката му и каза:

— Не, засега не ме жали. Чакай първо да видим нещата. Кажете ми, какво мислиш за всичко това?

На въпроса Макс отвърна с въпрос:

— А какво казва Валерий Петрович? Вече си била при него, нали?

И Таня отново бе поразена доколко добре я познава Макс. Веднага се сети, че веднага се е втурнала за съвет при Валерочка.

— Да, ходих при него, разбира се — понамръщи се тя. — Казва, че ситуацията е плачевна.

— Преувеличава — не се съгласи Макс.

— Да-да, преувеличава той! — избухна Таня. — Представяш ли си какво ще стане, когато Брячихин разбере?!

— А какво мисли Валерий Петрович? Подозира ли някого?

— Всички! Целият ми отдел! И шефа също! Макар че — защо шефа? Да беше видял физиономията му, когато отворих сейфа! Как не го тресна инсулт!

Макс се замисли. Таня търпеливо чакаше. Тя вече бе разбрала, че мозъкът на Макс работи непредсказуемо. На пръв поглед идеите му изглеждаха пълна дивотия. А после разбираш, че истината е именно онова, което отначало ти се е струвало идиотско...

— Ами ти самата как мислиш — защо са откраднали документа? — неочаквано попита Макс.

— За да го дадат на конкурентите — без да се запъне отвърна Таня.

— Валерий Петрович съгласен ли е с теб?

— Не съвсем. Казва — защо да се краде, като може да се снима?

— Умно!... — оцени го Макс. — Макар че в някои случаи оригиналът се цени повече от копието.

— Освен това Валера смята, че може да са го откраднали и по друга причина.

— По каква?

— За да натопят някого.

Макс сви рамене.

— Да натопят? Кого?

— Мен.

— По такъв начин? Според мен е доста сложно.

— И според мен също — съгласи се Таня.

— Ето. С теб мислим еднакво. Не, смятам, че документът е откраднат заради документа, а не за да натопят някого. А ти защо реши, че Теплицин тук няма пръст?

— Но за какво му е на него?! Той толкова усилия положи, за да грабне тази поръчка!

— Ами ето, слушай сега... — по пламъчетата в очите на Макс, Таня разбра, че той ще изкаже една от своите идеи, от онези, които на пръв поглед изглеждат пълна дивотия, а после се оказват верни. — Вашият Теплицин е получил поръчка за Брячихин, нали така? Какъв му е на него Брячихин? Сват? Брат? Приятел?

— Май не, никакъв не му е — неуверено каза Таня. — Нищо особено не ги свързва. Просто клиент.

— Ето, дай да разсъждаваме сега. Кой е основният опонент на Брячихин?

Таня се смути:

— Аз... дори не зная... Нали още не сме пристъпили всъщност към поръчката... Пък и в политиката не съм много...

— Пък аз ще ти кажа — фамилията на опонента му е Прокудин.

— Така ли? — учуди се Таня. — Ти откъде знаеш?

— Всичко на този свят знам аз... Та си представи комбинацията — да допуснем, че конкурентът на Брячихин, този Прокудин, е разбрал за съществуването на тази характеристика. И за това, че тя се съхранява във вашата агенция. А той би дал всичко, за да се добере до този документ и да компрометира Брячихин. Е, как ще постъпи?

— Ще се опита да подкупи някой от нашите служители. Мен, например. Или някого от моите подчинени.

— Отговорът е неправилен... — поклати глава Макс. — Ти изхождаш от това, че конкурентът на Брячихин знае, че документът се пази именно в твоя сейф и всеки от твоите колеги може да се добере до сейфа...

— Това е елементарно — възрази Таня. — Подкупва някого от нашите и онзи всичко му казва.

— Аз пък на негово място бих постъпил по друг начин. Защо да работи с разни дребни риби, ако може да се разбере с главния? Защо да се купува на дребно, щом може да се купи на едро?

— Поне заради това, че така ще бъде по-скъпо — не се съгласи Таня.

— Не е сигурно! Аз разбира се не съм уверен, че Прокудин ще се захване с такова нещо. Но знам що за човек е вашият Теплицин, той е от стара коза яре и изгодата си никога няма да изпусне. И аз, Танечка, изобщо не изключвам възможността, че за Теплицин е много по-изгодно вместо да се занимава с Брячихин, да го продаде.

— Защо тогава е приел тази поръчка?!

— Ами точно затова! За да направи събеседването на Брячихин с психолога, да състави този злощастен психологически портрет... А после да го продаде на конкурентите.

— Но защо просто да не направи копие? Тогава Брячихин можеше и изобщо да не разбере!

— Нали ти казах — в някои случаи оригиналът се цени повече.

— Според мен е прекалено сложно... — продължаваше да не се съгласява Таня.

— Все пак постарай се да разбереш в какви отношения са Прокудин и твоят Андрей Фьодорович — посъветва я Макс.

— Добре — неохотно се съгласи тя. — Естествено, че няма да се занимавам да разбирам каквото и да било, но на Валерочка ще кажа версията ти. Нека той провери.

Внезапно тя почувства, че е ужасно уморена. Цял ден я бяха мъчили. Първо шефът ѝ крещя. После Валера я съсипа с многочасовите си въпроси. А сега и Макс си строи версиите и никак не я жали... Очите ѝ се напълниха със сълзи.

Умният Макс веднага усети настроението ѝ и следователският хъс мигновено угасна в очите му. Той стана, отново я прегърна, отново я остави да се сгуши на гърдите му... И тихо каза:

— Не съм прав, Таня.

— Защо? — прошепна тя.

— Защото излишно говорим за това...

Той грижовно я вдигна на ръце.

— Да вървим, моето момиче, ще те сложа в леглото! И ще поседя до теб и ще те милвам...

Таня благодарно потри буза в брадата му и измърка:

— А може ли не само да ме милваш?

Устните ѝ намериха неговите и тя се нахвърли — жадно, яростно, сякаш за последно. Макс отвърна на целувката ѝ и Таня, пропадайки в прегръдките на страстта, си помисли: „Да вървят по дяволите всички тия Брячихини и Теплицини! Не искам дори да мисля за тях!“

ТАНЯ

Вторник, сутринта

Както винаги нощта с Макс беше хубава. Ранното утро също мина разкошно — кафе в леглото, топли кифлички, нежни думи, горещи целувки... А след закуската Макс поглезе Таня с любимия ѝ каприз — да ѝ разреши косите деликатно, но качествено, като фризьор от най-елитен салон. Лошото беше, че Таня вече нямаше време да се прибере, за да се преоблече, затова трябваше да отиде в офиса с вчерашните си дрехи. Признак на лош вкус е разбира се, но какво да се прави? Ризите на Макс са ѝ големи и стават единствено за ролята на халат, а дрехи при любовника си Таня не оставяше. Да държиш свои вещи при мъж е най-прекият път да попаднеш под негова зависимост, а тя не искаше да зависи от никого, даже от милия Макс.

„Наташка сигурно ще ме ухапе, че съм с вчерашните дрехи... И Тьомка ще ме пита, уж между другото, но така хитричко: «Не сте си спали вкъщи, нали, Татяна Валериевна?». А и Теплицин ще забележи, той винаги забелязва как е облечена... Е, хубаво, де... Ще се пошегувам някак си и ще се отърва...“.

... Само че днес никой не започна да се шегува с Таня. В „Петата власт“ всички я посрещнаха студено. Както никога досега охранителят на входа дори не ѝ се усмихна и ѝ поиска пропуска, сякаш я виждаше за първи път. Андрей Фьодорович, с когото се сблъска в коридора, гледаше покрай нея и я поздрави през зъби. А Мишка Колпин пък обратното — зяпаше я с любопитство и с очаквателен поглед... Сигурно така гледа колекционерът на пеперуди, когато се кани да забодне поредния си екземпляр.

„Всички се държат така, сякаш имам хонконгски грип“ — ядоса се Таня.

Няма нужда да си Касандра, за да се сетиш, че слухът вече се е разнесъл из агенцията. Ясно е, че никой още не знае детайлите, но същността е очевидна — госпожица творческият директор

(предизвикателно успяла, неприлично красива, прекалено самоуверена) най-сетне се е издънила.

Даже Наташка, чиято професия поне я задължава да бъде винаги невъзмутима, не се държа безстрастно. Едва Таня стъпи на прага, секретарката, която никога не бе ставала при появяването ѝ, моментално скочи, изпъна се и запелтечи:

— Здравейте, Татяна Валериевна... Радвам се да ви видя... Може би имате нужда от нещо?

— Както обикновено — кафе и списъка с обажданията — подхвърли Таня като влизаше в кабинета си.

Меденият съчувстващ глас на секретарката я засегна повече, отколкото неприкритата студенина на Теплицин.

Таня влезе в любимия си по-рано кабинет с коженото кресло, автоматично изпълни всекидневния ритуал — включи компютъра, извади от чантата си тефтера, отвори го на страницата с днешните задачи... и разбра, че работата ѝ — така привична и интересна — тази сутрин никак не я вълнува. Беше ѝ все едно че новият джииесем оператор именно днес бе обещал да даде отговор дали са съгласни да поръчат реклама в „Петата власт“. И как върви работата по новата марка бисквити — вече ѝ беше все едно. А пък да мисли как да кандърдисва несговорчивите клиенти от колбасарския завод, които отхвърлят вече трета рекламна концепция, изобщо не бе в състояние...

„Хич не ми е до работа сега. Значи няма защо да се насилвам“ — реши Таня и затвори тефтера.

Точно тогава се появи Наташка с кафето. Таня успя да забележи, че чашата и захарницата са измити до блясък и, противно на традицията, са подредени върху подноса в идеален ред, а бонбоньерата е с любимите ѝ бонбони.

„Съжالياва ме — помисли си Таня. — Иска поне с нещо да ме зарадва.“ И от това ѝ стана още по-тъжно.

Наталия, пак против всички правила, остави табличката на бюрото без обичайния грохот при досега с полираната повърхност и без да задрънчи всичко. И започна:

— Обаждаха се от джииесем оператора, казват, че...

— После — прекъсна я Таня. И кимна към стола за гости: — Седни, да си поговорим.

Наташка не изпълни нареждането ѝ. Застана до бюрото, мигаше непрекъснато и явно се учудваше — как така шефката не се интересува какво са казали потенциалните клиенти, които имат рекламен бюджет почти милион долара?!

— После всичко ще ми разкажеш — повтори Таня. — Сядай.

Тя отпи от кафето. Напитката, дори в божественото Наташкино изпълнение, ѝ се стори горчива. Таня се намръщи.

— Какво не е както трябва? — веднага се развълнува секретарката.

— Всичко си е както трябва — махна с ръка Таня, като пусна в чашата допълнителна бучка захар. — Не се шашкай толкова. Трябва да поговорим.

— Да поговорим ли? — оскубаните вежди на Наталия се вдигнаха нагоре. — Ами нали се опитвам да ви кажа, че ето, от джиясем оператора се обаждаха...

— Ох, Наташка, хич не умееш да се преструваш — въздъхна Таня.

Излезе иззад бюрото си и я повика с жест към столовете за гости — пастрокът ѝ неведнъж ѝ беше обръщал внимание, че за да поговориш с човека, първо трябва да го накараш да се отпусне.

— С една дума, казаха, че искат таймаут и ще мислят още — Наталия все пак успя да завърши мисълта си.

— Нека мислят — небрежно подхвърли Таня.

В рекламния бизнес фразата „искам таймаут“ е евфемизъм за отказ и на Таня това ѝ беше съвършено ясно, обаче нямаше никакви сили да се разстройва и по този повод.

Наташка внимателно се вгледа в лицето ѝ (а тя се опитваше да изглежда безстрастна) и с изкуствен оптимизъм изстреля:

— Ще ги пипнем ние, Татяна Валериевна! Гарантирам!

— Възможно е — равнодушно кимна Таня. И за трети път, вече едва сдържайки се, кимна към столовете за гости: — Е, ще седнеш ли най-сетне?

Наташка много предпазливо седна (впрочем, въпреки че гледаше Таня с уплашен поглед, не забрави изцяло да преметне крак връз крак, демонстрирайки новите си елегантни обувки).

Таня естествено ги забеляза и веднага ги похвали:

— Чудесни патъчки! „Серджио Роси“ ли са?

— Уви — въздъхна секретарката. — В „Роси“ не влизам, много са тесни, като за графини сякаш ги правят! Пък аз имам селски стъпала, за мен нещо по-простичко...

— „Бос“, например — рече Татяна (вече бе успяла да види марката върху тока). — На широка нога живееш, Наталия!

— Имаше разпродажба, страхотно намаление — промърмори секретарката.

А Таня си помисли: „Странна психология имаме в Русия... Хората си купуват скъпи неща, но никой не си признава колко всъщност струват. Цената варира в зависимост от това, кой ти е събеседник. За шефката са «обувки от разпродажба», съседката пенсионерка направо лъжеш, че са от пазара, но затова пък на приятелките си или на бившите си съученички казваш такава цена, че очите им направо се опулват от завист...“

Всъщност, сега хич не е ситуация, в която да разсъждава за особеностите на националното мислене. И не е време да очаква жегване по повод на това, че самата тя се появи на работа с вчерашните си дрехи. Наташка трепери като лист, явно не ѝ е до заяждане. Интересно, защо ли е притеснена толкова?

Таня сърдечно попита:

— Наташа, а ти в течение ли си, че в агенцията ни сега има извънредни обстоятелства?

— За документа ли говорите? — веднага отвърна секретарката.

— За документа ли? — Таня се направи, че не разбира.

— Ами оня, дето са го свили от сейфа ви... — уточни Наташка.

„Ясно. Вече значи не е абстрактен слух. А напълно достоверна информация.“

— И що за документ е това? — продължаваше да се преструва Таня.

Наташка я погледна с учудване:

— Ами, оня, ужасно секретният.

— Кой точно — невинно попита Таня.

— Ма те няколко ли са откраднати?! — направо подскочи секретарката. — Какви са документите, поне намекнете нещо!

Таня сви рамене и завърши:

— Значи, за кражбата си наясно!

— Че само глухият не е наясно! — възкликна Наташа. И доуточни: — В смисъл от нашия отдел. Поля. Родик. Тьома. Мишка. Е, и аз.

— А откъде разбрахте? — макар и да се гордееше с аналитичния си ум, тя все не можеше да разбере.

— Ами, първо, не сме глухи — с очарователна непосредственост рече Наташа. — Второ, нали всички вчера бяхме привикани при шефа! Той такъв разпитоскандал ни вдигна!

— Такааа ли?...

Значи Андрей Фьодорович е решил да се захване със самодейност. Да си поиграе на инспектор Лестрейд (за Холмс или дори за Уотсън, шефът, при цялата му красота и стил, според Таня не ставаше). Какво пък — той е шефът и има право. Само че какво е успял да направи Теплицин? Съдейки по ледения поглед, който хвърли на Татяна при влизането ѝ в агенцията, никакви положителни резултати не е могъл да постигне и търсенето на крадеца не бе напреднало нито сантиметър. Затова пък вече, както вярно бе забелязала Наталия, само глухият не знае, че от сейфа на „Петата власт“ изчезват строго конфиденциални документи. И много е вероятно тази нелицеприятна новина скоро да прехвърли границите на агенцията им и да тръгне из средите на цялото столично рекламно братство. Само да не вземе да стигне и до ушите на самия Брячихин и неговите хора...

— И за какво ви разпитва шефът? — Таня се постара въпросът да прозвучи сякаш между другото, като че ли продължават да говорят за новите обувки.

— А, глупости! Играеше си на комисар от полицията! — махна с ръка Наталия. — В колко сме дошли, в колко сме си тръгнали, нещо подозрително да сме забелязали?...

— А вие?

— Какво ние? После обсъдихме всичко. Никой нищо не е видял, идеи, подозрения и конструктивни мисли нямахме...

Наташка май бе готова да разказва кой в онзи злощастен петък (последния ден, когато документът беше в сейфа) си е тръгнал от работа последен. Но... Таня знаеше от пастрока си още едно правило при разпитите — непрекъснато и неочаквано да сменяш темата — затова попита съвсем за друго:

— Слушай, ами какво става с Полинка и гаджето ѝ? Всичко оправи ли се?

— Ау, вие знаете?! — шашна се Наташка.

Таня небрежно сви рамене:

— Разбира се.

Всъщност не знаеше нищо. Просто веднъж, когато си сменяше в тоалетната скъсалите се чорапогащи, случайно беше чула как съдържаната Полина яростно съска — явно по джиесема си: „Боклук! Кокошкар! Плужек!“. Таня още тогава оцени богатия речников запас на служителката си, а една от думичките даже използва в рекламния девиз за котешка храна: „Аз съм коте кокошкар, «Муркас» е за мене дар“.

— Та сдобриха ли се?

— Нее. Разделиха се — въздъхна Наташка. И макар Таня да не попита повече нищо, тя уточни: — Нейничкият е голяма гад. Искал тя да си ипотекира жилището. Щял, видите ли, бизнес да започва, та му трябвал стартов капитал.

— А Полина какво? — поинтересува се Татяна.

— Полинка е страхотна — похвали я Наталия. — Казала му да си търси капитал на друго място — и с леко, чисто женско злорадство добави: — Е, и той я зарязал. Търси си друга. Може и да е намерил вече. А Полина плаче и пие антидепресанти. Ох, Татяна Валериевна, само че това да си остане между нас!

— Че какво лошо има в антидепресантите? — сви рамене Таня. — Цяла Америка ги пие.

Тя вече от седмица беше забелязала, че мисълта на Полина е станала по-бавна, обаче го беше приписала на творческа криза, каквато може да има всеки един рекламист. А причината се оказа, че е в личната ѝ драма и в силнодействащите таблетки...

— Ще ѝ предложи да си вземе отпуска и да замине... — обеща Таня. — Нека иде... В Испания или на някакви острови.

— Тя искаше в някакво хипарско село да се чупи. Някъде в Холандия ли беше... — съобщи Наталия.

— Всъщност, да върви, където иска — заключи Татяна.

И използвайки това, че Наташка я гледа с влюбени очи (от типа на: „Страхотна ми е шефката, всичко разбира и реагира както трябва!“), ѝ зададе следния неочакван въпрос:

— Слушай, ами вие, когато сте обсъждали всичко... Не стана ли ясно дали някой от нашите е идвал на работа през почивните дни?

Наташка веднага стана мрачна и измърмори:

— Значи, и вие ни разпитвате, Татяна Валериевна...

— Ама не те разпитвам, Наташка! — на Таня никога не ѝ се беше налагало да говори със секретарката си с толкова подмазвачески тон. — Просто искам да намеря крадеца! И да си спася кожата — нали аз съм виновната!

— Е, добре, да допуснем, че някой наистина е идвал да работи в неделя! — предизвикателно каза Наталия. — И какво сега? Веднага ли ще го обявите за престъпник?

— Никого за нищо няма да обявявам — успокоително каза Татяна. — Пък и в края на краищата това всъщност нищо не означава. Просто така питам, за да ми е ясна картинката...

— Аз идвах в събота — избърбори Наташа. — От дванайсет и двайсет до четиринайсет нула-нула, при охраната всичко е отбелязано.

— Най-сетне си решила да си оправиш бюрото ли? — опита се да се пошегува Таня.

С бюрото на Наташа, в което можеха да се намерят и бонбони, и козметика, и картички, но никога кламери или хартиени стикери, отдавна вече се шегуваше цялата агенция.

— Не, за бюрото все още нямам време — сериозно отвърна секретарката. — Както винаги — трябваше да се поразходя из Интернет, нали знаете, че вкъщи нямам компютър...

— В моя кабинет ли ползва интернета? — уточни Таня.

— Че къде другаде? — учуди се Наташка. — Вашето кресло е най-удобното.

— Намери ли, каквото търсеше? — спокойно попита Таня.

— В смисъл? — не разбра Наталия.

— Онова, което търси в интернета, намери ли го? — повтори Таня.

— Да... не... — смути се Наташка. Жално погледна Таня и изписка: — Аз... това... просто по сайтовете се разхождах. Ами, ей така... Да си поговоря с някого, да се запозная... — и изстреля последния си аргумент: — Аз и на Андрей Фьодорович разказах всичко. Направи ми китайско предупреждение. Да не използвам

служебното оборудване за лични цели. Аз повече няма да правя така, честна дума!

Ето и очите ѝ плувнаха в сълзи, и заподсмърча, и нослето ѝ почервения...

— Детински работи, Наталия! — намръщи се Таня и стана от креслото. — Добре, хайде върви. И с никого, освен с Теплицин не ме свързвай.

Щом секретарката излезе, Татяна веднага влезе в Интернет. Тя съвсем точно си спомняше, че в петък, преди да си тръгне от работа, беше влязла в „parter.ru“ и поръча билети за Большой театър. Колко отдавна изглеждаше това — спокойният петък, чудесното, вече почивно настроение, учтивото потвърждение на мрежовия оператор: „Два билета за «Жизел» на първия ред в страничната ложа са запазени за вас...“.

Таня отвори списъка за влизане в сайтовете. Не, Наташка не я беше излъгала — за последен път в компютъра ѝ не бе влизано в театралния сайт, а все в някакви несериозни „narod.ru“, „tusovka.ru“, „wedding.ru“. И това е било, както каза и секретарката, в събота, от дванайсет и половина до два без пет...

Да, явно, внимателно обмисленият и последователен разпит на Наташка не даде никаква полезна информация. Или тя просто лошо бе провела този разпит? Или го беше лошо построила? Или капаните ѝ не бяха правилно сложени? Но колко разбира тя от капани и разпити? Неслучайно Валерий Петрович ѝ беше казал: „Не се пъхай, където не трябва, не предприемай нищо!“.

— Добре де, какво пък толкова особено съм предприела? — измърмори Татяна. — По-лошо не може да стане... Затова пък сега знам със сигурност, че с Наташка всичко е наред. Тя, разбира се, е пълна глупачка, но не е престъпница.

Беше измислила въпроси и за Родион, обаче не го извика в кабинета си, както бе решила. Отново отвори тефтера си, въздъхна и с видимо отвращение се съсредоточи върху работата. Вечерта ще има поредната среща с колбасарите, а и с друга работа е зарината...

Вторник, вечерта

Родя Щапов, дизайнер в рекламна агенция „Петата власт“, беше щастлив — успя да се откопчи и да не ходи на презентацията за колбасите. Бе уговорена за осем вечерта и вероятно щеше да се проточи поне до десет. Според въведените в „Петата власт“ правила в такива моменти целият колектив трябваше да се намира на работните си места и да виси в агенцията до победен край! Разбира се, на никого не му се висеше — нито на творческата му половинка Полина, нито на Тьома и Мишка, нито на секретарката Наташка. Но макар и да мърмореха по ъглите, никой, страхливци такива, не се решаваше да се отърве, като се примили на шефката. Разправяха, че нямало никаква полза. Само той, Родя, беше рискувал. Нали който не рискува, той не печели, така ли е? И му провървя, даже повече, отколкото миналия път в казиното! Провървя му, че шефката, Танка Садовникова, днес беше някак странна, някак вяла и разсеяна.

— Може ли да отида тази вечер на зъболекар? — без никаква надежда, просто за всеки случай, попита Родион.

Зъбите не го боляха, ама хич не му се щеше да кисне в офиса до късно.

Обикновено Татяна безапелационно отрязваше подобни хленчове: „Никакви зъболекари, докато не мине презентацията!“. А днес изведнъж не възрази изобщо. Само разсеяно изблея: „Да. Да, разбира се, Родик. Върви.“

И той си тръгна, под завистливите погледи на колегите, точно според кодекса — в осемнайсет нула-нула. Излизаше от офиса и радостно си мислеше: „А тия будали нека се мъчат!“.

... Родя никога не ходеше на работа с кола. Да стигне до вкъщи, на „Чистие пруди“, беше нищо работа — само две спирки с метрото, а при хубаво време можеш дори и пеша да се дотътриш.

Настроението на Родион беше слънчево, каквото имат само глуповатите хора с безукорно чиста съвест. Колко хубаво стана, че вечерта му е свободна — нито разтакаването с колбасарската презентация, нито дори среща с поредната мацка. Страхотно е, когато ти се случи такава една празна вечер!

Щапов размахваше коженото си куфарче, където имаше едно-две гланцирани списания, плейър и малък цифров фотоапарат. Тананикаше си една мелодийка, влязла още от сутринта в главата му: „Добре е! Всичко ще бъде добре! Всичко ще бъде добре, това си го знам...“.

Тананикаше си и поглеждаше към горните етажи на сградите, където в стъклата се отразяваше залязващото слънце. И изведнъж... Изведнъж получи страшен удар в рамото... Родион политна встрани и даже куфарчето отхвъркна от ръката му. Някакъв човек насреща му го бе върхлетял с всичката маса на тялото си.

— Гледай къде вървиш, бе! — злобно извика Родик. Но никак не бе прав да бъде груб, защото човекът спря, обърна се и с искрено разкаяние каза:

— Ох, извинете! Много ли ви ударих? — и се спусна да вдигне от асфалта куфарчето. Вдигна го и го подаде на Родион. — Извинете ме, за бога... — още веднъж се извини той.

„Какъв културен човек...“ — помисли си Родик и почувства неудобство от своята невъздържаност. Той по-внимателно изгледа минувача. Беше възрастен мъж, едва ли не два пъти по-стар от него, пооплешивял, дебел, облечен с идеално изгладен летен костюм. Изпод яката на ризата му стърчеше контешко шалче, а очите му бяха скрити зад слънчеви очила.

— Добре де, няма нищо... — промърмори Родя, като взимаше куфарчето си.

И в този момент се случи нещо странно... Изведнъж човекът приближи лицето си до лицето на Родик и прошепна:

— Здравей, Родик.

Родик направо залитна. Но дори не бе успял да каже: „Откъде ме познавате?...“, когато мъжът отново прошепна:

— Имам съобщение от майка ти.

Лицето на минувача беше абсолютно непознато на Родик. Беше готов да се закълне, че го вижда за пръв път в живота си.

— Кой... сте вие? — объркано рече той.

— Да вървим! — с тон, нетърпящ възражение, каза възрастното конте. Със здрави, железни пръсти хвана Родик за лакътя и го повлече след себе си. Родик безмълвно се подчини.

Изминаха в мълчание двацетина крачки, а Родик направо физически чувстваше флуидите на жестокост и властност, излъчвани от господина. Сякаш бе взел връх над него и с всяка крачка вътре в Родик се рушаха някакви защитни бастиони и непознатият превземаше все нови и нови граници на вътрешната му съпротива.

— Аз съм приятел на майка ти — най-сетне каза той.

— Аз нямам майка! — бързо отвърна Родик.

— Имаш, Родион, имаш... — безапелационно му възрази контето. Здравите му пръсти все така влачеха Щапов и на него не му оставаше нищо друго, освен да се подчинява. — Вярно, тя е далече. Нали баща ти, Иван Щапов, беше убит преди пет години. Отровен с арсеник. Майка ти, Анастасия Петровна Щапова беше обвинена в това престъпление. Преди четири и половина години я осъдиха по член сто и пети, алинея втора на десет години лишаване от свобода...

Родион почувства как изведнъж стомахът му се свива на топка и как става гол, мъничък и беззащитен.

— Сега майка ти, Родя — продължаваше господинът, — се намира в затвор с общ режим, в място за изтърпяване на наказания номер двайсет и три, дробна черта, петнайсет, в Карелия. Тайно от всички я посещаваш два пъти в годината. И колети й пращаш.

— Кой сте вие? — прошепна Родик вече с безнадежден, безпомощен тон.

— Нали ти казвам — приятел. Между другото, майка ти ти праща поздрави. Чувства се доста добре, само дето много е отслабнала.

Възрастният господин продължаваше да влачи Родик. Той, без да усеща краката си, вървеше редом с него по улицата.

— Напълно възможно е — продължаваше господинът — да освободят майка ти предсрочно след девет или дори седем години затвор. Тя писа ли ти за това?

— Ннне...

— Естествено. Защото в много отношения това ще зависи от твоето поведение, Родик.

— От моето ли? — Щапов направо замръзна на място.

— Да вървим, Родион, да вървим! — пръстите на странния господин продължаваха да стискат лакътя му. — Ти, Родион, криеш от всички семейната си трагедия. Ето, при приемането ти на работа си написал, че родителите ти са починали. Това е грях, Родик — с укор поклати глава господинът, — да се отречеш от семейството си. Голям грях е.

— Какво искате? — прошепна Щапов, като все така вървеше до него.

Въздухът бе прозрачен и слънцето се отразяваше както преди в прозорците, само че всичко това вече нямаше никакво значение за Родя. Той се чувстваше безнадеждно пропаднал.

— Във вашата фирма е изчезнал един конфиденциален документ — без да отговори на въпроса му, продължи господинът. Интонацията му не беше въпросителна, а утвърдителна.

— Откъде знаете? — шашна се Родик.

Игнорирайки въпроса му, непознатият каза:

— Аз представлявам интересите на хора, на които им е нужен този документ. Които биха искали да го получат. При това не копие, а оригинала...

— Аз нищо не знам! — извика Родик. И добави: — Аз не съм го взимал!

И тук мъжът изведнъж спря Родион, обърна го към себе си, приближи лицето си към него и изпод слънчевите очила впи поглед в очите му.

— Ти не си го взимал, така ли? — натъртено произнесе той.

— Не! Не! Ей богу, не!

— Вярвам ти — най-сетне ласкаво рече господинът и пусна Родик. На него сякаш огромен камък му падна от сърцето. А дебелият поощрително го потупа по рамото, приятелски го обърна и го насочи в предишната посока, накъдето вървяха. И отново заби пръсти в лакътя му.

— Тогава трябва да ми помогнеш да намеря този документ — още по-ласкаво каза той.

— Как да го намеря? — извика поразен Родик.

— Ще ти се наложи да се заемеш с това — за пореден път не отвърна на въпроса му господинът.

— Аз ли?

— Да, ти.

— Но защо аз?

— Защото иначе информацията за твоето семейство ще получи широка гласност. И за това, че майка ти е убила мъжа си и сега е в затвора, ще разберат всичките ти познати. И колегите в работата. Всички ще разберат, Родик, ясно ли ти е?

— О, не! — прошепна той.

— Ако пък намериш изчезналия документ — продължаваше непознатият, — аз, Родик, ще направя всичко възможно майка ти да бъде освободена предсрочно. Всичко, което е по силите ми. Разбра ли ме?

— Кой сте вие? — повтори въпроса си Родик.

Господинът отново не отвърна направо:

— Можеш да не се съмняваш, че имам големи възможности. Възможности и да ти помогна, и да те накажа. При това, не само тези, които споменах, но и други, най-разнообразни... А сега слушай внимателно какво трябва да направиш...

Родик и господинът вече бяха стигнали до „Садовое колцо“. Тук и тълпата от минувачи беше по-гъста, и течеше плътен задимен поток от коли. На Щапов ужасно му се искаше да се дръпне и да се измъкне от здравите пръсти на дебелия и да избяга. Да избяга, където му видят очите! Да се скрие, да се завие през глава с одеялото... Но разумното му „аз“ разбираше, че така не бива, това не е изход, трябва да крачи редом с този ужасен възрастен господин, докато той сам не го пусне. Докато той сам не му позволи да си тръгне.

— Ти — продължи мъжът, — още утре ще пуснеш в агенцията един слух...

— Какъв?

— Слушай, слушай. Ти кротичко, на четири очи, ще си поговориш с всеки от твоя отдел... И на всеки тайно ще разкажеш, че има един могъщ човек, който е готов да плати за изчезналия документ. Готов е да плати големи пари. Да кажем, за начало — двайсет хиляди долара. Ти трябва да поговориш с всичките си колеги. Особено ме интересуват следните: Колпин, Пастухов, Полина Павленко, Наталия Соколова. А също така Татяна Садовникова и Андрей Теплицин.

— Няма да мога — жално измърмори Родик. — Садовникова и Теплицин са ми началници.

— Ще започнеш с първите четирима: Павленко, Соколова, Пастухов, Колпин. После ще стигнеш и до началството. Разбра ли, Родион, какво трябва да говориш? „Документът трябва да се намери. Готови са да платят за него. Да платят добри пари!“. Ето това са основните постулати. Ще ги кажеш на всички.

— А какво да правя — рече Родик (той бе свършено смачкан), — ако някой от тях изведнъж каже „да“? Че документът е у него...

— Ще ми се обадиш. Веднага. Ето телефона ми.

Господинът извади от джоба си картонче, на което нямаше нито име, нито длъжност, само записан на ръка номер на джииесем.

— Кой сте вие? — отново изшепна Родик.

— Това изобщо няма значение.

— Ами как да ви наричам?

— По телефона само ще си кажеш името. Аз ще те позная.

— Аз... аз... аз няма да мога да говоря с тях... С тези хора, в работата...

— Много е лесно. Ще го направиш, Родя, при това, колкото се може по-бързо. Утре, максимум вдругиден.

— А после?

— Всичко ще е наред — уверено каза дебелото конте.

— И ще ме оставите на мира?

— Разбира се — сви рамене непознатият. — Давам ти думата си. Пък и за какво друго би могъл да ни трябваш? Нали не работиш в секретен завод или във вражеско посолство...

Думите му звучаха меко и убедително.

— И още веднъж: не забравяй какви са ми възможностите — рече той, отново обръщайки Щапов към себе си и пак втрепенено го загледа в очите изпод очилата си. — Ако ти реално ни помогнеш, аз ще кажа някоя дума за майка ти. А почнеш ли да ни разиграваш — ще те унищожим. Разбра ли?

На Родион не му оставаше нищо друго, освен да кимне.

— Хайде, драги ми — господинът поощрително го потупа по рамото. — Действай!

После остави Щапов и бързо-бързо тръгна към метрото.

... Сваляйки от носа си слънчевите очила, полковник Ходасевич си помисли: „Пък аз вече почти бях забравил какво е да вербуваш агенти. Повече от десет години не съм се занимавал с това. Бях забравил каква гнусна и общо взето мръсна работа е. Но още има хляб в мене. И майсторството, както се казва, не се губи. Всичко мина по мед и масло. Вярно, че обектът е цаца... Абсолютно неподготвен тип. Друга работа беше онзи търговец на оръжие в Ангола, когото ние, цялата група, го обработвахме четири месеца...“.

Но независимо от леката победа, Таниният пастрок беше доволен и дори горд със себе си. И се чувстваше свеж като къпан. „Как ще

сработи тоя Щапов не зная — помисли си той, влизайки в тъмния след яркото слънце вход на метрото, — но че той не е откраднал документа, е сигурно. Явно е. Прекалено е глупав и страхлив... Така че от списъка на заподозрените можем смело да го изключим. Дори мога да гарантирам за него.“

След два часа

Двама души седяха един срещу друг на ъглова маса в ресторанчето „Шашлик-машлик“. След като сервитьорката се отдалечи, взела поръчката — лагман, чебуреки, люля кебаб^[1], зелен чай и разбира се — водка, първият попита:

— Е, Валерий Петрович, казвай сега.

— Какво? — направи се на учуден вторият.

— Как какво? За какво ти трябва — засмя се първият.

Той беше човек на около петдесет години, с пооплешивяла и обръсната глава, така, че да не се разбира къде свършва плешивината и къде започва бръснатото. На лицето му блестеше добродушна усмивка, но очите му като винтчета си навиваха в лицето на събеседника.

— Защо реши, че за нещо ми трябваш? — усмихна се Валерий Петрович — отстрани погледнат, такъв един тромав, добряк, шишко. Старо конте с елегантен костюм и шалче на врата. Ако, разбира се, също не се вземе предвид проницателният му поглед.

— Ами защото, Валерий Петрович — каза бръснатият, — ми се обаждаш за пръв път откакто работихме заедно. А са минали десетина години вече.

— Единайсет — поправи го полковник Ходасевич.

— Още повече. А и на ресторант ме каниш. С твоята „голяма“ пенсия!

— Ти, Вадимич, виждам, си си направил справките за мен...

— Че как иначе!

Сервитьорката донесе водката и чебуреките. Подреди чиниите и чашите. Наля им от стаканчето водка и изпя:

— Наздраве!

— Не обичам да говоря за работа, докато ям — намръщи се Валерий Петрович, когато момичето си отиде. — Дай първо да

обядваме, пък после ще говорим.

— Не знаеш ли главния принцип на капитализма? — попита го бръснатият, чукна се с чашката на Ходасевич и бързо изпи своята.

— Много са тия принципи — усмихна се полковникът. — Кой от тях имаш предвид?

— Времето е пари! — плешивият отрязва парченце чебурек и го лапна. — Разполагам с всичко на всичко един час.

— А после какво? — усмихна се Ходасевич и вдигна чашата си.

— После имам работа.

— Жалко. Пък аз си мислех, че ще ме хвърлиш до вкъщи. Сигурно имаш вече мерцедес?

— Имам ауди. А ти какво, да не си момиче, че да те изпращам до вкъщи? — усмихна се и плешивият.

Тонът му с всяка реплика ставаше все по-високомерен по отношение на пенсионирувания полковник.

— Да, Вадимич — въздъхна Валерий Петрович, — май бързо си забравил как в Париж ти спасих задника... — той втрещено изглежда събеседника си. — Че щеше да ти изгори, а? Какво ще кажеш?

— Петроович... — проточи плешивият. Тонът му веднага се смени и от високомерно делови стана сладникаво мазен. — Разбира се, че това, което направи за мене, ще го помня вечно. И ще съм ти вечен длъжник.

— Значи сега ще си отработиш дълга — усмихна се Валерий Петрович.

— Какво ти трябва? — с готовност откликна плешивият. Той лакомо ядеше чебурек и тънките му устни лъцяха от мазнина. — Пари? Да уредя някого на работа? Да кажа някоя дума пред боса?

— Нито едното, нито другото, нито третото. Трябва ми информация.

— Информацията в наше време понякога струва повече от пари — усмихна се бръснатият.

— Ами ти не ми казвай нищо. Само ми кимай с глава „да“ или „не“.

Полковникът наля от стаканчето водка и на двамата.

— Е, добре, дай да пием все пак за срещата ни. Че ние наистина като капиталисти си пием — всеки поотделно.

— Хайде да пием за теб, Валера!

Старите приятели се чукнаха.

— Вадимич — започна Валерий Петрович, като внимателно си отрязва от чебурека, — казват, че работиш за депутата Прокудин?

— Тъй вярно — с готовност отвърна плешивият. — Началник на службата му за безопасност.

— А шефът ти иска да се кандидатира на изборите за кмет — констатира полковникът.

— Това ли искаш да ме питаш? — усмихна се онзи, когото полковникът нарече Вадимич. — Тоя факт даже за „Московски комсомолец“ не е тайна.

— Главен конкурент на Прокудин на изборите е депутатът Брячихин... — без да обръща внимание на репликата, продължи Валерий Петрович.

— Тъй вярно — въздъхна събеседникът му.

— Интересно, колко ли може да плати твоят шеф за компромат срещу Брячихин?

— А ти да не продаваш такъв компромат?

— Не, интересът ми чисто хипотетичен.

— Зависи от компромата... — уклончиво рече плешивият.

— Естествено, че зависи... Ами какво мислиш, Вадимич, като доверено лице — дали господин Прокудин би финансирал някаква спецоперация, чиято цел е да получи компромат срещу Брячихин?

Плешивият сви рамене.

— Политиката, разбира се, е мръсна работа... — рече той. — Но шефът ми, честно да ти кажа, повече от всичко се страхува от всякакви спецоперации. Исква да върви през живота неопетнен, чистичък, целият в бяло. Херувим същия!

— Значи — погледът на полковника се впи в събеседника му, — твоят шеф в последно време не е провеждал спецоперация срещу Брячихин, така ли?

— Не е! — решително поклати глава Вадимич. С нюх на бивш разузнавач той веднага разбра, че именно този, последният въпрос, за събеседника му беше най-важен.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно! Първо това е против правилата му. И второ, ако Прокудин изведнъж се е решил на нещо подобно, аз непременно щях

да знам. Даже нещо повече, аз пръв бих се затичал да изпълнявам поръчката му.

— Сигурен ли си, че такова нещо не е минало покрай теб?

— Естествено. Какъв съм аз — началник на служба за безопасност или лукова глава?!

— Ами ако въпреки всичко е било решено операцията да се проведе, заобикаляйки те?

— Моят бос никога не би се съгласил. Абсолютно съм сигурен. Абсолютно!

— Ако не на твоя шеф, тогава на кой друг би могъл да му потребва компромат срещу Брячихин?

Въпросът увисна във въздуха, защото към масата се приближи сервитьорката, която носеше лагман. Двамата изчакаха тя да се отдалечи и едва тогава прозвуча отговорът:

— Според мен, Валерий Петрович — намръщи се обръснатият, като сърбаше от купичката лагмана, — ти изобщо преувеличаваш ролята на компромата в съвременната руска история.

— Смяташ ли?

Плешивият за момент остави лъжицата.

— Ние не сме Америка и не сме Англия. Компроматът вече на никого не е интересен — нито на самите политици, нито на обикновените хора. Освен може би на журналистите. И то по навик. На народа му е все тая за политиците. И за това, което правят с парите в офшорките, и за това с кого се търкалят в леглото. На народа му е интересно друго — с кого спи любимият певец или певица. А за твоя Брячихин на читателите на вестници им е все едно. Така че в последно време дори журналистите се отнасят все по-студено и по-студено към компромати от високите ешелони.

Ходасевич внимателно гледаше и слушаше събеседника си, а той продължаваше да нарежда:

— Ето, сам помисли — изведнъж да съобщят, че например нашият премиер някога бил откраднал милион долара. Или че спи със секретарката си. И какво? Някого ще развълнува ли това? Или пък премиерът ще си подаде оставката? Друг път! На всички им е през оная работа!

След като изрече този горещ монолог, плешивият, без да чака реакцията на Ходасевич, отново се захвана с лагмана, сякаш искаше да

навакса пропуснатото.

— Значи, търся не там... — сякаш на себе си, замислено каза полковникът.

— А какво търсиш всъщност? — невинно, като че ли между другото попита Вадимич.

— Не се натоварвай излишно — намръщи се Валерий Петрович. — Или, както казва моята заварена дъщеря, не се хаби!

— Добре, няма да те разпитвам за нищо — рече събеседникът му, като наливаше за трети път в чашите. — Но моят бос не само не би устроил никакви спецоперации, той и пукната пара не би дал за компромат срещу Брячихин. Това ти го казвам с болшевишка прямота. Като другар на другар. И като бивш чекист на бивш чекист.

— Какво пък, и това ми стига! — отвърна Ходасевич.

Те се чукнаха и полковникът също се зае с лагмана.

— А знаеш ли, Валерий Петрович — усмихна се плешивият, оставяйки празното супниче от гъстата узбекска супа, — всъщност яденето ще платя аз.

— И защо така? Съжали бедния пенсионер ли?

— Не.

— А защо така изведнъж?

— Защото ти май ми даде повече информация, отколкото аз на теб.

— Тоест? — учуди се Ходасевич.

Сътрапезникът му сви рамене.

— Ами сега знам, че някой е изнамерил компромат срещу депутата Брячихин.

---

[1] Лагман — гъста узбекска супа. Чебуреки — пържена, завита в тесто кайма. Люля-кебаб — прилично на кебапчета ястие. — Б.пр. ↑

ТАНЯ

В същото това време

Вторник, вечерта

Саламът е хубав, когато го ядеш (ако разбира се е качествен). А да го рекламираш, е истинска мъка. Особено, ако клиентът е такава гадна твар като колбасния магнат. Хич не им провървя с клиента — инатлив, надменен, а най-големият кошмар е, че не знае какво всъщност иска. Само повтаря: „Искам гениална реклама!“, а как си я представя тая гениалност, никой, освен безмълвните салами, не знае...

И какви ли не концепции вече не му измисляха на колбасния олигарх — и продавачи с белоснежни капи му предлагаха, и сладка двойка, която си гука, че „най-добрият секс — това е шпеков салам“, и нахално куче крадец, което всяка вечер лишаваше стопанина си от вечеря... А клиентът като с навита пружина, повтаря: „Не става. Няма слюноотделяне.“

Да беше си сама господарка, Таня отдавна би отказала на несговорчивия клиент. Да върви на други да къса нервите. Но уви, над нея стоеше шефът ѝ — Андрей Фьодорович, а на него колбасарят му харесваше. По-точно не самият той, а огромният му рекламен бюджет.

„Таня, ти трябва да го довършиш — повтаря шефът. — Поръчката е златна, после цяла година можем да не мислим за нови клиенти!“. И какво да му отговори? Че интуицията ѝ подсказва, че колкото и да се пънат, с този клиент нищо няма да излезе? Но нима мъжете някога са се вслушвали в женската интуиция?...

... Така че ще се наложи да се изкачат на поредната голгота и да проведат четвъртата вече презентация на колбасарската концепция. (Клиентът между другото патетично предупреди: „Това е последният ви шанс!“).

Разработвайки поредния вариант на концепцията, Таня и другите ѝ колеги се отказаха от традиционните рекламни решения. Никакви семейни вечери, весели продавачи и белозъби домакини. Решиха да добавят към злощастните колбаси великосветски антураж. Нарисуваха

следната схема: дворец, прием в мраморната зала, фина дама с коктейлна рокля, сребърни прибори, чиния от колекционерски порцелан... и върху нея колбаси.

Андрей Фьодорович погледна скиците и произнесе присъдата си:

— Според мен е добре. Необичайно и стилно.

— А според мен, в тази картинка по-добре биха паснали стриди. Или в краен случай тарталети с черен хайвер — въздъхна Таня. — Страхувам се, че нашият колбасар отново ще го отхвърли...

— Таня! — укори я шефът ѝ. — Трябва да се вярва в успеха. И да се гледа на бъдещето с оптимизъм!

— Ама какъв ти оптимизъм, когато клиентът е глупак — подхвърли тя.

И естествено си докара свещената реплика на бранша, че лоши клиенти няма, а има некомпетентни рекламисти...

Обикновено Таня не прощаваше такива обвинения на никого, в това число и на шефа си. И да се озъби можеше, и да намекне, че от нея отдавна вече се интересуват ловци на таланти. Но сега, когато едва вчера от сейфа ѝ е изчезнал секретен документ, ѝ се наложи да мълчи, да свежда поглед и искрено да се надява, че Теплицин ще се окаже прав. Току-виж им провървяло? Може пък колбасарите всъщност да искат точно това — да видят продукта си в дворец, върху колекционерска порцеланова чиния?

Макар че още щом колбасарят влезе в залата за преговори с гнусливо издадена напред долна устна, с презрително присвити очи и с небрежен поздрав, в главата на Таня се мярна безнадеждната мисъл: „Дори да бях направо Огилви или Сегела, такъв не можеш да го убедиш...“.

Но на презентацията на проекта тя добросъвестно играеше привичната си роля — на уверена в себе си, решителна и разбира се, ужасно талантлива личност. (Както я учеше Валера: „Смятай се за главна и с теб ще се съгласяват всички останали.“). Гърбът — изправен, погледът — царствен, тонът — уверен. И колкото се може повече специални термини... Таня вече бе забелязала, че зле образованият колбасар се плаши от думи от типа на „генезис“, „позициониране“ или „екстраполяция“.

Когато, според Таня, вече достатъчно ги бе омотала, на сцената изплува плакатът — скъпа хартия, ярки бои, умело осветление...

— Основната идея е такава — омайваше ги Таня, без да сваля очи от клиента, — това е път към достоен живот, това е възможност да се почувстваш по-високо от много други, пряк паралел с успеха...

— Да, разбрах... — изхъмка колбасарят. — С една дума, яж ананаси, моите колбаси дъвчи... Как беше по-нататък при поета Маяковски?

Лакеите на клиента — винаги го съпровождаха минимум трима подчинени — верноподанически се закискаха. Но Таня не се поддаде на провокацията. Дори напротив, още по-вдъхновено продължи:

— Обещавам ви, че наистина вашите колбаси ще се дъвчат! Още повече че и рекламният девиз сме го разработили съответно: „Вкусът на съвършенството.“ Съвършеният интериор, съвършената жена, съвършеният продукт...

— Ето, значи, как сте го обърнали — замислено каза колбасарят. — Предлагате моите салами да се сервират върху скъп порцелан... Че какво пък, те си заслужават...

— Саламът наистина е хубав — с готовност се съгласи Таня. — Аз, между другото, сега вече само него ям...

— Когато ходите в дворец. И на приеми... — подхвана клиентът.

— На приеми засега не поднасят колбасите ви — заяде го Таня. — Но скоро ще го правят — ако рекламата направим ние.

— Всичко е ясно — завърши колбасарят и се обърна към лакеите си: — Вашите мнения? Коментари? Идеи?

Таня забеляза, че на подчинените плакатът им беше харесал. Но както си бяха свикнали, те се нахвърлиха със заяждания — но не е по същество, издребняваха — цветовото решение куца, типът на модела не съответства, порцеланът не е на ниво...

Таня увери вицеколбасарите, че всичко ще бъде наред. И композицията може да се промени, и боите, а порцеланът и моделът — са наистина временни, само за да предадат общата идея.

Колбасарчетата не намериха за какво повече да се заядат и се укротиха. Шефът им одраска с остър поглед свитата си, а после свинските му очички (истински колбасар!) се преместиха върху Таня:

— Та какво ще бъде решението ви? — без да й мигне окото, попита тя.

Колбасарят с наслада я измерваше с поглед още известно време. Разглеждаше я цялата — от носовите на обувките до шнолата с

мъничко брилянтче в косата. „Очаква да изляза из нерви!“ — вътрешно се усмихна Таня. Само че защо да се нервира? С преценяващи я погледи тя бе свикнала, а костюмът ѝ, макар и вчерашен, беше безупречен...

— Отговорът ми ще бъде такъв — кратко рече колбасарят. — Не! Окончателно не!

— Ще ви помоля да се аргументирате — хладнокръвно каза Таня.

— Много просто е... — кимна клиентът. — Неоригинално, сиво, вторично, мизерно. Вие не сте се справили със задачата.

... Случвало ѝ се беше в такива минути, когато с една кратка дума се зачертаваха цели нощи на размишления и седмици работа, очите ѝ да се напълнят със сълзи и на клиентите, а сред тях често се срещаха истински садисти, това много им харесваше. Ето и сега, колбасарят очаква, че тя ще се зачерви или пребледнее, ще ѝ затреперят устните, ще започне да мънка...

Но сега, когато и без това нервите ѝ бяха на границата на срива, Таня изведнъж злобно помисли: „Ще имаш да вземаш!“

Тя равнодушно сви рамене и спокойно каза:

— Ваша работа.

За първи път колбасарят леко се обърка. А Таня затвори тефтера си, в който попоглеждаше по време на вдъхновената си реч, и завърши:

— Мисля, че не можахме да се сработим. Какво пък, обърнете се към друга агенция. Всичко хубаво.

И тръгна към изхода от залата за преговори, а по пътя с удоволствие поглеждаше в огледалния таван, където се отразяваше шашнатата физиономия на главния колбасар. „Не си свикнал май на ТЕБЕ да отказват — злорадо помисли Таня. — Разбира се, много по-приятно е, когато ти пращаш другите по дяволите!“.

— Татяна Валериевна! — чу се гласът на колбасаря.

„Я виж ти! Дори бащиното ми име си спомни! Или лакеите ти го подказаха?“.

Таня направи една секунда пауза и едва тогава се обърна. Студено попита:

— Забравихте ли нещо?

— Мога да ви дам още един шанс... — милостиво съобщи отхвърленият клиент. — Вярно, че се разбрахме, това да бъде

последният ви опит, но, хайде, от мен да мине, опитайте още веднъж. Нека има още една концепция и още една среща — и тогава може пък да ме убедите?

Таня огледа колбасаря с втрънен поглед, оглеждаше го така, както преди минути той нея — от носовите на лачените обувки до старателно зализаната плешивина. А после се усмихна и с наслада отвърна:

— Не.

Той май дори не разбра. Тъпо повтори:

— Не?

— Не. Повече никакви концепции и никакви срещи! — отрязва го тя.

— Мога ли да узная причината за подобна твърдост? — клиентът вече се бе взел в ръце и я измери с неприкрита злоба.

— Можете — спокойно отвърна тя. — Причините са две. Първо, вие сами не знаете каква реклама искате. И второ, прекалено ви харесва вие да се разпореждате със съдбите на хората. А аз не искам моята съдба да зависи от човек като вас.

И отново се обърна и продължи към изхода. Този път колбасарят не я спря. В огледалния таван Таня видя как той, почервенял от гняв, грабва джиясета си. И вече излизайки от вратата, чу как той крещи в слушалката:

— Теплицин, твойта кожа! Що за усойница ми натресе?!

„Да, кариерата ми се руши пред очите ми“ — меланхолично си помисли Таня.

Тя хлопна зад себе си вратата, убеди се, че никой не я вижда и изхлипа. Тоя кутсуз я преследва! В понеделник изчезна злощастната характеристика, във вторник — пълен колбасен провал... То поне да беше единствено пропаднала проклетата поръчка, това в рекламата си е в реда на нещата, но отгоре на всичко тя сама се натопа — така ядоса клиента, че той, мръсникът, веднага се обади на Теплицин. И съдейки по всичко, разговорът им ще бъде доста нелицеприятен. Накрая, естествено, и двамата ще стигнат до заключението, че за всичко е виновна жена — тоест тя, Татяна. Нататък няма нужда да си Ванга, за да предскажеш какво ще стане — сега тя ще се върне в кабинета си, а максимум след пет минути ще се появи разяреният шеф. И тогава направо може да се викне филолог с диктофон, за да запише всички

обвинения, избулвани по адрес на Таня, и да може той да защити дисертацията си по унищожителни епитети и то по ненормативна лексика...

„Не, няма да издържа — малодушно си помисли Таня. — Колко може да търпи човек така да го навикват всички и така да го унижават!“. Тя с отвращение си представи картината — сините мълни в очите на шефа, нервното пукане на пръстите му, горчивите обидни думи — и се ужаси...

И тогава ѝ дойде една мисъл — да се прибере вкъщи! Незабавно! Сега бързо ще отскочи до кабинета си, ще си вземе чантата и — беж! Далеч оттук! Разбира се, постъпката ѝ е нелогична и малодушна. Утре ще си плаща не само заради това, че е „изпуснала поръчката и е нагрубила клиента“, но и за позорното бягство... Но нали това ще стане едва утре!

Гардът на входа я изгледа с недоумение. Учудено я попита:

— Татяна Валериевна! Пък аз си мислех, че сега върви презентацията на колбасите!

— Тя вече свърши — подхвърли Таня.

— Но клиента още не си е тръгнал... — охранителят тъпо се вторачи в лъскавия мерцедес на колбасаря, който скучаеше на паркинга.

— Двамата с Теплицин уговарят детайлите — с поверителен тон му съобщи тя.

„Детайлите на това, колко гадна, подла и некомпетентна съм аз.“

— А Андрей Фьодорович знае ли, че вие си тръгвате? — не я оставяше на мира досадният охранител.

— Прекалено много въпроси задаваш, мииили мой! — с медено гласче изпя Таня.

Охранителите, беше забелязала отдавна, мислят доста трудно. Ето че и този е смаян — явно се чуди дали го е пратила по дяволите, или кокетничи с него...

И докато гардът скърцаше с мозъчните си гънки, Таня пъргаво се мушна в тойотата, сама натисна бутона за вдигане на бариерата, и напусна територията на „Петата власт“.

„Да, аз съм страхливка. И какво от това?“

Вторник, вечерта

Полина Павленко също успя да избяга от колбасната презентация. На нея, както и на Родик, днес ѝ провървя. Но ако безмозъчният дизайнер, за да изчезне, беше наговорил на Садовникова някакви глупости за зъболекар, Полина за разлика от него, постъпи доста по-изтънчено — просто апелира към Татянината логика. „Извинете, че ви прекъсвам работата, Татяна Валериевна, но бих ли могла да не дочакам края на презентацията? Това не е мой проект, пък и Родик го няма, нали отиде на лекар...“.

Садовникова — тя днес наистина бе някак вяла — не възрази и Полина, вместо да виси в „Петата власт“ и да умира от скука, отиде в нощния клуб „Ермитаж“.

Отиде там с единствената цел да дразни приятеля си, който имаше наглостта да се изнесе от нейното жилище и да отиде при майка си. Вярно, че имаше и една суперзадача (за това непрекъснато мислят всички неомъжени момичета) — случайно да срещне в клуба някой кавалер, който да се влюби до безумие в нея — някой красив, богат, умен и мъжествен.

Принц в „Ермитажа“ тя не среща, но пък задача номер едно изпълни блестящо. Приятелят ѝ се обади в десет, когато целият клуб се тресеше от новата аранжировка на стария „Бони М“. Полина извика в слушалката: „Нищо не чувам!“ и наистина не успя да чуе дори дума. Но той! Той сигурно прекрасно чуваше гръмката музика. После се обади и в десет и половина, и в единайсет — номерът му излизаше на дисплея на джиесема и Полина злорадо не вдигаше телефона си. Нека си мисли каквото ще. Нека въображението му рисува картината как тя е в топлата прегръдка на онзи същия, когото днес не бе срещнала — красивия, богатия, мъжествения...

И така, планът ѝ блестящо успя. В единайсет и половина Полина се измъкна от шумния и потен клуб и закри по залятата с електрическа светлина алея по посока на „Петровка“. Главата ѝ бучеше от четирите коктейла. „Сега ще си хвана такси и по-скоро вкъщи, и по-скоро да нанкам — мислеше си тя. — Че утре пак съм на работа и шефката мъчителка Танка Садовникова пак ще се заяжда...“.

Изведнъж, когато Полина вече бе излязла на „Петровка“, пътя ѝ препречи един милиционер. Откъде се взе пък той?

— Добър вечер — учтиво поздрави ченгето и отдаде чест. Какъв чин беше Полина не видя, пък и нищо не разбираше от званията на ченгетата. — Моля, вашите документи!

Зад милиционера стоеше някакъв мъж — висок, симпатичен, с кожено яке. Много приличаше на цивилно ченге. Сигурно е оперативен работник — приличаше на тия по телевизията. На Полина ѝ се стори, че го бе виждала някъде. Дали пък не беше още тази вечер в клуба? Или не? Или четирите коктейла си казват думата?

— Защо са ви документите ми? — рече недоволно Полина.

— Рутинна проверка — безупречно учтиво обясни милиционерът.

Полина сви рамене и извади от чантата си паспорта — вместо да спори с властта, по-добре по-бързо да се отърве от тях. Тя в нищо не се бе провинила и паспортът ѝ беше наред.

Милиционерът бързо огледа документа, но не го върна на Полина.

— Оръжие, наркотици имате ли в себе си?

— Какво ти оръжие! — с досада възкликна тя.

— Тогава — изведнъж рече ченгето, — ще помоля да видя личните ви вещи.

Полина направо се вбеси.

— Ама вие да ме обискирате ли имате намерение?!

— Не, не да ви обискираме — хладнокръвно каза милиционерът. — Молим ви, гражданко Павленко, доброволно — той подчерта думата — да представите чантата си за проверка.

— Може би и да се съблека?! — язвително извика Полина.

— Не, да се събличате не е нужно — ченгето си оставаше съвсем спокойно, като буца лед. — Само, ще ви моля, да отворите чантата си.

— Ами ако не я отворя?

— Тогава имаме право да ви задържим и да ви закараме в управлението. Според Наказателния кодекс минимум за три часа. Още повече че вие, гражданко — милиционерът изразително подуши около нея, — сте в нетрезво състояние.

Полина разбра, че за нея ще е по-зле да продължава да спори и подаде чантата си.

— Ето, ровете!

Ченгето завря носа си вътре. При това Полининият паспорт изчезна в джоба на униформената му куртка. Вторият, цивилното ченге, също се приближи и също с любопитство заби поглед в съдържанието на чантата. Полина с досада им обърна гръб.

— Оппаа! — изведнъж възкликна коженият. — А тука какво имамее?

И той с нескрита радост измъкна от чантата малко найлоново пликче с бял прах.

— Прилича на героин! — бодро рече вторият.

— Каквоо?! — Полина едва говореше от учудване.

— Трябва да се състави протокол — заяви цивилният на милиционера.

— А откъде тук да вземем свидетели? — загрижено отвърна той. — По-добре да я закараме в управлението.

Ченгетата си говореха помежду си, сякаш Полина не беше човек, а неодушевен предмет. От потрес тя не можеше и дума да каже. А когато най-сетне ѝ се върна дар словото, тя изкрещя:

— Това не е мое!

Викът ѝ не направи никакво впечатление — те дори не се намръщиха.

— Да вървим, гражданко Павленко — каза униформеният.

Вторият, коженият, в същия момент извърши маневра и се оказа рамо до рамо с Полина.

— Къде да вървим? — тъпо попита тя и заплака.

Всичко, което ставаше с нея ѝ се струваше като в кошмарен сън. И като в кошмарен сън тя сякаш бе изгубила собствената си воля и не можеше да управлява тялото си. Коженият меко я подбутна. Униформеният им даде път. Незабелязано те се приближиха до паркираната до тротоара сива лада с тъмни стъкла. Тя нямаше никакви милиционерски опознавателни знаци, което се стори на Полина странно. Впрочем, това обстоятелство тя отбеляза само с крайчеца на съзнанието си, защото бе плувнала в топлата смес от неразбиране, страх и отчаяние.

Когато застанаха до колата, задната врата сама се отвори. Едва сега Полина разбра, че ще трябва да пътува с тях, изплаши се и се закова на място.

— Не! — слабо извика тя.

— Сядай, мръснице! — кресна ѝ милиционерът, а цивилният в същия миг с ловко и силно движение натисна главата ѝ и я натика в колата. Коженият се качи след нея.

Оказа се, че вътре има още един. Седеше на предната седалка до шофьорското място. Униформеният седна до него, вратата хлопна.

— Тръгваме ли? — попита милиционерът онзи отпред, явно той им беше главният. (Всички тези подробности Полина ги забелязваше някак подсъзнателно — ако съзнанието ѝ не се занимаваше с дреболиите около нея, тя отдавна да беше почнала да вие или да истеризира — дотолкова несправедливо и кошмарно беше онова, което ставаше с нея.).

— Наркоманка ли е? — равнодушно попита човекът на предната седалка. Лицето му Полина не виждаше, той бе облечен цивилно, съдейки по ръкава на сакото му. Освен това беше дебел като шопар, седалката под него направо бе хлътнала.

— Тъй вярно, наркоманка! — весело отвърна милиционерът на волана.

— Не! — отчаяно извика Полина. — Аз не се боцкам!

— Значи, смъркаш! — изразително подсмръкна шофьорът. — И пушиш.

— Покажи си вените — изведнъж се пообърна към нея дебелият на предната седалка.

— Какво? — не разбра Полина.

— Вените си покажи, ти се казва — поясни седналият до нея цивилен.

Полина с готовност протегна двете си ръце, като ги обърна с лактите надолу.

— Паша, светни — измърмори шишкото.

Коженият веднага включи лампичката. Колата отвътре се освети от слаба светлина. А Полина реши — с онова ъгълче на мозъка си, което още не бе загубило способността си да разсъждава — че човекът отпред определено беше главният тук. За да се освободи, реши тя, трябва да му се хареса.

Дебелият, както си беше полуобърнат, хвана китките ѝ. Пръстите му бяха топли и даже нежни, като на стар доктор. Той повъртя дясната ѝ ръка, после лявата. Нищо не каза. Диагнозата му изрече коженият до нея:

— Чиста е.

— Аз не съм наркоманка. Наистина — жално избърбори Полина.
— Не знам откъде е това нещо в чантата ми. Наистина. Не се боцкам.
И никога не съм го правила.

— Значи, е пласьор! — каза цивилният до нея.

— Явно — откликна милиционерът шофьор.

Дебелият помълча. Той все още държеше ръката на Полина.
Държеше я в меките си лапи, сякаш ѝ проверяваше пулса.

— Кой ти доставя стоката? — лениво попита шофьорът.

— Не знам. Вие ме бъркате с някого — с отчаяние каза Полина.
— Нямам никакъв доставчик. Подхвърлили са ми това. Не знам откъде се е взело.

И тук главният, на предната седалка, обърна огледалото на предното стъкло и тя видя очите му.

— Тук гледайте — с жест ѝ посочи огледалцето той. Полина послушно се взря в очите му със своите, пълни със сълзи очи. В огледалото тя виждаше острия поглед на дебелия. А ръката на Полина сега държеше кой знае защо коженият до нея. Той грижливо стисна китката ѝ с две ръце — едната сякаш държеше на пулса ѝ, а с втората нежно докосваше дланта ѝ.

— Защо открадна документите от сейфа? — попита изведнъж човекът от предната седалка.

— К-к-какви документи? От к-какъв сейф? — не разбра Полина.

— Кой ти нареди да ги откраднеш? — отново я попита дебелият.

— Не зная за какво говорите!... — прошепна Полина.

— Да караме в управлението, там ще се разберем с нея! — обърна се към шишкото коженият.

И тук най-сетне тя разбра.

— Документи ли? Имате предвид в работата?

Дебелият само кимна.

— Аз н-н-не знам! — бързо каза тая. — Аз не съм ги взимала!
Какво общо има...

— Знаеш ли кой ги е взел? — прекъсна я с нов въпрос дебелият.

— Н-не...

Независимо, че Полина не виждаше лицето му, а само очите му в огледалцето, тя чувстваше, как той излъчва сила и воля, които постепенно я завладяват.

— Кой мислиш, че ги е взел? — попита шишкото. Той все така втренчено я гледаше в очите през огледалото за обратно виждане.

— Н-н-не зная... Не зная кой може да ги е взел... — промърмори тя.

— Кой те снабдява с наркотици?

— Нали ви казах: не зная! Никой! Това е грешка!

— Ти ли си Полина Павленко?

— Да!

— Защо си взела документа от сейфа?

— Не съм го взимала! Нищо не съм взимала! — изстена тя.

— Помолил те е да го вземеш твой приятел ли?

— Н-н-не...

— Платили са ти в долари, нали?

— Кой? Какво?... Не! Не знам!

— Май всичко е чисто — изведнъж каза коженият и пусна ръката на Полина.

— Значи така, Полина — каза дебелият (в огледалото тя продължаваше да вижда очите му), — сега аз вероятно ще те пусна...

Сърцето ѝ радостно заби.

— Но не завинаги!... — внушително рече той.

Сърцето ѝ заледеня в недоумение.

— Ти сама знаеш — продължаваше дебелият, — притежанието на наркотици е тежко обвинение. Можеш да получиш до десет години. При строг режим.

— Това не е мой наркотик! Подхвърлили са ми го! — извика Полина.

— Виж, това ти на никого не можеш да го докажеш — спокойно каза шишкото. Направи пауза и добави: — Затова, за да избегнеш килията и затвора трябва да се държиш както трябва.

— Как така? — попита Полина. Искаше тези думи да звучат предизвикателно, но се получиха жалки.

— Интересува ме всичко, което става в работата ти — твърдо продължаваше дебелият. — И ти трябва да ме информираш. За всичко, което става във вашата „Пета власт“. Разбра ли ме?

— Да.

Полина изхлипа и кимна.

— А главното, което ме интересува, е документът, изчезнал от сейфа на началничката ти Садовникова. Когато документът се намери или се изясни кой го е откраднал, ние с теб, Полина, ще се разделим и ти никога повече няма да ме видиш. Но ми е нужно всичко, което ти забележиш или разбереш. Ясен ли съм?

— Да.

— И така. Документът. И освен това — твоите колеги — Колпин, Щапов, Садовникова, Пастухов, Соколова, Теплицин. Аз трябва да знам всичко, което те говорят и правят. Разбра ли ме, Полина?

— Р-р-разбрах.

— Давам ти едно денонощие. Аз сам ще се свържа с теб. А пък, ако има нещо спешно — ето, вземи. — И дебелият се обърна и подаде на Полина едно картонче, където имаше написан номера на джиесем. Номер и нищо повече.

Тя грабна картончето като спасителен пояс.

— И помни, кой те отърва от затвора! — каза дебелият.

Сега, обърнат към нея, той втренчено я гледаше и вече на живо срещна погледа ѝ с толкова острия си взор, че тя извърна очи.

— Разбра ли ме?

— Да — каза тя без да го гледа. Вътре в нея растеше и цъфваше като цвете или фойерверк, огромна, мощна, бурна радост.

— Паша, пусни я! — нареди дебелият.

Милиционерът с униформа ѝ върна паспорта и чантата.

А седящият до нея цивилен ѝ каза:

— Наркотика ти го изземваме.

После слезе от колата и даже като джентълмен задържа вратата, докато Полина изпълзи отвътре.

Щом тя се озова на тротоара, той се вмъкна в колата. Ладата изрева, а после пъргаво се понесе по „Петровка“ по посока към центъра.

Още не вярвайки в неочакваното си освобождаване, Полина с наслада дишаше свежите аромати на московската нощ. Тя се повлече в противоположна посока, към „Садовое колцо“. От радост се усещаше безтегловна, като балонче. Полина дори не се замисляше, че току-що, както пишат в шпионските романи, я бяха вербували...

... А в това време в ладата се водеше следният разговор:

— Ще ни вкарате в беля, Валерий Петрович — избоботи от задната седалка коженият.

Никой не му отговори и той започна да развива мисълта си:

— Аз съм лесен, свободен човек съм. Частен детектив — какво могат да ми направят. Да нарушавам законите е, така да се каже, задачата ми. Аз и без вас, другарю полковник, се движа по острието на бръснача. Макар че по принцип, подхвърлянето на наркотици на беззащитни девойки, си е много мръсна работа... Но ако вземем Вася...

Дебелият на предната седалка отново нищо не му отговори и тогава той продължи:

— Ако вземем Вася... — той кимна към милиционера шофьор. — Той е на служба. За такива неща не само пагоните му могат да му откъснат, а и направо да го тикнат в затвора...

— Стига, Синичкин! — твърдо прекъсна словоизлиянията му шишкото. — Помолих те и ти изпълни молбата ми. Сега няма какво да ми опяваш... Или цената си вдигаш, а?

— Недейте така, Валерий Петрович, не бива така! — искрено се обиди коженият.

— Казах ли ти или не ти казах, че всичко това е заради Татяна?

— Да казахте ми... — въздъхна коженият. — Нали знаете — за Татяна Садовникова съм готов на всичко... Е, и за вас, Валерий Петрович, също! Само затова се и съгласих!

— А аз, Паша — каза шишкото, — нямам нито минутка за губене, затова и предприех крайни мерки. По-добре ми кажи какви изводи си направи?

— Приложих й пълната програма — каза коженият. — Доколкото в такива условия това е възможно. И мимическите реакции, и промяната на зениците, и пулсът, и потоотделянето... Според мен е чиста!

— А какво ти казва твойт прехвален копойски усет?

— Че тази Полина няма пръст във вашата работа — убедено отвърна коженият. — Да не ми е името Паша Синичкин!

— На мен също ми се струва, че можем да я извадим от списъка на заподозрените — каза мнението си и милиционерът.

— Ето, виждате ли, момчета — с неочаквано топъл глас рече шишкото, — голяма работа свършихте за мен! За мен и за нашата

Танюшка!

— Предполагам — каза от задната седалка Павел Синичкин, — че Татяна не е в течение какви ги вършим заради нея?

— Ами ти как мислиш, Паша? — каза с оттенък на досада полковник Ходасевич.

— Мисля, че не е в течение.

— Правилно мислиш.

— Естествено — резюмира Синичкин. — Иначе тя заради служителката си би ни издрала очите.

Ладата се носеше по нощните булеварди, а на площад „Пушкински“ зави наляво по „Тверска“, за да закара вкъщи частния детектив Павел Синичкин.

Вторник, вечерта

Същите онези двамата, по-възрастният и по-младият, които обядваха в ресторант „Венеция“ вчера, сега седяха в голям и разкошен кабинет. Бяха се настанили край малката масичка в ъгъла. Пиеха кафе с коняк. Виждаше се, че са в близки отношения и се разбират от половин дума. От време на време поглеждаха към екрана. Поместен в нишата на библиотеката, неголям телевизор показваше документални кадри, заснети, по всяка вероятност със скрита камера. Звукът беше изключен.

— Е, как ти се струва сега? — самоуверено се поинтересува по-младият. И без да дочака отговора, отговори сам: — Според мен вече е къде-къде по-интересно!

— Да, май стана доста по-живо... — не много охотно се съгласи възрастният.

— Нали ти казвах, че всичко ще бъде както трябва! — високомерно се усмихна младият.

— Знаеш ли кого другарят Сталин предупреждаваше да се пази от „главозамайване от успехите“? — изведнъж попита по-старият.

— Какво общо има тук Сталин?

— Той имаше предвид такива като теб. Онези, които казваха „хоп“ преди да са скочили.

— Защо да не мога да се порадвам, че всичко върви както трябва? — леко се обиди младият.

— Да се радваш можеш — кимна първият. — А да лежиш на лаврите си и да смяташ, че всичко е в ръцете ни — не. Всичко едва сега започва.

— О, я стига! — подсмихна се младият. — Какво пък чак толкова особено започва? Обикновена работа...

* * *

Докато Татяна чакаше в задръстването, образувало се въпреки късния час на „Садовое колцо“, звънна джиесемът ѝ. Тя бръкна в чантата си, която се въргалаше на съседната седалка, и извади телефона. Погледна дисплея. Разбира се, че беше Андрей Фьодорович. С неприятното чувство, че я чака тежък разговор, Таня натисна копчето.

Гласът на боса ѝ звучеше изключително студено:

— Татяна, мога ли да знам какво се е случило?

— А какво особено се е случило? — Таня се опита да изиграе самата невинност.

Но защитната ѝ тактика май беше избрана доста неудачно. Андрей Фьодорович още по-сухо промълви:

— Ти съсипа важни преговори.

Таня се постара гласът ѝ да звучи миролюбиво, но не виновно:

— Но колбасарят не е нито първият, нито последният клиент, когото изпускаме.

— Ти изпускаш — акцентира шефът ѝ.

— Както и да е, имам усещането, че с него нищо не би се получило. Той самият не знае какво иска!

В гласа на Теплицин се прибави още отрова:

— Значи клиентът е виновен за всичко, така ли?

Таня се опита отчасти да признае грешките си:

— Възможно е да съм била прекалено рязка с него, но той просто ме измъчи!

— Ясно — язвително рече Андрей Фьодорович и добави саркастично: — Вчера от сейфа ти изчезна важен документ. Днес провали преговорите с перспективен клиент. И ме скара с него. Не ти ли се струва прекалено много само за два дни?

Таня мълчеше, защото разбираше, че Теплицин е прав. Всичко, което може да направи, бе след пауза да измърмори:

— Извинявай, Андрей, но така се случи...

— Добре, ела утре, ще видим какво ще правим... — в тона на боса не звучеше нито една обнадеждаваща нотка.

После Теплицин затвори.

Таня изключи телефона и въздъхна. Тя разбираше шефа си. Теплицин като сдържан човек пак се владее, тя на негово място сигурно щеше да е къде-къде по-ядосана. Тя с досада метна джииесема си на съседната седалка.

Когато минаваше по „Шосето на ентусиастите“, телефонът ѝ отново звънна. Тя не го взе веднага, дясната ѝ ръка беше заета, тъкмо беше надула газта след светофара. Когато най-сетне взе апарата в ръка, на дисплея се бе изписало: „скрит номер“. Таня дори не успя да си помисли кой ли ще е това и телефонът престана да звъни. Тя изруга, хвърли го обратно на седалката и тогава той отново заврещя. Показа същият надпис. Таня каза „по дяволите“ и отново взе телефона.

— Госпожа Садовникова? — каза непознат мъжки глас.

В руския му звучеше едва забележим акцент. Таня не разбра що за акцент беше това.

— Да, аз съм — отвърна тя.

Сърцето ѝ изведнъж заби бързо-бързо. Чувстваше, че нищо добро няма да ѝ кажат.

— Тези дни ви е изчезнал един документ — каза мъжът.

Като не може да се сети какво да отговори, Таня за миг замълча. Гласът ѝ се стори странно познат, но тя не успяваше да съобрази къде го бе чувала. Пък и този акцент...

Мъжът спокойно изчакваше паузата.

Най-сетне с внезапно паднал глас Таня каза:

— Да, вярно е. И какво?

— Мога да ви помогна да си го върнете.

— Какво трябва да направя? — бързо отвърна Таня.

— Да платите! — строго рече мъжът.

— Много ли?

Със замряло сърце тя чакаше отговора.

— Трийсет. Хиляди. Долара.

Таня облекчено въздъхна. Сумата не ѝ се стори прекалено голяма.

— Кога? Къде? — попита тя веднага.

— Ти първо събери парите, пък тогава питай — полунасмешливо рече шантажистът. И твърдо добави: — И на никого нито дума. Нито дума, ясно ли е? Иначе ще стане по-зле! — пауза. После заплашително попита: — Ясно ли е?

— Да, да! Разбира се, да! — бързо отвърна тя. — Как да се свържа с вас?

— Аз ще се обадя.

— Кога?

— Вдругиден — каза мъжът и затвори.

Таня изключи телефона, а после веднага набра номера на Валера. Направи го машинално — вътрешното ѝ „аз“ нито за част от секундата не се съмняваше, че трябва да се види с пастрока си. Спешно. Колкото се може по-бързо. Предупреждението на анонимния, че трябва да се пази в тайна обаждането му, тя не смяташе, че се отнася за полковник Ходасевич.

— Валерочка? — бързо каза Таня. — Трябва да те видя. Вкъщи ли си?

— Засега не.

— Къде си?

— Задаваш излишни въпроси — изгъгна пастрокът ѝ.

— Трябва спешно да говоря с теб!

— Тогава ела вкъщи. Да кажем, след час. Винаги се радвам да те видя, Танюшка! — галантно добави Валерий Петрович.

— Тогава ме чакай.

Пътят до пастрока ѝ отне час и половина. Когато Таня завърши телефонните преговори с него, вече бе отминала завоя към къщи. Реши да кара към Валера по околоръстното. При излизане от града, въпреки че вече бе нощ, имаше сериозно задръстване. Много от московчаните заради лятното време бяха тръгнали към вилите си. Наложил се Таня да поскучае в желязното стадо от коли при излизане на околоръстното, после едва се влачеше... Но макар и да имаше задръстване, и макар денят днес за нея да бе тежък, настроението ѝ беше доста добро. Неясно защо, но обаждането на непознатия я настрои оптимистично. Сигурно защото състоянието на неопределеност беше отминало.

„Както се казва, ледът се пука. Черната серия свърши! — повтаряше си тя наум. — Сега пастрокът ѝ ще измисли нещо. Щом шантажистът се разкри, Валера ще го «обработи». И сега вече всичко ще бъде наред.“

... Валерий Петрович, верен на навика си, не я подхвана още от прага. (Не като майка ѝ Юлия Николаевна, която веднага би ѝ се нахвърлила да я разпитва, още преди Таня да си е свалила обувките.) Ходасевич първо поведе Таня към кухнята и тържествено съобщи:

— Тъкмо днес за вечеря имаме брюкселска супа с печурки и казахско печено с дроб!

Таня с апетит подуши въздуха, пълен със съблазнителни миризми на печен дроб и гъби, и възкликна:

— А, с удоволствие! Цял ден нищо не съм яла!

Валерий Петрович естествено веднага усети радостното настроение на Таня, но верен на принципите си, не ѝ зададе нито един въпрос, докато тя не лапна последната хапка и не изпи кафето си.

Затова пък после бившият полковник от разузнаването се развихри с пълна сила. Щом Таня спомена за анонимния номер, той веднага я прекъсна:

— Записа ли разговора?

— Как? — учуди се Таня.

— Нали казваш, че ти се е обадил по джиесема. Нима нямаш в него диктофон?

— Имам, но...

— Какво „но“?

Таня въздъхна и си призна:

— Не се сетих... — и с учудване добави: — А ти, гледам, напълно си усвоил съвременната техника.

Полковникът не обърна внимание на комплимента. Помоли Таня да преразкаже разговора. След това, умно и хитро формулирайки въпросите си, Ходасевич накара Таня да си спомни диалога с шантажиста едва ли не дословно. Интересуваше го интонацията му, тембъра, акцента. И едва когато Таня разказа всичко, до последната буквичка, включвайки и собствените си мисли по повод обаждането, Валерочка запали любимата си смърдяща „Ява“ и се облегна назад на кухненското диванче, попритворил очи. Таня реши, докато той мисли, да вземе да измие съдовете от благодарност за вечерята и помощта. Ходасевич беше дотолкова потънал в собствените си мисли, че не

възрази както обикновено. И едва, когато чиниите и чашите бяха вече в шкафа, пастрокът ѝ загаси поредната си цигара и съобщи решението си:

— Ти трябва да си уговориш с него среща. Само едно условие имам — между обаждането му и вашата среща трябва да мине възможно най-много време. Поне четири часа.

— Защо?

— Трябва да успея да подготвя операцията по залавянето.

— А откъде ще взема подкупа?

— Аз ще ти дам пари.

— Ти откъде ще ги вземеш?

— Ще намеря откъде. Не ми задавай глупави въпроси. Банкнотите ще бъдат белязани, номерата им — записани. Може и предавател да тикнем помежду тях.

— Ще го следите ли?

— Ще видим, според ситуацията.

— Какво значи това?

— Възможно е да не го изпускаме от очи... А може да хванем сладура в момента на вашето рандеву. И да се постареем да го накараме да говори. С една дума, ще видим.

— Ще търсиш ли помощ от някого?

Пастрокът ѝ се усмихна:

— А ти как мислиш? На моите години аз ли да търча след него?

— Ще ти помогнат хората от Комитета ли?

— Възможно е — неясно отвърна Ходасевич. — Само за едно те моля — на никого нито дума! Нито за обаждането, още по-малко за нашия разговор. На никого!

— Че да не съм идиотка?! — обиди се Таня.

— Нито на един човек! — повтори той. Понякога той ставаше ужасно досаден! — Нито в работата, нито даже на твоя Макс. И на майка си не казвай.

На Таня изведнъж ѝ дойде неочаквана мисъл. Дори е странно как по-рано не се бе сетила!

— А може би той изобщо не притежава документа? Може да е някой от нашите, от агенцията? Разбрал е за изчезването и е решил по такъв начин да спечели?

— Може и това да е... — загрижено кимна Валерий Петрович.
— Впрочем, ще видим.

— Ох, Валерочка! — въздъхна Таня, приближи се към него, обви с ръце врата му и го целуна по челото. — Какво бих правила без теб!...

— Може би, ако ме нямаше — избоботи той, — ти би се държала по-разумно...

ТАНЯ

Сряда, сутрин

На следващата сутрин Таня отиваше на работа с леко сърце. Работите сякаш щяха да се оправят, проблемът с изчезналия документ скоро щеше да се разреши. Пастрокрът ѝ ще направи всичко възможно, за да го разреши. Има такива връзки, такъв опит!

А изпуснатият вчера клиент пет пари не струва. Голяма работа, колбасен магнат! Та малко ли скъпи поръчки са губили?! Отива си колбасарят, ще дойде млекарят! И Теплицин добре разбира това, така че едва ли ще почне отново да я тормози. Всичко постепенно ще се размие, ще се забрави и работата ѝ ще тръгне както преди.

Когато Таня вече караше по „Тверска“ изведнъж звънна телефонът ѝ. С дясната си ръка, без да се откъсва от пътя, Таня взе джииесема. Погледна с половин око дисплея. Там пишеше: „Номерът е анонимен“. Нима е отново онзи шантажист? Но той обеща да звънне едва утре. Какво ли е станало?

Таня приближи телефона към ухото си и натисна копчето.

— Садовникова? — сърдито каза някой. Таня изстина. Беше същият глас. Шантажистът.

— Слушам ви — възможно най-спокойно каза тя.

— Предупреждавах ли те да си мълчиш, а? — гласът с неуловим акцент направо я удари в ухото.

Таня не отговори. Настана пауза.

— Не, кажи! Предупреждавах ли те на никого нищо да не казваш?

— Ами аз... — смаяна отвърна тя. — Аз си мълча...

„Откъде може да знае?! Та аз казах единствено на Валера! А това е все едно — на никого! Или Валера вече е започнал да действа? И това е станало известно на шантажиста? Нима Валерий Петрович има толкова несигурни приятели?“ — бързо мислеше тя.

— Не, не си мълчала! — констатира гласът.

— Чуйте! — извика тя. — Наистина не съм казвала на никого!

— Няма да споря... — лениво каза гласът. — Ти наруши уговорката ни. Сега всичко се отменя. Така че сама си си виновна.

И от телефона ѝ се чува къси, зли сигнали.

* * *

Когато Таня влезе в стаята на подчинените си, всички вече се бяха събрали — и копирайтьорите, и дизайнерите — Полина, Артъм, Родя, Мишка. И секретарката Наташка беше на работното си място. При появата на шефката, разговорът секна. Всички учтиво отвърнаха на Таниния поздрав, но всеки при това я изгледа някак странно. Тя сметна погледите им за реакция от скандала с колбасаря. Сигурно вестта за това вече се бе разнесла из агенцията и преди появата ѝ тук явно бяха обсъждали държанието ѝ на презентацията. „Много важно! — безгрижно реши Таня. — За тебе не клюкарят, само ако нищо не правиш.“

Тя влезе в кабинета си и плътно затвори вратата зад себе си. Предстоеше ѝ обяснение с Теплицин — това беше къде по-лошо от одумките на подчинените ѝ. Обаче също е напълно търпимо.

Изведнъж вратата се отвори с трясък и в малкия ѝ кабинет влезе шефът. Не, не влезе, а нахълта! Честно казано, Таня никога не беше виждала Теплицин такъв. Винаги съвършено вързаната му връзка сега беше извъртяна. От идеалната му прическа нямаше и следа. Разрошената му коса стърчеше на всички страни. И най-важното — шефът беше бесен. Не просто ядосан, а направо вреше и кипеше. Отвори уста, но като че ли не можеше да издаде нито звук — толкова силно бушуваха в него емоциите. „Нима всичкото това е заради колбасаря?“ — учуди се Таня.

— Какво е станало, Андрей Фьодорович? — спокойно попита тя, като се облегна в креслото и скръсти ръце. Заемайки защитна, отбранителна поза, Таня инстинктивно се стремеше да се запази от явната агресия на боса.

— Какво е станало ли?! — изрева Теплицин.

С всички сили той стовари един вестник на бюрото ѝ.

— На, чети, мръснице! — ревна той. Таня никога не бе чувала от устата му ругатня. — Чети! Щом се правиш, че нищо не знаеш!!!

Таня внимателно взе вестника от масата — като че беше ръкавица, хвърлена по нея. Нищо особено, вестник като вестник. „Куриер“. Цветен, със снимки. Таня леко разгърна измачканото, явно от ярост, издание. Отвори го и изстина... Една четвърт от първа страница бе заета от огромна цветна снимка, а на нея — техният клиент, депутатът Брячихин. На снимката той крещеше на някого. Камерата го бе хванала в едър план, затова добре се виждаха изкривената от злоба уста, гневния поглед — и даже мехурчетата слюнка в ъглите на устата му. Над снимката имаше огромно заглавие: „ТОЗИ ЧОВЕК МОЖЕ ДА СТАНЕ НАШ КМЕТ“. А отдолу, под снимката с дебели букви:

„ЕКСКЛУЗИВНО! В редакцията ни попадна психологическият портрет на кандидата за кмет на Москва депутата БРЯЧИХИН. Този документ е бил съставен в избирателния щаб на депутата. Той е толкова секретен, че е написан на ръка и е бил, по наши данни, в единствен екземпляр. Под документа стои подписът на известен психолог, професор, доктор на медицинските науки xxx. И така, четете на стр. 2 доста нелицеприятния психологически портрет на кандидата за кмет на столицата!“

А по-долу от това привлекателно съобщение бе поместено факсимиле на ръкописен текст — същият онзи, който до изминалия понеделник се намираше в Таниния сейф.

Таня усети как краката ѝ отмаляват, а в корема ѝ нахлува студенина. Шефът ѝ, мълчаливо надвиснал над нея, изглеждаше сякаш всеки момент ще замахне и ще я удари. Като се стараеше да не се поддава на паниката, Таня отвори вестника. На втора страница също имаше снимка на Брячихин — черно-бяла и по-малка, но също много изразителна — депутатът стоеше със скръстени на гърдите ръце, издадена напред, като на Мусолини, долна устна и високомерно гледаше в далечината. Отдолу имаше едро набран печатарски текст. На Таня ѝ стигаше и бегъл поглед, за да разбере, че той дума по дума повтаря документа, изчезнал от сейфа ѝ.

„... необходимостта от компенсация и хиперкомпенсация на травмираната самооценка се явява мощен вътрешен генератор, подтикващ Б. към активна политическа дейност. Потребността от власт вероятно е възникнала в процеса на възпитание в семейството като компенсация на чувството за потиснатост, непълноценност...

... Първостепенно значение имат такива аспекти от мисленето на Б. като стереотипност, склонност към опростяване...

... Пасионарността, творческите наклонности, интелектуалните качества на Б. са се развивали на фона на недоверчивост, подозрителност, нерядко тираничност, раздразнителност. Понеже е високомерен, той се фиксира върху негативни емоции (като злопаметност, ревност, завист)...

... Б. е носител на ирационално–деструктивен характер, който се стреми към разрушение на противостоящия му свят...“^[1]

Да, това беше същият онзи ръкописен текст, сега непоправимо издаден в многохиляден тираж. Таня не го препрочиташе целия, само плъзгаше поглед по редовете, като в дъното на душата си малодушно мечтаеше да се скрие зад вестника и колкото може повече да отложи разговора с шефа си.

— Наслаждаваш ли се?! — прекъсна четенето ѝ възможно най-отровният глас на Теплицин.

— Не разбирам, какво общо имам аз! — Таня се постара да бъде спокойна, но не успя и гласът ѝ потрепери.

— Ах, ти не разбираш?! — изклокочи гласът на шефа ѝ. — Знаеш ли какво?! Омръзна ми! Край, стига! Пиши си заявление за напускане!

— Както кажете, Андрей Фьодорович... — кротко отвърна Таня.

— Да, точно така ще кажа! И благодари на Господ, че те уволнявам по взаимно съгласие! Обаче така или иначе — в рекламата ти повече никога няма да работиш! Нито една фирма няма да те вземе!

Дори най-скапаната! Никой, чуваш ли, никой! Виж, за това ще се погрижа аз!

Теплицин с всичка сила удари по Таниното бюро, така, че даже чашата от кафе подскочи и иззвънтя.

И в този момент изведнъж заработи интеркомът. От него се чу сладникавият, но едновременно с това и уплашен, глас на Наташка:

— Извинете, Татьяна Валериевна, Андрей Фьодорович...

— Какво пък има сега?! — изръмжа Теплицин.

— Там долу чака депутатът Брячихин! — развълнувано доложи Наталия — Искане непременно да ви види. И двамата.

Лицето на Андрей Фьодорович се вкамени. Той нервно взе да пригладжа с две ръце разрошената си коса. Татьяна мълчаливо му подаде гребен. Той автоматично благодари. Приблужи се към огледалото на стената. Среса се. Оправи си връзката. Таня извади от чантата си малко огледалце, погледна се. Имаше съвсем сносен вид, само малко блед и объркан.

— Да вървим! — изхриптя Теплицин.

Двамата излязоха от кабинета й. Първо Андрей Фьодорович, после Таня. В същия ред — шефът отпред, а три крачки след него Таня — те минаха през творческия отдел. (Служителите, които се правеха, че работят, тайничко им хвърляха любопитни погледи). Тръгнаха по коридора. Теплицин извика асансьора. Мълчеше. Татьяна направо физически усещаше излъчващото се от него напрежение. Странно, но тя, за разлика от него, не усещаше нито вълнение, нито страх. Най-ужасното, което можеше да й се случи, вече се бе случило — уволниха я. И сега тя сякаш стана страничен наблюдател и усещаше единствено любопитство — какво ще стане по-нататък?

Мълчаливо слязоха с асансьора на първия етаж. Преди да влезе в преговорната зала Андрей Фьодорович дълбоко пое въздух. Татьяна влезе след него.

Насред огромната зала, до овалната маса, стоеше Брячихин. До него — още някакъв непознат на Таня човек, който смайваше с огромните си размери — ръст — почти два метра, огромни рамене...

Щом чу отварящата се врата на асансьора, Брячихин като ужилен се обърна към влизащите. Таня бе поразена от лицето му, изкривено от невъобразима гримаса. След него, като праисторически студенокръвен тиранозавър, се обърна и мутрата.

— Говеда! — бясно възкликна депутатът при вида на Теплицин и Таня.

А после пусна в ход такива четириетажни каруцарски псувни, каквито Таня не бе чувала и от пианите хамали в плод-зеленчука.

Когато псувните във всичките им възможни комбинации бяха изчерпани, неочаквано стана следното... Брячихин подскочи плътно до Теплицин, хвана го за реверите на суперкостюма и започна да го тресе като круша. Гардеробоподобният охранител меланхолично наблюдаваше. Андрей Фьодорович изобщо не направи и най-малкия опит да се защити. Брячихин го тресеше и говореше:

— Ще ви!... Всичките!... Ще ви унищожа!... Ще видите!... Иззад решетки ще гледате!... Аз вас, скотове!... Ще ви разоря, мамицата ви!...

Внезапно той пусна Теплицин и се обърна към Таня:

— Ами ти к'во, курво?! К'во стоиш и се хилиш?! — макар че на Таня съвсем не ѝ беше до усмивки. — А, Садовникова?! — господ знае, откъде депутатът бе разбрал името ѝ — двамата не се познаваха и по-рано не се бяха виждали. — Мислиш, кучко, че не знам, че ти си виновна за всичко, а?! Ще идеш в дранголника, мръснице! Аз тебе, пачавро, ще пратя триста души да те чука!

Таня сдържа сълзите, появили се в очите ѝ от обида и негодувание, и рязко се обърна — обратно към асансьора. Не беше длъжна да слуша подобни оскърбления. Още повече че вече бе уволнена.

— Стой!!! — с нечовешки глас кресна след нея Брячихин.

Таня се сепна от вика и автоматично се обърна. И в този момент депутатът, който се бе навил до последния градус на яростта, грабна от масата недопитата от някого, вероятно от самия него, чаша кафе с логото на агенцията (момичетата от рецепцията, глупачките, и кафе му бяха донесли!), кратко замахна и хвърли чашата право в лицето на Теплицин.

Той не успя да избегне удара, само вдигна ръка, да се защити. Но чашата го перна по пръстите и се заби право в брадичката му. Кафето се изля върху боса — върху цялото великолепие от най-добрите марки на света.

И тогава депутатът изкрещя:

— Всички ви ще унищожа, говеда!!!

Обърна се и тръгна към изхода. След него тръгна и флегматичният гард. С трясък се хлопна вратата.

Таня погледна Теплицин. Той целият бе облян в кафе. Сакото, ризата, вратовръзката и даже панталонът му бяха непоправимо съсипани. Устната му беше разранена — явно в нея бе попаднала чашата — и кървеше.

Андрей Фьодорович обърса от лицето си кръвта и кафените пръски, бързо се извърна от погледа на Таня и натисна копчето на интеркома на масата:

— Тамара! — викна той на секретарката си. — Бързо ми донеси резервния костюм и риза... В преговорната зала съм, в преговорната!... И тези, господа, които сега бяха във фирмата, повече никога не ги пускай, разбра ли!! Разбра ли?!!

В този миг Таня напълно се убеди, че ако сутрешният скандал с Теплицин все пак би могъл някак си да се замаже, сегашната случка и това, че бе станала свидетел на унижението му, самолюбивият Андрей Фьодорович никога няма да ѝ прости.

Значи тя действително е уволнена.

И това, вземайки предвид заплахите на Брячихин, изобщо не бе най-лошото, което може да ѝ се случи.

---

[1] Цитира се реалният психологически портрет на един от съвременните руски политици (автор — Н. Ракитянский). — Б.а. ↑

ВАЛЕРИЙ ПЕТРОВИЧ

В същото това време

Валерий Петрович Ходасевич излезе от метростанция „Маяковска“ пред онази сграда, където някога бе ресторант „София“ и редакцията на списание „Юност“, но какво се намираше там сега, той не знаеше. Не успяваше да следи всички промени, които ставаха в столицата.

Слънцето приличаше с пълна сила. Дори с летен костюм беше горещо. Ходасевич изтри потта от челото си с хартиена кърпичка и я хвърли в кошче за смет.

Пресече „Садовое колцо“ и тръгна по външната му страна. Оттук до Танината работа бяха петнайсет минути пеша. Става дума, ако влачиш дебелилото си тяло бавно, като него. А с бърза крачка — около седем минути.

Валерий Петрович влезе в хладното и празно помещение на ъгъла. Тук май едно време имаше магазин, а сега се довършваше луксозен ремонт, миришеше на влага от наскоро измазаните стени, от далечна стая се чуваха гърлените звуци на гастарбайтерите, които си викаха един на друг май на молдавски. В последната по коридора стая още работеше ремонтната работилница. Там дори имаше опашка от двама души. Пастрокът на Таня застана трети и веднага след него се нареди една остроноса бабичка. Валерий Петрович се наведе до ухото ѝ и тихо каза: „Казаха да не се редят повече. На обяд са.“

— О, колко жалко! И до колко часа?

— Казаха, че след половин час ще отворят.

— Добре — доверително каза бабичката. — Трябва да ми поправят закопчалката на чантата. Ама тогава ще ида първо да си купя хляб.

И тя се изпари. От гишето си тръгнаха и предишните двама. Дойде ред на Валерий Петрович. От работилницата го лъхна миризмата на метални стружки. Шлосерът с кожена престилка въпросително го погледна. Той беше млад, с доста развити мускули, но

вече оплешивял. Зад гърба му висеше стар плакат с Шварценегер и дъска с многочислени заготовки за ключове.

— Слушай, приятел — обърна се към него Валерий Петрович, — такъв ключ можеш ли да направиш?

И му подаде джиесема си, където на дисплея се виждаше снимката на ключа от Таниния сейф.

Онзи взе телефона в ръка и се вгледа.

— „Топаз“... — прочете той надписа и със съмнение рече: — От сейф ли е? Не, не мога да го направя, нямам такива заготовки.

— А ще имаш ли?

— Не, не се очакват.

— Изобщо има ли ги?

Младежът със съмнение поклати глава:

— От много отдавна няма. Не се търсят.

— Как така, толкова пък на никого да не трябват?

— Не, отдавна никой не е искал такива.

— Разбираш ли, изгубих си ключа от сейфа — доверително каза Валерий Петрович. — А после го намерих. И се притеснявам. Да не би някой да е направил дубликат? Тогава и на сейфа ми — край.

— Че какво толкова имаш в твоя сейф, а? — изхъмка младежът. — Скъпоценности ли?

— А, не, той сега е абсолютно празен. Но веднъж в месеца давам заплати. Счетоводител във фирма съм.

— И големи пари ли са?

Младежът работеше сам и му беше скучно, затова много му се щеше да си почеше езика.

— Абе, петдесетина хиляди има — охотно рече Ходасевич.

— Доларът ли?

— А, не, рубли, фирмата ни е малка.

— Ууу... — разочаровано проточи младежът. — Тъкмо се канех да ти искам адреса, за да го пребарам тоя сейф... — и широко се усмихна.

— Ами, запиши си го... — усмихна се полковникът.

— Да-да, много ми е изтрябвал! За петдесет хилядарки да си слагам главата в торбата!

— А, виж, пък аз се притеснявам — сниши глас Ходасевич. — Току-виж някой тогава ми е свил ключа? Направили са си копие и

всички пари ще се изпарят. Слушай, приятел — още по-доверително рече Валерий Петрович, — аз работя тук, наблизно. Може би скоро някой е идвал при тебе за такъв ключ, а?

— Не... — почеса се по тила шлосерът. — Не е имало такива. Със сигурност.

— А може би са идвали в другата смяна?

— Аз работя сам. Не се сменям с никого. Трудя се тук като пчела — от десет до осем, без обедна почивка.

— Така ли? И наистина ли никой не е поискал такъв ключ?

— Наистина, наистина, чичо.

— Слушай, а тук няма ли и друга работилница? Къде да питам за моя ключ, а?

— Май имаше на „Лесная“. А като че ли и на „Красин“ остана. Изобщо, в центъра такива работилници не останаха много. Нали знаеш — терените са скъпи. Всичко е застроено с бутици и казина. Ето и при нас тука ще е бутик. Скоро се махаме.

— И къде отивате? — съчувствено попита Ходасевич.

— Дявол знае къде — плю на пода шлосерът. — Ако пък е много далече, съвсем ще се махна на майната си.

— Така ли? Е, всичко хубаво. Желая ти късмет.

— Всичко хубаво, чичо.

Валерий Петрович излезе на улицата.

Смешно беше да си мисли, че още в първата най-близка до Танината агенция работилница, ще хване следата на крадеца. Такъв късмет няма не само в живота, но и във филмите. Ама нали трябваше да започне отнякъде.

Кой знае защо не го напускаше силното усещане, че крадецът е дилетант. А от един дилетант напълно можеш да очакваш, че ще открадне ключа от Таня и ще иде в най-близката работилница, за да направи дубликат.

Валерий Петрович напипа в джоба си цигарите и запали една. Още от военната служба му беше останал навикът да не пуши в движение. В краен случай, ако наблизно няма кафене или пейка, може да попуши и прав — но в никой случай докато върви... Това и отстрани изглежда грозно, а освен това е същото като да ядеш или пиеш на крак, не изпитваш никакво удоволствие.

В момента, в който палеше, звънна джиесемът му. Валерий Петрович погледна и видя, че му се обаждат Родя, служителът на Таня и негов агент.

Валерий Петрович натисна зеления бутон.

— Здравейте — чу се развълнуваният, доволен глас на дизайнера Щапов. И веднага, без предисловие: — Аз знам кой е откраднал документа!

— Колко си бърз — усмихна се Ходасевич. — Браво! Е, и кой е?

— Татьяна Садовникова.

— Защо реши, че е тя? — намръщи се Валерий Петрович.

— Ами уволняват я.

ТАНЯ

След сблъсъка с вбесения депутат Таня се качи сама на втория етаж. Без да поглежда никого от подчинените си, тя влезе в кабинета си. Минавайки, каза на Наташка: „Моля те, не ме свързвай с никого!“.

Седна в любимото си кожено кресло. Около пет минути поседя мълчаливо, на спокойствие. А после въздъхна, стана и се захвана с бюрото. В кошчето полетяха копия от стари договори, ескизи, резултати от изследвания, варианти на рекламни текстове... Отлепи от компютъра и от стената купчина жълти листчета — паметни бележки. Вече нямаше да ѝ трябват.

Струваше ѝ се, че механичната работа ще ѝ помогне да се успокои. Отначало точно така и стана. Еднообразните движения на ръцете ѝ я накараха да забрави всичко. Но после, когато приключи с документацията, свали от монитора малко конче играчка, подарък от Валерочка. Пъхна го в чантата си. Мъничката снимка в рамка на Валера, която стоеше до принтера, също сложи в чантата си. Още една снимка от бюрото, малко по-голяма — на Макс... Също там!

И тогава, когато бюрото ѝ сиротно се оголи, дълго сдържаната тъга изведнъж я изпълни цялата — докрай! Не искаше да си отива оттук! Не можеше да повярва, че днес ще си излезе и никога, никога повече няма да види уютния си кабинет, бюрото си, тези стени... И скъпите си колеги, с които понякога се караше и ги „строяваше“, сърдеше им се, и ги учеше. Но в този момент те ѝ се струаха мили, близки, скъпи. Даже по-близки от някои роднини. Не можеше да повярва, че някой от тях я е натопил, че ѝ желал злото. Всички те — и Мишка, и Артъм, и Полина, Родя, и Наташка — бяха станали за трите години работа почти семейство. Беше непоносимо да си помисли, че всички те утре ще дойдат отново, ще се занимават с привичната, вечно недовършена работа, а тя вече няма да е тук!

Таня заплака. Сълзите течаха от очите ѝ и едновременно с това ѝ ставаше по-леко. Мъката и тъгата сякаш се измиха като солени потоци от сърцето ѝ.

И тогава звънна прекият телефон на шефа. Татяна дълго не вдигна слушалката, трябваше първо да спре риданията си, за да не чуе Теплицин плача в гласа ѝ.

— Слушам ви — най-сетне каза тя.

Гласът ѝ не се прекърши, но това не беше нейният, а друг, чужд измъчен глас.

— Татяна Валериевна! — Теплицин изглеждаше официален. — Моля, елате при мен. — Направи секунда пауза и добави: — Със заявлението.

... Босът се бе преоблякъл с чисти дрехи и седеше в своя „американски“ победоносен стил — с крака върху масата. Обаче хич не изглеждаше добре — хвърлянето на чаши с кафе от благодарни клиенти не минаваше без следа. Върху челото на Теплицин бе легнала дълбоката бръчка на тъга и грижа.

— Дай! — Андрей Фьодорович протегна ръка да вземе заявлението.

Седна нормално, взе листа, пробяга с поглед по написаното, сложи го на масата.

Не го подписа веднага и в гърдите на Таня изгря слаба надежда.

— Обадиха ми се още трима клиенти — довери ѝ Теплицин. (Надеждата на Таня още малко укрепна от деловия му тон.) — Кралят на бирата Аристарх, Северният завод за тръби и бонбоните „Корифанов“.

— И какво?

— Какво „какво“? Всички те се отказват от услугите ни.

— Как така?! Нали договорите вече са подписани! Ние работим по тях!

— Готови са да ни оставят аванса, който сме получили. И даже да платят неустойка. Само и само да не работят с нас.

— Явно Брячихин ги е настроил... — сети се Таня.

— Че кой друг! Оказва се, че той има дълга ръка. Дори по-дълга, отколкото очаквах.

— Съжалявам... — прошепна Таня.

— И накрая, ако прибавим твоя колбасар и Брячихин, за три дни сме изгубили петима клиенти. За повече от четири милиона долара. И се страхувам, че това е само началото. Как мислиш да се справиш с това?

— Ще измислим нещо — тихо каза Таня.

Шефът остави тази нейна реплика без внимание и продължи:

— И освен това ми се обадиха четирима журналисти — Андрей Фьодорович погледна в списък. — От „Експерт“, от „Комерсант-Власт“, от „Рекламний мир“ и от ежедневника „Комерсант“.

— Какво искаха?

„Май — помисли си Таня — босът се е успокоил. Вероятно е решил да се въздържа от прибързани решения и няма да ме уволни. Тъкмо обратното, сега ще ми предложи да се борим със стоварилите се върху фирмата беди заедно, рамо до рамо. Какво пък, аз съм съгласна. На всичко съм съгласна. Само да не напускам агенцията.“

Теплицин се усмихна:

— Журналистите искаха да разберат от мен при какви обстоятелства секретният документ е попаднал в печата.

— И какво им отговорихте? „Без коментар“ ли?

— Не, защо? — усмихна се отново Теплицин. — Казах на всички и ще продължа да го казвам, че документът е изгубен поради нехайството на един от нашите служители. — Той направи пауза, приближи заявлението на Таня към себе си и изведнъж... Изведнъж със замах изписа в горния ъгъл: „Да. Съгласен.“ и се подписа. — И още казах на журналистите — той се усмихна вече с йезуитска усмивчица, — че този служител е уволнен. — И й подаде парафираното заявление.

Кръвта нахлу в главата ѝ. Само преди пет минути той ѝ даде надежда, а сега я стъпка.

— Ти си бил садист, Теплицин... — процеди тя през зъби.

Той се усмихна.

— Ще предадеш работата на Пастухов.

Таня рязко се обърна и избяга от кабинета. Очите ѝ бяха пълни със сълзи, но тя с всички сили се сдържаеше и си шепнеше: „Няма да плача! Няма! Няма!... Той не заслужава!“.

Сряда, вечерта

Това е — всички мостове са изгорени, личните вещи са събрани, неувереното „много съжالياваме“ от колегите вече е минало. Сега и.д. [1] на творческия директор е Артьом Пастухов. Таня цял ден и

половината вечер му предаваше работата. Добросъвестно му обясняваше, че клиентът Хикс ще се обиди до смърт, ако забравиш да му честитиш рождения ден, а клиентката Игрек обожава да я наричат „най-елегантната в Москва бизнес лейди“...

Креслото на творческия директор засега явно беше големичко за Артъм и той я слушаше както студент първокурсник световноизвестен професор. В края на Танината лекция той плахо попита:

— Татяна Валериевна... Мога ли да ви се обаждам, ако има нещо?

— Обаждай се — великодушно позволи тя. — Е, Артъм, чао. Желая ти успехи в новата нелека длъжност.

Взе си чантата и торбичката с дреболии и за последен път мина по коридора. Влезе в асансьора, натисна копчето „мазе, паркинг“... Колко странно — всичко тук ще си остане както преди, само нея няма да я има!

Сбогом, „Пета власт“, сбогом завинаги! Охранителят явно също е в течение, че Таня днес е за последен път тук. Гледа намръщено, процежда през зъби:

— Бъдете така добра, вашият пропуск... И вашите документи за служебните коли.

Тя дълго рови в чантата си. Старите лади Таня ползваше рядко и затова пълномощните бяха някъде надълбоко в чантата ѝ.

— Благодаря — студено казва гардът. И ѝ съобщи: — Вече сте свободна.

— Аз и така съм си свободна! — усмихна му се Таня.

Тя с всички сили се стараяше прощалната ѝ усмивка да се получи колкото се може по-безгрижна. Но това не ѝ се удаде и към тойотата си Таня вървеше с тъжно отпуснати рамене. Не, все пак е страшно обидно. И изобщо не е в неин стил — да не си тръгва сама, а да я „освобождават“... Даже тойотата, какво ли пък разбира тая железария! — даже тя сякаш я гледа с укор: „Как можа, стопанке, да се издъниш така!“.

— Всичко ще се оправи! — утеши Таня колицата си, а заедно с нея и себе си, и с наслада се отпусна върху седалката от кремава кожа.

Видът на новичката и със специални екстри тойотичка, както винаги ѝ оправи настроението. Таня нежно погали колата по клаксона

и ѝ прошепна:

— Хубавицата ми! Страшилище на московските улици...

При тези думи тя винаги включваше аварийните светлини и се създаваше впечатлението, че тойотата ѝ намига вместо поздрав.

— Суперколица! Приятелко моя! Само ти ми остана...

Таня запали, с наслада даде газ и се отскубна от миналото, от предалата я „Пета власт“, към волните градски улици...

* * *

Първи, аз съм седми! Тя тръгна. Движи се в посока ни „Котелническая“ крайбрежна улица. Май че бърза — скоростта ѝ е около сто. Как ме разбра? Приемам...

* * *

Тойотата помагаше на Таня повече от всякакво успокоително. Защо да пие хапове, когато има друго средство — да отвори прозорците, да натисне газта, с наслада да чуе как под капака бръмчи мощният двигател, а през прозорците блъска и свири лудият вятър... И ето, стрелката на километража вече танцува на сто и дваисет, от всичките осем колони дъни групата „Рамщайн“, и само симпатягата с лексуса — единствено той може да я настигне, макар на светофара тя да стартира в редица от шест коли — ѝ маха с ръка с напразната надежда да ѝ изпроси телефона... И ходът на мислите ѝ е толкова стремителен, колкото и ходът на колата. Гадно е, разбира се, когато те уволняват фактически дисциплинарно. Но от друга страна тя си е, както и преди, млада, здрава и красива. И с бистър ум, който не могат да ѝ вземат. И от глад няма да умре — има си спестени цели четири „зелени“ хиляди. Не е кой знае какъв капитал, пък и Таня ги беше вече нагласила — планираше с тези пари да замине за Австралия, да гледа нашите в турнира „Australian Open“. Но щом животът ѝ се нарежда така нелепо, ще мине и без Зеления континент. Пък и до януари, когато е първият за сезона турнир от Големия шлем, е още далече. Може би дотогава ще си намери нова работа. С такава заплата, че да лети до

Австралия не по икономичната тарифа, а в първа класа, и да гледа тенисистите във VIP-ложа!

„Всъщност, нищо страшно не се е случило. Голяма работа, уволнили са ме! Сигурно всеки човек поне веднъж го уволняват отнякъде. Вярно, че мен ме изхвърлиха със скандал. И сега ще гръмне в рекламните среди, Андрей Фьодорович ще се постарее за това. Но аз пък да не съм овца безсловесна! Аз също ще намеря с какво да му отговоря! В края на краищата характеристиката на Брячихин изчезна от неговата агенция, а не от моята! Така че е виновен той, а аз съм само невинно пострадалата страна. На мен, напротив, всички ще ми съчувстват!“.

Остатъците от здрав разум, именно остатъците, защото когато летиш със скорост сто и дваисет, здравият разум спи, подсказваха на Таня, че логика в размишленията ѝ няма никаква! Но когато навън е нощ, когато хвърчиш с бясна скорост, а всички коли — съперници в ралито — са останали далеч зад теб, така не ти се ще да мислиш, че животът ти е свършен, а ти се струва, че всичко е пред теб!

* * *

Първи, аз съм седми! Тя сви по „Шосето на Ентусиастите“. В момента минава кръстовището при метростанция „Авиамоторна“. Скоростта ѝ е повече от сто и дваисет. Как ме разбра? Приемам...

* * *

„Шосето на Ентусиастите“ не е най-доброто място за разходки. Пълно е със заводи, сервиси за смяна на гуми и полуумрели научни институти. Тук дори денем има малко минавачи, а пък нощем направо няма никой, мъртво място. Нито позакъснял кучкар, нито влюбени двойки, нито пияни младежки компании. Само колите се носят, стараят се по-бързичко да отминат бездушните редици тръби. Даже пътната милиция — и тя не обича „Шосето на Ентусиастите“. На кого ще му е приятно да размахва раираната палка в обкръжението на мрачни заводски сгради? Пътните милиционери са естети и предпочитат да се

стоят в засада например на Главната алея на Измайловския парк, където пътят е заобиколен от гора и пролетно време там пеят славеи... Така че при гарантираното отсъствие на радари по „Шосето на Ентусиастите“ Таня летеше, колкото ѝ душа иска — за тойотата сто и двайсет изобщо не е никаква скорост.

Впрочем, макар тя да караше с превишена скорост, останалите правила не нарушаваше, въпреки че изкушения имаше практически на всеки светофар. Но в Русия шофьорите не са цивилизовани. Щом видят, че до тях спира хубава блондинка с нова чужда кола и веднага търсят да я предизвикат на състезание. Особено пристигналите от Кавказ. Естествено, те не могат да задминат тойотата и затова използват забранени начини. Когато Таня започне да спира на жълто, пишман шофьорите напротив, натискат газта и триумфално се юрват на чисто червено. И идиотите се чувстват победители!

Но Таня спираше на червено дори на празните пешеходни светофари. Тъпо е, разбира се, да висиш пред зебрата, когато навън е нощ и няма нито един минувач. Но по-добре да изчакаш, отколкото после да шиеш сатенени гащи в затвора. Вярно, че в Русия и пешеходците също са големи „смелчаци“. Колкото и светофари да слагат, колкото и подлезии да правят — все гледат да притичат на друго място. Пък и на зебрите, Таня колко пъти беше виждала, на зелено пешеходците стоят и си приказват или се целуват, а като светне червено, точно тогава тръгват направо под колелата.

Ето и сега тя видя, че наред шосето, на разделителната линия, стои някакъв. Откъде само се взе — посред нощ, в заводски район? Впрочем, пияниците в запой успяват да се озоват на най-неочаквани места, а мъжлето точно така изглежда, даже отдалеч се вижда, че тъй се е насмукал, че едва се държи на крака и залита. И никаква пешеходна пътека разбира се, не се и вижда наоколо...

„Ама че гадина! — кой знае защо се ядоса Таня. — Та той нарушава всичко, което може — пиян, на скоростно шосе, на петстотин метра от пешеходна пътека! А блъснеш ли такъв — съсипваш си целия живот!“. И тя, след като се убеди, че никой не я догонва и отзад няма кой да я „целуне“, веднага взе да намалява скоростта. Сто, осемдесет, шейсет... и за всеки случай реши да се престрои от лявата редица по-надясно — току-виж тоя пияндур се спусне точно към нейната кола?

Впрочем, пияницата, май съвсем бе загубил ориентация. Хем не стои мирно на разделителната линия, хем не притичва през платното, докато няма никого, ами започна и да се върти в кръг, сякаш се опитва да се ориентира по звездите. Таня за всеки случай намали на петдесет километра в час и съвсем се притисна към края на платното, и все поглеждаше пияницата, който продължаваше да стои на разделителната линия — дали пък няма да побегне? Но не, така си и остана наред пътя. Ще къса нервите на не един шофьор тепърва.

„Да бях мъж, щях да спра. И да го цапна по мутрата, за това че стои точно по средата и изнервя шофьорите. И за това, че ми провали целия кеф от скоростта!“.

Таня най-сетне отмина пияницата, веднага даде газ и в този момент... тя дори не разбра какво се случи... От тротоара, към който тя се беше притиснала, отдалечавайки се колкото се може повече от пияницата, под колелата ѝ се метна тъмна сянка — безшумна, стремителна, като във филм на ужасите... Глух удар, гадно „плюс“... и най-страшното — две кръгли, безумни от страх очи върху синкавото бледо лице... За стотна част от секундата то се мярна пред предното стъкло и моментално изчезна долу, под капака. Таня трескаво натисна спирачката и закри лицето си с ръце...

Съвсем млад. Със светли къдрици. Лежи пред тойотата, фигурата с тъмни дрехи се слива с асфалта и се вижда само лицето — бледо, с петна от кръв, устата изкривена в гримаса — детска, обидена...

Младежът лежеше, широко разперил ръце, и не помръдваше.

„Не мога да се приближа до него! Страх ме е!“.

Таня стисна зъби и направи крачка напред. Още една. Още половин... Вече можеше да го стигне с ръка.

„Няма да мога да го пипна! Няма да мога!“.

Тя клекна и внимателно го докосна по рамото.

— Ей... ти жи...? — гласът ѝ прозвуча хрипкаво, а накрая и съвсем се прекъсна.

Младежът не мърдаше и не отговаряше.

— Ей, ей! Свести се!

Тя го хвана за раменете. Податливото тяло се отпусна върху ръцете ѝ. Главата му безсилно висеше, очите му бяха затворени.

„Но не може да съм го убила! Карах бавно! И ударът беше слаб, от силен отхвъркват обувките, а неговите са си на място!“.

Таня с трепереща ръка хвана китката му да измери пулса — не бие... Отметна отпуснатата ръка, пипна младежа по врата... и едва тук, на сънната артерия, усети вяла, слаба искрица живот. Жив е! Но какво му е? Лицето му е цялото в кръв, на слепоочието има лоша натъртена вдлъбнатина, и кракът му е странно извит...

„Но аз в нищо не съм виновна! Карах бавно! А тук не се и пресича! Пък и откъде се взе, изобщо не е ясно!“.

Таня внимателно сложи младежа на асфалта. Май в такива случаи не бива да се пипа ранения, колата също не се мести и се звъни в милицията... Или напротив, оказва се първа помощ?! Но как се оказва? Сърдечен масаж Татяна не умееше да прави, а пък ако му превърже раните явно няма да има голяма полза.

С треперещи ръце извади джигесема от джоба си. От три опита успя да натисне „нула“, но „две“ не успя — младежът изстена.

Таня веднага зарязва телефона, наведе се над него и чу как окървавените му устни шепнат:

— Мамо... мамичко... прости... не биваше... не бива...

Младежът отново утихна и в ъгълчето на устата му се появи мехурче — бяло с червени нишки — слюнка ли беше, или кървава пяна...

„Ами ако умре? Направо в ръцете ми?!“.

Таня отново го разтърси:

— Свести се, ей, ела на себе си, моля те!!!

— Болиии... — изстена той. И без да отваря очи, каза: — Во... даа...

Таня се замисли за секунда — дали трябваше да пие? После си спомни, че вода не се дава при рана в корема, значи той може да пие. И се хвърли към колата, извади бутилка минерална вода, даде му да пие... Главата на младежа увисваше, водата се разплискаваше, но една-две глътки успя да му даде.

И отново безсилно притихна, не отваряше очи, не казваше нищо и даже не стенеше, а Таня объркано стоеше над лежащото на асфалта тяло.

А в града все още бе късна нощ, тротоарите бяха пусти и по шосето минаваха редки коли.

„И никой не спира! В Русия явно не е прието да се помага, но поне някой от любопитство да беше спрял, поне някак да ме

подкрепи!“.

Но не, колите равнодушно минаваха край нея... И като напук, нито една милиционерска кола. Добре де, тя сега ще се обади в милицията. Но колко ще се наложи да ги чака, докато дойдат? А младежът е все така в безсъзнание и мехурчето в ъгъла на устата му се пълни с кръв...

„Ще умре! В ръцете ми ще умре!“ — терзаше се Таня. Тя отново извади телефона си и видя, че ръцете на пострадалия изведнъж конвулсивно се задърпаха, затъркаха асфалта, а после се хванаха за яката на ризата и започнаха да я дърпат и късат...

„Задушава се!“ — панически помисли Таня. И взе мигновено решение. Хвърли се към младежа, хвана го под мишниците. Събра всичките си сили и го повлече към тойотата.

Младежът тежеше ужасно, сигурно беше седемдесет и отгоре. Таня беше чела, че когато човек е в безсъзнание, тялото му става по-тежко, отколкото на здрав човек. Но до колата все пак успя да го довлече. Последно усилие — и го сложи на предната седалка.

Таня знаеше, че постъпва неправилно. Че не бива да напуска мястото на инцидента.

„Но не мога да чакам милицията. За това време момчето ще умре.“

Тя с всички сили даде газ и тръгна. Най-близката болница е само на пет минути.

* * *

Болницата се охраняваше сериозно. На входа имаше и легнали полицаи, и бариера, и будка на охраната, боядисана на черни и жълти линии — сякаш не беше вход и изход за болни и посетители, а държавна граница. Таня изскърца със спирачката, спря пред бариерата и в отчаяние наду клаксона.

Никой не бързаше да ѝ отваря. Отначало в прозорчето на будката се появи сънena физиономия и едва след минута излезе гардът. Той с ленива походка се приближи до тойотата и гневно попита:

— Какво си се разсвирила, да ти го?!... Посред нощ!

Таня като фурия изскочи от колата:

— Карам тежко болен, веднага отворете!

— Ти какво, да не си „Бърза помощ“? — издевателски попита охранителят.

— Слушай, изрод!... — Таня също отхвърли остатъците от учтивост и се приготви да даде достоен отпор на грубияна.

Но онзи, макар и сънен, вече бе успял да оцени ситуацията. Огледа със зорък поглед огънатия капак и спуканото предно стъкло на тойотата, видя увисналото тяло на младежа на предната седалка и ехидно констатира:

— Дааа. Проблемът е ясен. Добре си го подредила. Мъртъв ли е или е в кома?

— Това не те засяга — отрязва Таня. — Отваряй!

Охранителят с нескрито злорадство отвърна:

— Не е разрешено. Влизането е само за коли на „Бърза помощ“. А иначе — ей я там портичката и до приемното отделение е около триста метра пешачката...

Да спори с него и да го моли нямаше време. Таня му подаде двеста рубли и с леден тон попита:

— Стигат ли?

Гардът реагира мълниеносно:

— За да забравя номера на колата ти ли? Никога!

— Само ми отвори! А после прави каквото щеш. Ако щеш и в милицията се обаждай... — уморено каза тя.

Охранителят взе банкнотите, обаче не бързаше да вдига бариерата. Обиколи тойотата, разгледа окървавения младеж и изкоментира:

— Хубаво си го джаснала...

— Аз сега така ще ти джасна бариерата, че ще иде по дяволите! — заплаши го Таня.

— Даа, да джаскаш явно много те бива — нагло рече гардът. И викна на партньора си:

— Митка, отвори!

Минавайки най-сетне покрай поста на охраната, Таня успя да зърне в огледалото за обратно виждане, че охранителят нещо записва в тефтер. Сигурно номера на колата й. Впрочем, това я вълнуваше много по-малко, отколкото ранения на седалката, който съвсем се влошаваше — започна да диша тежко, със свистене, а пръстите му драскаха кожата

на гърдите, сякаш се опитваха да я махнат и да пуснат въздух в дробовете...

Таня възможно най-бързо стигна до приемното отделение и качи тойотата на рампата, по която влизаха колите на „Бърза помощ“. Пред входа пушеха двама мъже със зелени операционни дрехи. Таня се хвърли към тях. Спокойно да обясни какво се е случило тя вече нямаше нито сили, нито нерви, затова просто се примоли:

— Моля ви! Помогнете! По-бързо!

Ако и тия сега започнат да крънкат пари и да ѝ се подиграват, тя просто няма да издържи. Ще извади изпод седалката щангата и поне ще изпотроши стъклата в приемното. Пастрокът ѝ някога ѝ беше казал, че голямото престъпление поглъща малкото, така че да троши стъклата тя има пълното право — все едно, ще я съдят за убийство по непредпазливост или като минимум — за причиняване на тежки телесни...

Но мъжете със зелени дрехи не започнаха да ѝ се подиграват. Без да бързат, лениво, пушейки, те се приближиха към тойотата. Затова пък щом видяха в какво състояние е младежът, веднага се засуетиха, хвърлиха недопушените цигари и единият нареди на другия:

— Носилка! Бързо!

И хвана ръката на ранения, за да види пулса му, като едновременно изстрелваше въпроси към Таня:

— Какъв ви е той? Къде са го блъснали?... Кога е станало това?

Изкушението да излъже, че просто е докарала човек, лежащ на пътя, Таня потисна... Все едно лъжата ще е съшита с бели конци, щом като тойотата има огънат капак, счупен фар и спукано предно стъкло... По-рано трябваше да вземе решение — например, просто да изостави ранения на пътя и да си замине. Тогава още можеше да има шанс да се отърве. Друга работа беше, че тя никога не би постъпила така. А сега вече няма никаква полза да измисля легенди.

Таня вдиша повечко въздух в дробовете си и завърши фразата:

— Аз го блъснах. С колата. Горедолу преди половин час.

Лекарят, който в това време светеше в очите на болния с фенерче, реагира странно:

— Браво!

— Какво? — не разбра Таня.

— Браво, казвам, че не си го зарязала. Че си го докарала тук.

Той за секунда се откъсна от пациента си, внимателно погледна Таня и неочаквано каза:

— Сега не ти се пише нищо добро. Но въпреки това знай, че с такива като теб, трябва да се гордеем.

— Благодаря, разбира се... — изломоти Таня. И не се сдържа и изхлипа: — Само че с какво да се гордея? Не го видях... Даже не разбрах откъде се взе на пътя... А шофьорът е длъжен да вижда всичко...

— Как се казваш? — изведнъж попита лекарят.

— Таня.

— Танюшка, значи — топло се усмихна той. — Та ето какво ще ти кажа, Танюшка...

Но не успя да довърши, защото от приемното най-сетне се появиха санитар с носилка, лекар, медицинска сестра... Около ранения се вдигна типичната болнична суматоха. Качваха го на носилка, едновременно му мереха кръвното, слагаха му система... „Прилича на черепно-мозъчна... не е изключен вътрешен кръвоизлив... Пулсът прекъсва...“.

На Таня, която стоеше отстрани никой не обръщаше внимание. И ето вече носилката с младежа със светли къдрици изчезна в недрата на приемното отделение, припрените стъпки на медиците се стопиха в дълбочината на коридора, а от прозореца се показва умореният пазач и беззлобно изруга:

— Ало! Момиче! Я си махни бричката от входа! Тука е само за „Бързата помощ“, к'во си се разположила!...

Таня послушно се качи в тойотата, махна се от входа и паркира до стената на приемното отделение. Честно казано, тя очакваше всеки момент някой да дойде при нея. Поне някоя администраторка с поток от въпроси и с леденото резюме: „Длъжна да съм да извикам милиция!“. Или направо самата милиция. И Таня вече се примири, че без мъчителен многочасов разпит работата няма да се размине. По-вероятно е да я арестуват, за няколко дни със сигурност, докато пастрокът ѝ не успее да уреди да я пуснат под гаранция.

„И много на място възниква въпросът: има ли граници търпението на Валера? Да бях на неговото място, отдавна да съм пратила по дяволите такава заварена дъщеря. Щях да ѝ кажа:

Омръзнаха ми вечните ти проблеми! Край! Стига! Щом не умееш да живееш като хората — сега се оправяй сама!“.

Тя въздъхна и набра телефона на Валерий Петрович. Седем, осем, девет дълги сигнала... Колко странно! Валера, верен на комитетската си закалка, никога не изключваше телефона си нощем. За разлика, да кажем, от Таня, която го правеше, когато искаше да се наспи на спокойствие. Значи, наистина го няма вкъщи. Но къде може да се е дянал в дванайсет и половина през нощта?

Натисна червеното копче и набра номера на мобилния му телефон. Но и там никой не отговори. Без нито един сигнал веднага се включи механичният глас: „Апаратът на абоната не е включен или се намира извън обхват.“ „Изключен“ — такова нещо изобщо не се е случвало с Валера. А „извън обхвата“ значи, че Валера вероятно е в метрото. Интересно къде пътува толкова късно?

„Много добре даже, че не можах да се свържа“ — малодушно се зарадва Таня. Тя не знаеше съзнателно ли или подсъзнателно, но много ѝ се искаше да отдалечи момента, в който ще трябва да му разказва за поредния си проблем и да го моли — за кой ли път! — за помощ.

И какво да прави сега, точно сега? Щом като милицията не идва за нея, тя ли да отиде в милицията? Или първо да влезе в приемното и да попита каква е диагнозата и прогнозата за пациента?

Никакво решение не успя да вземе, защото видя как от приемното отделение излезе одевешният доктор, същият онзи, който ѝ каза „Браво!“. Докторът късогледо присви очи под ярката лампа на входа на болницата, огледа се... После видя Танината тойота и с бърза крачка се запъти към нея. Свойски, без да иска разрешение, седна на предната седалка. Нареди ѝ:

— Карай, бързо.

— Но...

— Бързо, казах! — повтори той.

В тона му имаше нещо странно и притегателно — едновременно и твърдост, и съчувствие, и даже ласка... Таня учудено го погледна, но нищо не попита. Просто тръгна с тойотата.

— Направо и надясно — заповяда докторът.

Таня мина по добре поддържана широка алея и сви в тесен страничен път. Той се оказа много гаден — само коренища, буци и запуснат парк със стърчащи клони на дърветата... Новичката тойота

беше за тях добре дошла, само гледаха как да я одерат от всички страни.

— Ако продължаваме направо, отиваме към моргата — информира я докторът. — А тук свий наляво.

Таня отново го послуша. Пътят стана още по-отвратителен, цялото ѝ внимание беше съсредоточено да избегне поредната тухла или да не падне в някоя дупка. Но Таня все пак успяваше да попоглежда и доктора. Какъв странен мъж! Интересно, накъде ли я води? Впрочем, явно не в милицията, а това вече е добре.

— Тук не бързай — продължи да командва докторът. — Хич не бързай, тук не помня...

Той яростно свиваше очи и напрегнато се вглеждаше в тъмнината.

— Че как лекувате хората като нищо не виждате! — измърмори Таня.

И веднага се упрекна за невъздържания си език. Колкото и да се занимава със самоусъвършенстване — въпреки това все ще изтърси нещо такова!

Но докторът не се обиди на репликата ѝ, само обясни:

— Забравих си очилата в кабинета... Ето тук. Стоп, спирай!

Таня се подчини. Тойотата спря пред задънена ограда.

Между ръждясалите колове се виждаха изкривените от времето крила на порта.

— Спирачна течност имаш ли? — попита докторът.

— Трябва да имам, защо ви е? — Таня го погледна с все по-нарастващ интерес. Що за мъж е този? Какво иска, интересно? Защо я изкара през задния двор навън?

В това време докторът извади от джоба си връзка ключове, всеки с бележка. С ловки пръсти ги прехвърли и отдели един, който показва на Таня:

— Ето го. Резервен изход номер две. Само се страхувам, че ключалката е ръждясала. Да вървим, ще ми помогнеш.

Таня с учудване се взря в доктора:

— Искате да изляза оттук?

— Ами да! — раздразнено отвърна той.

— Защо?

— Защото в болницата нямаш повече работа.

— Тогава щях да си тръгна! През главния вход — Таня все още не разбираше.

— Да, да, ще си тръгнеш! Не ги знам аз нашите охранители! Какви гадняри са... Сигурно са забелязали, че колата ти е с повреди и ще почнат да ти искат пари. Или вече са почнали? Познах ли?

— Познахте... — въздъхна Таня. — Но аз им казах, че няма да плащам. Нека се обаждат в милицията. Нямам намерение да се крия.

— Аз вече разбрах, че нямаш намерение — въздъхна докторът. — Толкова ли бързаш за милицията?

Таня потръпна.

— Ето на! — поклати глава той. — Милицията, мисля, че сама ще те намери. Ако поиска. А засега си върви вкъщи. Наспи се. Ела на себе си. Почини си... Всички проблеми ще започнеш да ги решаваши утре.

— Казахте едно странно нещо... — замислено каза Таня. — „Милицията ще те намери, ако поиска“. А вие не сте ли длъжен да им съобщите? Е, когато ви докарват... как да кажа... такива криминално ранени?

— Аз ще съобщя — кимна докторът. — Докара го неизвестна жена, паспорта не съм ѝ видял, не съм видял и марката на колата ѝ...

— Да, ама охранителите си записаха номера ми! — махна с ръка Таня.

— Е, с тия чакали аз ще се оправя — небрежно каза докторът. — Имам си специален подход към тях...

Какъв странен доктор! Май би трябвало напротив, да ѝ е ядосан — нали тя е тази, която е ранила човек и му е създала работа. А той се опитва да я спаси, чудак!

Таня се направи, че свежда очи, а всъщност за първи път разглеждаше подробно удивителния доктор. Излиза, че той изобщо не е стар, само около очите има бръчици и косата му е прошарена. А ръцете му са много красиви — силни бицепси, а пръстите — тънки и дълги, като на музикант...

— Как се казвате? — тихо попита Таня.

— Кирил Евге... — докторът замълча. — Тоест, просто Кирил. А ти?

— Татяна.

Той внимателно се вгледа в лицето ѝ и Таня я завладя странно усещане — че познава този Кирил от много отдавна, още от детството си. Като че ли и на училище бяха ходили заедно, и ябълки бяха крали двамата от градините, и бяха играли с другите деца на Стражари и апаша и на Война... Настоящото е „дежа вю“ — ето, те стоят пред старата порта и Кирил ѝ показва ръждясал ключ, а на Таня ѝ се струва, че това вече е било... Той вече я е спасявал някога, в далечното детство. Защищавал я е от по-големите момчета, помагал ѝ е да изтрие двойката по поведение в дневника, помагал ѝ е по математика, която хич не вървеше на Таня...

Тя разтърси глава, за да отпъди тези призраци.

— А какво стана... с онова момче? Кое то бутнах? — тихо попита тя.

Кирил се намръщи:

— Не се притеснявай. Ще живее.

— А защо се мръщиш?

Да мине на „ти“ се оказа лесно и отново я обхвана странното чувство, че това вече е било — Кирил от горните класове и Таня от малките класове... И тя капризно пита: „Защо не ми носиш «Тримата мускетари»? Нали ми обеща!“.

Отново разтърси глава. Върна се в реалността и повтори въпроса си:

— Какво му е?

Докторът пак се намръщи, и макар неохотно, но отвърна:

— Типовият комплект. Мозъчно сътресение, едно-две счупвания, не е изключено да има и вътрешен хематом, томография още не сме му правили. Разкъсването на далака засега също е под въпрос... Но той ще се оправи, не се притеснявай.

— Хубава работа! Ще се оправи! Че ти изреди цял списък с болести!

— Това е нищо, какви само сме спасявали... — увери я Кирил.

— А защо тогава ти... тоест, вие, се мръстите?

— Защото съм полагал Хипократовата клетва — неясно отговори той. — И съм задължен да спасявам всички подред, разбра ли?

— Не разбрах... — призна си Таня.

— Това момче, което ти се е хвърлило под колата, е наркоман — изведнъж се взриви докторът. — Свършен наркоман, в последния

стадий, организмът му вече е изгнил!

— Наркомаан? — шашна се Таня.

— Целите му вени са надупчени! Ти се притесняваш за него, а на него сега му е мнооого хубаво... Толкова му е хубаво, че никаква упойка няма да го хване. Еуфория, направо сто и трийсет процента...

— Ето какво било! Значи е бил друсан! — възкликна Таня. — А аз не можех да си обясня защо се хвърли под колата!

— О, тук има маса варианти! — увери я Кирил. — Най-простият — омръзнал му е тоя грешен живот! Или — взел е колата ти за яхта с алени платна и е решил да се качи на нея. Или — спасявал се е от група дяволи под колелата ти... Наркоманите са едни такива непредсказуеми!... — в гласа му прозвуча нескрита злоба.

— Стига и вие, Кирил! Наркоманите са обикновени хора. Само че болни.

— Да, болни! — продължи да се горещи докторът. — Но заради тях ти... вие... — докторът, както и Таня, също се смути. — С една дума, нормалните хора страдат заради тях! Представяш ли си какво те чака?!

— Май че до пет години. При общ режим... — въздъхна Таня. — Пък ако се вземе предвид и това, че не съм дочекала милицията и съм напуснала мястото на произшествието, сигурно и повече.

— Не се вкисвай — помоли я Кирил. — Да се надяваме, че до общ режим няма да стигне работата.

— Обещавах ли?

Той направи движение, сякаш искаше да я прегърне и тя, сама не разбра защо, направи насрещен жест... Впрочем, и двамата се осъзнаха навреме и замряха, учудено загледани един в друг...

„Като магия“ — объркано си помисли Таня, като се вглеждаше в заобиколените от бръчици очи на Кирил. А той изведнъж сведе глава смутено, като момче, а после каза строго, като истински строг доктор:

— Край, Татяна. Приключваме дискусията. Мен в болницата вече отдавна ме търсят. Давай спирачната течност и да отваряме портата. И заминавай оттук, за бога!

* * *

Таня излезе от болницата в един и половина през нощта. Оказа се, че ръждясалата врата води направо в двора на обикновен жилищен блок, а оттам се излизаше точно на улица „Металург“, на километър от дома на Таня.

Изглеждаше логично — по-бързо вкъщи, горещ душ, хладно легло, да се излегне и да забрави днешния ден като кошмарен сън — поне за няколко часа.

Но кой знае защо не я теглеше да се прибере вкъщи, на спокойствие, за почивка...

След като се отдалечи на около петстотин метра от болницата, Таня спря тойотата, угаси двигателя и се замисли. Колко странно... По принцип сега, когато всичко е зад гърба ѝ, беше нормално да я хване истерия. Трябва да затвори очи и отново да преживее кошмара, в който се бе превърнал днешният ден. Първо изкривеният от ярост депутат Брячихин... Ето, крещи на нея и на Теплицин... Чашата с недопито кафе лети в изисканото лице на шефа... После пък самият Андрей Фьодорович я уволнява с йезуитски учтив глас... А след това пътят до вкъщи, тъмната сянка, ударът, и върху предното стъкло — лицето на нещастния наркоман, а после следва глухото „плюс“ под колелата...

И поне да знаеше, че този злощастен ден е завършил и утре всичко ще бъде наред! Но уви, по-нататък даже ще стане още по-лошо. Не ѝ се вярваше много-много, че докторът ще успее да замаже работата. Така че, по-скоро я чака милицията, разпити, заплахи, възможно е и затворническа килия...

Но което беше учудващото — Таня не усещаше нито страх, нито тревога. И особени угризения също нямаше. Нали докторът ѝ обясни, че тя за нищо не е виновна, че младежът се е хвърлил под колелата явно „нахероинен“... А най-странното беше, че не можеше да изхвърли от ума си Кирил... Очите му в рамката от бръчици, тънките му пръсти с връзката ключове...

„Пфу, каква глупост! — упрекна се Таня. — Какво толкова?! Имал е човекът порив за благотворителност. Решил да ме подкрепи и утеши. И какво? С всеки може да се случи! И аз веднъж пратих хиляда рубли в един детски дом... И какво нататък? Че този Кирил утре няма и да се сети за мен! Край, стига съм си наблъсквала в главата какво ли не... И всъщност — вече наистина трябва да се обадя на Валера. Колко мога да отлагам? Сигурно колата ми вече е обявена за издирване.

Всеки момент могат да ме спрат. Накрая ще стане така, че когато ме арестуват, ще се наложи да му звъня от управлението!“

Отново набра номера на Валерий Петрович. Ама че работа — телефонът му пак или не е включен, или няма обхват. А вкъщи — само свободно... Е, добре, може просто да е надхвърлил сметката на джиесема и да са го изключили. Но какво се е случило с домашния телефон? Повредил се е? Да се обади на повреди ли? Макар че там едва ли работят нощем, пък и как да се обадиш там? Докато се добереш до номера им, ще свършат парите и на твоя джиесем... Просто да отиде до Валерий Петрович? Също не е кой знае колко добра идея. Валера живее на другия край на града, вече е почти два часът, а нощем пътните милиционери са много по-пъргави, отколкото през деня. Току-виж засекат повредената тойота и притиснат Таня да каже какво е станало?

Може би да се обади на Макс? Нали в края на краищата Макс ѝ е спасителният пояс! Нека дойде. С него може и да се посъветва, и да му се довери, и просто да си поговорят. Макар че и малко секс не би ѝ навредил след такива преживявания!

Вярно, че е почти два през нощта. А Макс май започва работа в девет сутринта. Трябва ли да го притеснява? Макар че Макс затова е Макс, за да бъде винаги под ръка. Наистина, тук пък възниква друг въпрос — не прекалява ли тя? Няма ли накрая да му омръзне, че приятелката му непрекъснато хленчи, оплаква се и реве на рамото му? Едва онзи ден цяла вечер му се жалва заради изчезналия документ и подлите си колеги и той търпеливо я утешава. А днес нов проблем, още по-лют. И отново ще трябва да я нарича „горкото момиче“ и ласкаво да я гали по косата... При това Макс има желязна логика и умее всяко нещо да сложи на мястото му. Току-виж изградил такава верига от събитията — блъснала човек — избягала от мястото — изчезнала? И ще почне да я придумва сама да отиде в милицията, за да смекчи вината си? Явно е, че няма да я убеди — в милицията по своя воля Таня никога няма да иде, но защо тогава да вика Макс, ако ще трябва да спори с него?

И тогава Таня реши — сега си отива вкъщи. Ако там вече я чакат ченгетата — нека. Значи не ѝ е провървяло. Ще си признае вината и ще отиде с тях. А пък ако подвизите ѝ още не са стигнали до милицията, тогава, както я посъветва докторът, просто ще си вземе душ и ще опита

да се наспи. А проблемите ще започне да ги решава утре, на свежа глава.

Така и постъпи.

Остави ранената си тойотка пред къщи и с походка, в която оставаха пет грама бодрост, се приближи до входа. Никаква засада — нито във входа, нито пред апартамента.

Таня спокойно влезе в стаята като по пътя разхвърляше вещите си, типично в свой стил. Съблече се, изтича под душа, пъкна се в леглото и въпреки очакванията си, мигновено заспа.

---

[1] Изпълняващ длъжността. — Б.р. ↑

ВАЛЕРИЙ ПЕТРОВИЧ

В същото това време

Валерий Петрович не отговаряше през нощта на отчаяните Танини обаждания, защото си имаше за това съвсем уважителна причина.

Той разбира се видя, че в „Куриер“ е публикуван документът, същият онзи, изчезнал от сейфа на Таня. Публикуван е в стохиляден тираж, с коментари и снимки. Това силно променяше работата и само след няколко минути Валерий Петрович вече набираще отдавна известен му номер. А в шест вечерта си върза красива вратовръзка на жълти и сини райета, облече летен костюм, току-що взет от химическо чистене, и преди да се гмурне в метрото, купи букет от девет жълти лалета. В седем вече седеше в „Якитория“ и една сервитьорка корейка му донесе ваза за цветята. В осем и петнайсет в ресторанта се появи личността, която той очакваше.

Беше дребна крехка жена, на около четирийсет години, с волево лице, облечена в строг костюм. С големи, мъжки крачки тя се приближи до масата на Валера. Ходасевич стана. Тя му подаде ръка. Той се наведе и целуна ръката ѝ.

— О, цветенца! — каза тя, като сядаше. — За мен ли са?

— За теб, Леночка, за теб!

— Колко мило. О-бо-жа-вам цветенца. Ти никак не си се променил.

— А ти само си се разхубавила!

— Говори ми, говори ми. Complimentите също ги о-бо-жа-вам! Колко време не сме се виждали?

— Според мен, още от Брюксел.

— Да, вече десет години. Ти още ли си на служба?

— Не, отдавна съм пенсиониран — поклати глава Ходасевич. И умозаключително каза: — А ти успешно правиш кариера.

— Откъде знаеш?

— Чета вестници, за да следя успехите ти.

— Защо ме повика? По работа ли? Или да си поносталгираме? Или — тя принудено се засмя — от романтични съображения?

— По работа, Леночка, по работа.

— Можеше и да ме излъжеш, Валерочка — пак се усмихна тя. — Прекалено си честен, затова и кариерата ти в органите не прогресира.

— Защо реши, че не съм прогресирал? — подсмихна се Ходасевич.

— Ако кариерата ти беше успешна, ти, при твоите способности, сега да си вече премиер... Е, какво — плащаш ли вечерята?

— Че как иначе? — сви рамене той.

— В днешно време всичко се случва — каза тя. — Внимавай, ще те разоря. — Ала на приближилата се сервитьорка поръча само суши асорт и бутилчица саке.

Ходасевич си поръча същото, но прибави супа мисо^[1] и пържени в тесто пръстени от калмари.

— Помниш ли любимото ни японско ресторантче в Брюксел? — изведнъж попита Леночка с овлажнели очи. После сякаш се сепна: — Ах, да, нали си ме поканил не от носталгия, а по работа. Хайде, казвай, за каква работа ти трябва.

— Защо понастоящем в Москва — сякаш на себе си зададе риторичен въпрос Ходасевич — започват да говорят за работа, още преди да замезиш?

— И да живеят бързат, и да чувстват...

— Аз днес за никъде не бързам.

— Аз също.

И те си размениха многозначителни погледи.

Сервитьорката корейка, облечена в подобие на японско кимоно, прекъсна разговора им като с източна почтителност им сервира.

— Ами тогава да поговорим по работа — въздъхна Ходасевич. — Веднага ще кажа — службата няма никакво отношение към това...

— А кой има?

— Моята заварена дъщеря.

— Танюшка ли? Как е тя?

— Вече е съвсем голяма. Завърши университета. Работи.

— Боже мой! Как лети времето! Помниш ли, Валерочка, как беше писал Пушкин: „Ние с теб ще станем дърти, а жените ни — дъртачки...“ Добре. Да пием. За теб и твоето семейство.

И те се чукнаха с топло саке.

— Та какво те интересува? — попита Лена.

— Ти нали работиш в „Куриер“? Заместник главен редактор, нали?

— Разузнаването ни работи един път! — засмя се тя. — Но не съвсем. Аз съм първи заместник главен редактор.

— Още повече. Кажете ми, Леночка — кога и при какви обстоятелства в редакцията ви се появи материалът за депутата Брячихин?

— Хайде и ти за това! — усмихна се Лена. — Цял ден ме мъчат с този въпрос!

— Че кой друг?

— Ооо, много хора! Самият депутат... Обеща всички да ни взриви и кастрира. От неговия изборителен щаб се обаждат, от рекламната агенция... От Централната изборителна комисия... Ами ти, Валера, какво общо имаш с тази история?

— Този документ, характеристиката на Брячихин, е бил откраднат. От сейфа, който е в кабинета на Таня. Танюшка работи в същата тази рекламна агенция, която защитава интересите на Брячихин.

— Ооо! Съчувствам ти! И на момичето. Горкото!

— И така — по какъв начин този документ се оказа у вас?

— Предаде го в редакцията наш източник.

— Кой?

— Нали знаеш, Валера, журналистите не издават такъв вид информация. Единствено по решение на съда.

— Дори когато те питам аз?

— Още повече, когато ме питаш ти.

— Е, добре. Ще минем и без това. А кога се появи документът в редакцията, можеш ли да ми кажеш?

— Мога. Онзи ден. Тоест, в понеделник.

— И вие веднага го публикувахте? Без проверка?

— Е, това не е първата информация, която ни дава същият този източник — журналистката сви рамене. — Ползваме услугите му вече седми или осми път. И винаги всичко е било чиста работа! Никаква опасност от съдебен иск. Ние вярваме на този източник.

— Какво, човек с пагони ли е?

— Не. Той няма нищо общо нито с правителството, нито със спецслужбите, нито с големия бизнес. Просто частно лице.

— Добре. Да караме нататък. И така, в понеделник вие получихте този документ. Оригиналът ли е?

— Нашият кореспондент е видял оригинала. И му е било разрешено да направи ксерокопие.

— И какво стана после?

— Веднага разбрахме, че това е бомба. Решихме все пак да се застраховаме. Обадохме се в щаба на Прокудин. Това е кандидатът, съперник на Брячихин...

— Знам.

— Нашият вестник, макар че е независим, на тези избори поддържа Прокудин... И оттам ни потвърдиха, че такава характеристика на Брячихин най-вероятно, по техни данни, съществува. А после нашият кореспондент се обърна към психолога, съставил този документ. Успял да си уреди с него лична среща. И макар той категорично да отричал всичко, по излишно бурната му реакция нашия човек разбрал, че документът е истински. Тогава решихме да го отпечатаме и го вкарахме в най-близкия брой. В днешния.

Валерий Петрович поклати глава.

— Е, удовлетвори ли те? — усмихна се журналистката.

— Не съвсем, разбира се. Но в общи линии работата се прояснява. Благодаря ти.

— Е, виждаш ли — разсмя се Леночка, — колко е добре по работа да се говори в началото на обяда. Остава ни още куп време да си припомним миналото.

Тя повика сервитьорката и си поръча още една бутилчица саке. Първата някак незабелязано вече бе изпила.

— Може да си говорим за нещо романтично — продължи тя. — Помниш ли, Валерочка, как двамата с теб отскочихме до Амстердам?

— Помня, Леночка. Всичко за нас двамата си спомням.

— Според мен, твоето началство дори не забеляза отсъствието ти.

— Не знам.

— Моят главен редактор със сигурност не го забеляза. Хубаво време беше...

— Хубаво.

— Я ми кажи, Валерочка, защо...

И изведнъж тя спря наред фразата си.

— Какво защо?

— Аз заминах за Москва. А ти остана в Брюксел. И нито веднъж не ми писа. И не ми се обади. Защо?

— Ами така се получи, Лена — намръщи се полковникът. — Недей да ровиш в миналото.

— Че какво друго да ровим с теб? — горчиво се усмихна Леночка.

— Настоящето. Как нататък тръгна животът ти? Имам предвид, личният?

— Никак — горчиво рече тя. — Двама съпрузи имах. Изгоних ги. Жалко, че никой от тях не ми направи детенце.

— И сега си сама, така ли?

Тя подсмръкна.

— Ами така, отбиват се разни... Слушай, Валерка, я дай да се напием днес двамата, а? Ама така, че и дяволите да повръщат!

... В края на краищата, когато стрелката на часовника вече приближаваше три през нощта, Валерий Петрович докара Леночка в дома ѝ, на площад „Преображенски“. Тя вече така се бе подредила, че в асансьора непрекъснато лягаше на рамото на Ходасевич. Той въведе Лена в самотното ѝ, вмирисано на тютюн жилище. Тя си свали обувките и падна ничком върху софата, направо с костюма си. Полковникът внимателно я зави с одеяло. Тя затвори очи и прошепна:

— Слушай, Валерка, остани, а? Аз ще си п-п-поспя, а утре ще закусим з-з-заедно.

— Не, ще вървя — той целуна нежно Леночка по бузата.

— В-в-върви п-п-по дяволите тогава. Върви! На м-м-мен така ще ми бъде п-п-по-сп-п-покойно...

Но когато Ходасевич вече се бе обърнал да тръгне към вратата, Леночка изведнъж отвори очи и прошепна:

— А източникът се казва... Казва се Анжела Манукян... Н-но аз н-не съм ти казвала нищо...

Тя затвори очи и веднага заспа.

[1] Мисо — специално приготвена от соя и подправки втасала „паста“. — Б.пр. ↑

ТАНЯ

Четвъртък, сутрин

Нощта беше тежка.

Отначало Таня сякаш се потопи в съня и спа сладко, а после изведнъж засънува — че тя хвърчи с тойотата по горска пътека, ловко лавира между коренищата, избягва хищните клони на елхи и борове. Трудно се кара и тя иска да спре и да си почине, търси с крак педала на спирачката и... не го намира. Гледа пода на колата — а там изобщо няма никакви педали, нито на съединителя, нито на газта, нито на спирачката! И ръчна няма, а отпред вече се синее, приближава се огромно, бездънно езеро...

„Не!“ — отчаяно вика Таня и за щастие веднага се събужда. Ръцете ѝ треперят, сърцето ѝ бие, ще изскочи... Тя се зарадва, че кошмарът свърши бързо. Само че после така и не можа да заспи. Вече и съседът ѝ, пияндето, се върна вкъщи, а той никога не се връща преди три часа, и водоноската, както обикновено, мина в четири, а сънят бягаше от нея. Таня се въргаляше в леглото, напразно се мъчеше да брои овце и слонове и се ядосваше на себе си и на съдбата си. Как само тръгна животът ѝ... На, вярвай после на хороскопите! Проклетите звезди се бяха клеели, че тази година я чакат много постижения. Можеше ли пък чак така да я излъжат!... Хубави успехи — от работата я изгониха с „вълчи билет“, депутатът Брячихин се закле да ѝ отмъсти (и сигурно не лъже — ще ѝ отмъсти!), а и тоя наркоман, дето се хвърли под колелата ѝ... И гений да си, не можеш да се справиш с такива неприятности. Дори и с помощта на Валера... Таня непрекъснато си повтаряше любимия Мураками^[1]: „Не се самосъжалявай. Самосъжаляват се единствено нищожествата.“, но въпреки това ѝ беше тежко на сърцето! Толкова мъчително! И така ѝ се искаше някой да разпръсне тези неприятности, да я съжали, да я приласкае...

Сънят дойде едва на сутринта. Но щом се отпуснаха мускулите ѝ, и мозъкът ѝ сладко заплува, веднага ѝ се стори, че някой чука на

вратата, нагло и настойчиво. С ужас подскочи, вслуша се... Не, всичко е тихо. И нощта вече преваля, през щорите се процежда светлина, врабчетата зачуруликаха и метлата на портиера зашумоли. А в цялото си тяло усеща такава слабост, както досега е било един-единствен път в живота ѝ, преди пет години, когато неразумно смеси джин с тоник и стабилизирано червено вино...

Тя с отвращение се измъкна от леглото. Поне това е радостно, че живее сама и никой не чува как охка и пъшка като стара баба. Какъв кошмар — макар да се изкъпа, главата ѝ все се върти, макар и да пи кафе — в стомаха си усеща някаква тежест... И настроението ѝ е дотолкова нулево, че пастрокът ѝ (а Таня винаги се бе гордяла, че умее да се прикрива) от първата ѝ дума още разбра, че тя има поредните неприятности.

Таня му се обади, заговори му с фалшива бодрост, но Валерий Петрович веднага прекъсна безгрижните ѝ въпроси за здравето му и попита:

— Какво се е случило пак?

— Защо пък непременно трябва да се е случило нещо? — с лъжлив оптимизъм рече Таня.

— И все пак? — Валера явно не беше настроен да протака.

— Вчера през нощта блъснах човек с колата... — въздъхна Таня.

И му разказа. Сухо, без емоции, но с всички подробности. Как си е карала, и как под колелата ѝ се е хвърлил един младеж... И как се изплашила, че ще умре в ръцете ѝ, не изчакала милицията и го закарала в болницата...

Валерий Петрович не я обвини в нищо, само въздъхна така тежко, че на Таня ѝ се сви сърцето.

— Още вчера исках да ти разкажа... Цяла вечер ти звънях — измърмори Таня. — Но телефоните ти не отговаряха...

— Бях зает — сухо отвърна Валера.

Къде е бил, разбира се, не ѝ обясни.

— И какво да правя сега? — жално попита Таня.

— Учи правилника за движение по пътищата! — отрязва я пастрокът ѝ. — Разбираш ли изобщо какво означава твоята самонадеяност? Защо не си извикала „Бърза помощ“ и милицията, а си си заминала?

— Аз спасих човека... — неуверено каза Таня.

— Това е хубаво, че си го спасила. Но как ще докажеш сега, че си пътувала с позволена скорост? А че пешеходецът е изскочил неочаквано? И че не си го блъснала на зебрата?

Таня потиснато мълчеше. Тонът на Валера беше дотолкова леден, че тя дори се страхуваше да попита — какво да прави сега?

Обаче успя да изхлипа:

— Валерочка, помогни ми! Моля те...

Валерий Петрович мълчеше.

„Нима ще ми каже: Толкова си ми омръзнала вече! Прави каквото искаш!“.

— Моля те, Валерочка... — жално изпя Таня. — Толкова ме е страх!...

Макар че, ако трябва да бъдем честни, в този момент никак не я беше страх. Настроението ѝ разбира се беше под нулата, но щом като през нощта не я потърсиха от милицията, може би ще ѝ се размине? При това Наказателният кодекс сега е нов, подобрен. Казват, че към такива като нея, не закоравели престъпници, не рецидивисти, сега се отнасят снизходително...

— Така се страхувам! — повтори тя. — И изобщо не знам какво да правя... И свят ми се вие...

— Само недей да ми хленчиш — все така сухо каза Валера. Помисли още секунда и взе решение: — Вземи едно такси и ела при мен.

— Още сега ли? — на Таня ѝ просветна пред очите. — Благодаря, Валерочка, идвам! А защо с такси?... С тойотата всичко е окей, само фарът е счупен и предното стъкло е спукано...

— Това не стига ли? — пастрокът ѝ дори не се опита да скрие раздражението си.

— Че какво толкова? Това не влияе на ходовите ѝ качества.

— Не мога да те позная, Татьяна — тежко каза Валера. — Май се гордееш, че си умна...

— Но аз наистина не разбирам — изхленчи тя.

Валера въздъхна:

— Тогава обяснявам, фарът, казваш, е счупен? И предното стъкло е спукано? Дори за мен, човекът, който е далеч от автомобилите, повредите са характерни. Милицията ще те спре още на първата улица. И какво ще им кажеш?

— Ох, да... — сепна се Таня. — Какъв си ми умничък, Валерочка! Разбира се, че още сега ще скрия колата в гаража!

— Това трябваше да го направиш още вчера — продължи да я кастри Валера.

„Ура! Той ще ми помогне! Ура!“ — вътрешно ликуваше Таня и благодарно възкликна:

— Ти си ми най-добричкият, най-чудесният, най-дебеличкият дебеланко в цяла Москва!

Валерий Петрович игнорира потока от съмнителни комплименти. Студено каза:

— Чакам те след час.

Таня натисна червеното копче и като се стараеше да не забелязва, че краката ѝ все така треперят, а главата ѝ се върти, затърча из стаята. Едновременно оправяше и се обличаше, гримираше се и решаваше текущите задачи. Обади се на майка си, излъга я, че заминава в командировка. Иначе майка ѝ така можеше да сгафи... Тя много обичаше да се обажда в „Петата власт“ и да чува как Наташка почтително казва: „Една минутка. Ще видя дали Татяна Валериевна може да се обади.“ А сега каква ти минутка... Точно обратното ще стане: „Садовникова ли? Не, тя вече не работи тук. Уволниха я!“.

После Таня се обади на Димка Полуянов и го зарадва с новината, че му взима пеженцето.

— Още сега ли? — огорчи се той.

— Не. До вечерта можеш да се возиш — великодушно му разреши Таня. — Но към седем часа го докарай вкъщи.

— А на кафе ще ме поканиш ли? — поиска да уточни Полуянов.

— Ако пеженцето е измито и весело.

— Пеженцето ти е съвсем наред — веднага я увери Димка. — Цяло, чистичко и блести с лакираните си хълбоци.

— Тогава заедно с него донеси и торта. Ще прием кафе и ще си говорим. Само че не много дълго, нали? Че ми се е запалила главата от работа...

— Все така ли им мътиш мозъците на честните граждани, госпожо рекламистке? „Само с нашето миялно средство вашият линолеум ще се превърне в дъбов паркет...“.

Таня не каза на Димка, че рекламната агенция повече няма нужда от услугите ѝ за „мътене на мозъци“. Само се усмихна в отговор:

— Човек може да си помисли, че ти не мътиш мозъците на хората, господин журналист. Нали ти писа за следите от извънземни на пшениченото поле?

— Аз — изсмя се Димка.

— Е, кой всъщност е косил пшеницата?

— Ние с фоторепортера. Цяла нощ се мъчихме. Направихме си страшни мазоли...

— И какво, народът вярва ли?

— И още как! Тиражът скочи фантастично.

— Значи сме си lika-прилика... — заключи Таня. — Е, край, Димка, страхотно закъснявам. Чакам те довечера.

Тя затвори, донагримира лявото си око, защото когато държиш телефона до ухото си, никак не е лесно да се гримираш, и изскочи от къщи. По стълбите тичаше като момиченце, входната врата отвори с крак като хулиганка ученичка. Малко странно е да се държиш така, сякаш си млада и здрава, а всъщност главата ти се върти както преди, а в стомаха ти има гадна топка... Хубаво, няма да обръща внимание на слабостта. Главното в борбата със собствения организъм е да не обръщаш внимание на номерата му. И да се държиш така, сякаш нищо не те боли.

В двора нямаше никого, само на пейката до входа седеше една съседска бабичка. Таня набързо я поздрави и подскачайки се затича към тойотичката си.

През нощта никой не беше се полакомил за колата — стои си красавицата с влажни от росата стъкла, а върху капака ѝ отново спи трицветната котка от двора. Ама че животно! Толкова ли няма къде другаде да легне? Таня отдавна вече гонеше тая безочлива котарана. Нямаше нищо против домашните, а и дивите животни, но защо трябва да ѝ драска колата с нокти?

— Пссът! — викна Таня.

А котката — нула внимание, спи ли си, спи!

„Де да имах аз такива нерви!“ — завидя ѝ Таня.

Тя се приближи към колата и се надвеси над нахалното животинче:

— Ей, писе! Алоо! Я да се махаш оттука!

Котката неохотно отвори наглите си жълти очи. Равнодушно погледна Таня, после се извърна, протегна се и отново се разпротря

на капака.

От такова безочие Таня направо се стъписа. С известна предпазливост тя повтори:

— Махай се, ти казвам!

Никаква реакция — само презрителен поглед на жълтите очи. Таня се наведе и взе от земята една пръчка — сега ще ѝ даде ускорение на тая нагла твар! — но котката неочаквано се сдоби със защитник.

— Ей! Какво правиш?!

Гласецът на бабичката се оказа доста остър и от земята се пръснаха ято врабчета, а Таня се стресна и дръпна ръката си с пръчката.

— Какво толкова правя? — не разбра тя.

— Не смей да тормозиш котето! — заповяда ѝ от пейката си бабата.

„Ах ти, дъртофелнице! — вътрешно кипна Таня. — Къде си пъхаш носа?!“

Но не захвана да се кара с бабичката, отдавна беше вече разбрала, че в блока истинските стопани са пенсионерките. Почнеш ли да се караш с тях, после ще съжаляваш, когато ти дойдат от енергото: „За вас постъпи сигнал, че сте монтирали към електромера си...“ Или когато в двацет и три и пет минути ти цъфнат милиционери на вратата: „Съседите се оплакват, че телевизорът ви е пуснат високо и работи в часовете за отдых на гражданите!“

И тя учтиво каза:

— А какво да правя? Не мога да подкарам колата заедно с котката!

— Вземи я на ръце и я свали на земята внимателно! — нареди ѝ бабата.

— Няма да я пипам! — възмути се Таня. — Ами ако е болна?

— Не е болна тя — безапелационно отсече старицата. — Котето е хубаво, чисто, познавам го...

— Щом като знаете, тогава си я свалете сама — ядно каза Таня.

Тя дори не разбираше кой я дразни повече — досадната бабичка или наглата котка, която не им обръщаше никакво внимание и спеше ли спеше...

— Навъдиха коли тука, котенцата да няма къде да спят... — продължаваше да мърмори съседката.

— Вие ще свалите ли котката или не? — извика Таня и отново вдигна пръчката.

— Не смей! Не смей, ти казвам! — кресна бабичката и изкомандва: — Ела тука, помогни ми да стана.

— О, боже!

— С животните човек трябва да се отнася с добро... — промърмори бабата, като се опря на ръката на Таня. И назидателно рече, като с пъшкане стана на крака: — Ние отговаряме за онези, които...

Тя не успя да завърши — замря, вкопчена в ръката на Таня така, че щеше да ѝ стане синина и изохка:

— Ох!...

„Е какво сега?! — едва не викна Таня ядосана. И в този миг видя, че котката скочи от колата и се стрелна настрана... а самата кола... нейната тойота... любимата ѝ лястовичка... изведнъж се обвива в облак черен дим. Изригване на пламък, стържене, звукът на взрив — ужасяващо силен, такъв, че ти писват ушите... После отново тишина. И вместо колата ѝ — само страшен скелет, обгърнат от безмълвен пламък! А бабката, стиснала като с клещи ръката ѝ, все повтаря: Господи, боже мой!...“

Таня сложи бабичката обратно да седне на пейката... Около минута гледа как гори тойотичката... Започнаха да се събират любопитни хлапета, а по прозорците на блока се лепяха едно след друго учудените лица на съседите. После чу, че я вика Армен, съседът от долния етаж:

— Таня! Какво става?!

Ама че въпрос!

Тя не отговори. Странно, но не чувстваше нищо. Нищо. Сякаш нямаше нищо общо нито с тойотата, нито с взрива. Вътре в нея всичко бе замряло. И тогава тя, обикновено толкова логична и здравомислеща, постъпи против всякаква логика. Просто обърна гръб на Армен и бързо, по-бързо от уличните хлапета, се хвърли към изхода на двора. Не, тя няма да издържи идването на милицията, разпитите, късането на нерви... И неизбежния въпрос: „Как мислите, кой го е направил?“.

Безполезен въпрос, защото не се знае как се отговаря на него. Прекалено много са онези, които биха могли да го направят. Обиденият Брячихин. Роднините на онзи младеж, когото тя блъсна,

лесно можеха през нощта да ѝ намерят адреса и простичко, по народному да си разчистят сметките с нея. Дори Андрей Фьодорович, който не би ѝ простил унижението си — и той би могъл. Да наемеш бандюги с взрив в Москва нито е сложно, нито е скъпо...

Ченгетата, естествено, ще се учудят, че собственичката на тойотата е изчезнала. Ами нека се чудят. Нека я търсят. Колкото по-късно я намерят, толкова по-добре. Защото е безполезно да говориш с тях. Никакъв смисъл, само загуба на време... Дали ще участваш в следствените действия или няма да участваш — колата все едно няма да си върнеш. И най-добрият изход е просто да избягаш. Колкото се може по-бързо да стигне до Валерочка, да се отпусне на рамото му и... И край!

Таня изтича на улицата, вдигна ръка и на секундата спря ръждясала, очукана от живота жигулка. На волана (естествено нещо за старите жигули) седеше „гост на столицата“, който с широка усмивка, с блеснал поглед и с кавказки акцент ѝ каза: „Сяядай, красавице! Ще те закараме за нула време като с буен кон!“.

Обикновено Таня не се качваше при кавказци. Не ѝ стигаха нервите за древните им брички, които скърцайки от старост и всяка минута заплашвайки да се разпаднат, минават на червено, промъкват се между фургоните и засичат някой „баварец“. Но, от друга страна... Когато пътуваш с явен риск за живота си, веднага забравяш за текущите проблеми, мислиш само за това как да стигнеш цял и невредим. При това е евтино — до Валера, на другия край на Москва, кавказецът се съгласи да я закара за сто рубли.

— Става — Таня решително седна на предната седалка. — Само че по-бързо.

Кавказецът послушно стартира — ама така, че хората на автобусната спирка се стреснаха от рязкото свирене на гумите и рева на мръсната газ и се пръснаха настрани. Таня пък дори не се намръщи.

— Ти си смела девойка! — похвали я кавказецът.

— Самата аз мога и повече! — кой знае защо се изфука тя.

И прехапа устната си — че може — може... Само че... Тойотичката ѝ, любимата, гледаната, красивата кола, е мъртва.

Но кой все пак е направил това?! И защо?!

Таня се държеше с всички сили, обаче едва пастрокът ѝ отвори вратата и тя видя неговото сърдечно и загрижено лице, и от очите ѝ сълзите сами потекоха. Таня се отпусна на тлъстото рамо на Валерий Петрович и заплака, и захлипа — съвсем като в детството, когато той още живееше с тях, и тя в случаите на най-жестоките и страшни обиди дотичваше да му се оплаче именно на него — само два или три пъти в живота ѝ се бе случвало това.

— Какво правиш? Какво се е случило, Танюшка? — питаше Валера, като меко я потупваше по рамото. Както всички мъже, ако ще да са супершпиони, и той се смущаваше от женски сълзи, още повече, когато плачеха жени, които той обича.

А Татяна все реवेशе и реवेशе и през сълзи изплака:

— Те ми взривиха колатааа!

— Кой са „те“? Каква кола? — загрижено питаше Валера.

— Тойотатааа! — изрева Таня, а после изхлипа още един-два пъти и най-сетне се успокои, но продължаваше да се притиска към ужасно широкото рамо на Валера.

— Ела, Танюшка — Валерий Петрович я погали по гърба, — ще се измиеш, ще се успокоиш, ще се оправииш и ние с теб ще закусим и ще си поговорим. Нали?

Таня закима и изхлипа, а после се откъсна от любимия Валерочка и като криеше лицето си, се затвори в банята.

... Появи се след десетина минути. Сълзите на рамото на Валера бяха измили събитията от днешната сутрин и вчерашния ден. Те се бяха отдалечили и вече не изглеждаха така ужасно. Таня влезе в кухнята, където Валера загрижено пафкаше поредната си кошмарно смърдяща цигара и с изкуствено бодър глас попита:

— Така, Валерочка! Какво имаш днес за закуска?

— За закуска? — учудено попита той. Обикновено Таня никога не искаше закуска, винаги казваше, че сутрин няма апетит. И малко смутено отвърна: — Кренвирши с макарони.

Таня широко отвори очи и с уж весело учудване каза:

— Валерочка! Не мога да те позная! Ти, геният на кулинарната и изведнъж — кренвирши?!

— И гениите си имат творчески спадове — шеговито отговори той. — Затова пък мога да те почерпя с прекрасно вино. Истинско „Шабли“.

— Но още е рано, едва десет е... — неуверено каза Таня.

Ужасно ѝ се искаше да си пийне вино, въпреки че знаеше — добрите момичета не пият сутрин.

— За „Шабли“ никога не е рано! — сви рамене Валера.

— Звучи като рекламен текст — насила се усмихна Таня. — За „Шабли“ никога не е рано! За бира „Глоток“ никога не е рано!

— Можеш да го използваш в работата си, подарявам ти го.

— В работата си! — подсмихна се Таня. — А знаеш ли, че ме изхвърлиха от работа?

— За какво? — учудващо спокойно попита Валера.

— Вчера пристигна в офиса ни депутатът Брячихин. Ядосан заради статията. Креця и замери Теплицин с чаша с кафе. Закле се да отмъсти. И Теплицин ме уволни.

— Е, това не е най-страшното — безметежно рече Валерий Петрович. И замислено продължи: — Това не е беда и дори не е половин беда. Ти си умно и талантливо момиче и ще си намериш работа, даже по-хубава от тази... Добре, хайде да сядаме на масата.

Настроението на Таня малко по малко се оправяше. Колко хубаво е, че има човек, на когото може да разкаже всичко докрай. И който не само ще ти съчувства, но и ще ти помогне.

Щом се наяде с кренвирши и пийна вино, Таня каза:

— Е, това е, сега съм сита и доволна. Готова съм да ти разкажа всичко. Казвай с какво да започна...

— Първо ми разкажи за снощната случка — поиска Валера. — Желателно е — в детайли...

Таня въздъхна, напълни с въздух дробовете си — и странна работа, уж се натъпка като гладен войник, а не би се отказала от още един кренвирш! — и разказа какво се случи през нощта на шосето и в болницата.

Пастрокут ѝ слушаше внимателно, притворил очи, димейки със смрадливата си „Ява“. После още малко поразмишлява, загаси цигарата и каза решението си:

— Е, какво пък... Щом веднага не си повикала милиция — сега не бързай. Нека всичко си върви по реда. Ако пък ченгетата разберат за

случилото се — тогава ще му мислим как да те спасяваме. Както казва другарят Жванецки, неприятностите трябва да се преживяват по реда на случването им. А засега се постарай да го изхвърлиш от главата си. Казвай какво стана с колата ти.

Таня разказа за днешния взрив.

Валерий Петрович запали поредната цигара и изслуша Таня, а когато тя завърши, уточни:

— А ти запали ли колата си?

— Дори не успях да я отключа — увери го Таня. — Нали ти казвам, че онази бабка като се заяде с мене... И тая проклета котка!

— Много странно... — замислено каза Валерий Петрович.

— Може би това са роднините на онзи изрод? Тоя, де, когото блъснах.

— Не съм сигурен... — поклати глава Валера. — Повече нищо ли не ти се случи?

„Не мога да му кажа, че съм се разболяла я... Чувствам се като стара пенсионерка. Главата ми все така се върти, и ми се гади, сякаш не ядохме кренвирши, а някаква гадна каша от грис.“

— Повече нищо — поклати глава тя. — Какво, това малко ли е?

— А, не, никак даже — намръщи се той и констатира: — Странно е всичко това. Много неясни неща има в тази история.

— С взрива ли?

— Не само. Например, този документ, който ти откраднаха от сейфа, е бил в редакцията още в понеделник...

— Ау, ами ти откъде разбра?

— Имам си своите източници... — мъгляво рече Ходасевич.

— Заради този източник ли тази сутрин имаш такъв смачкан вид и такъв мътен поглед?

Той остави без внимание репликата ѝ и продължи:

— А щом характеристиката още в понеделник е готвена за публикация и никой не се е опитал да спре това, защо на някого му е изтрябвало да ти се обажда на следващия ден, във вторник, и да ти предлага да я откупиш? Кой и защо го е направил?

— Тук има още един момент — каза Таня — Този „някой“ ми се обади в сряда сутринта по телефона и каза, че ме наказва, защото не съм си държала езика зад зъбите. Откъде е разбрал, че не съм мълчала? Че всичко съм ти разказала?

— Е — махна с ръка пастрокът й, — това може да е елементарен блъф... Тук е много по-интересен въпросът — кой е този „той“? И как е свързан с човека в работата ти, който е откраднал документа?

— Валера, чуй, може би наркоманът, който се хвърли под колата и взривът на тойотата са отмъщението на Брячихин? За публикацията? Може да е решил да осъществи заплахите си?

— Не мисля... — намръщи се Валерий Петрович. — Това е сложна работа — да се подготви такава катастрофа. Трябва да се проучи маршрута ти, да те следят, да се уговорят с онзи наркоман... Брячихин и хората му просто не биха могли да успеят да направят всичко това за половин ден.

— Но тогава значи инцидентът и взривът са просто случайни съвпадения, така ли?

— В случайните съвпадения също не вярвам — поклати глава Ходасевич. — Практиката показва, че са много редки в природата — например, като усурийските тигри.

— А може би откраднатата характеристика плюс произшествието, плюс взрива са нечий жесток замисъл?

Ходасевич въздъхна.

— И аз така мисля. Само не ми е ясно чий е замисълът? И защо? И що за игра е това? Защо е насочена именно против теб? Знаеш ли, Танюшка, иска ми се да намеря отговорите на тези въпроси.

— Ами аз? Какво да правя аз?

— Нищо — решително поклати глава Валера. — Абсолютно нищо. Почивай си. Наспи се. Търси си нова работа. И за бога, не предприемай нищо сама!

— Но аз сигурно трябва да отида в милицията. Заради тойотата. Да напиша заявление, да попълня сигурно някакви бланки, за да ми изплатят застраховката...

— Никъде не ходи — повтори полковникът. — Твоето районно двеста шейсет и шесто ли е?

— Да.

— Ще ти дадат документ. Само че не сега, а по-късно. Аз поемам това. А ти в никой случай не се пъхай там. Не си навличай още нещо. Сега ще се върнеш вкъщи, ще си вземеш душ и лягай, почивай. Почети си, помечтай си, опитай се да заспиш. Че видът ти е...

— В смисъл? — наостри уши Таня.

Пастрокът ѝ малко се смути.

— Какво искаш да кажеш за вида ми? — не го оставяше на мира тя.

— Уморен.

— И са ми се появили бръчки ли?

— Не, не! — бързо рече Валера. — Просто си малко бледа...

— Много ли личи? — огорчено попита Таня.

— Но като цяло няма нищо страшно. Младостта и красотата ти, както и преди, са налице. А относно бледността — ще се наспиш и ще се оправиш — увери я той.

И тези думи станаха за Таня най-приятните за последното денонощие.

... Преди да се прибере вкъщи, Таня, малко смутена, поиска от Валера още един кренвирш. Валера само разпери ръце:

— Е, Татяна, добре го даваш!

— Жал ти е за кренвирша ли?

— Бих те разбрал, ако искаше още свинско с боровинков сос... или пъстърва с билки...

— Ами ти сега нали нямаш нито свинско, нито пъстърва! А на мен днес ми се е отворил един апетит!

Без да чака покана, отвори хладилника, грабна един кренвирш и отхапа...

— Стой! — изрева Валера. — Почакай, поне да го кипна!

— И така е вкусен — махна с ръка тя. Намери на полицата бурканче с горчица, топна кренвирша и с апетит го дояде. — Край, Валерочка, тръгвам!

— Не! — отсече той. — Първо трябва да пийнеш чай!

Наля ѝ пълна чаша с чай, накара я да го изпие и едва тогава я пусна да си ходи.

* * *

Таня се върна вкъщи към три часа. За щастие в двора бе тихо и празно — пожарът бе свършил, съседите се бяха прибрали, за да смелят сутрешното шоу и да поклюкарстват на воля. Покрай площадката, където стоеше онова, което по-рано беше красавицата

тойота, Таня мина с притворени очи, но въпреки това видя — черното от сажди купе, пукнатите стъкла, обгорилата тапицерия...

„Ако разбере кой го е направил — ще го убия!“ — закани се тя.

Съседът ѝ Армен по потник и долнище на анцуг стоеше пред входа и пушеше.

— Ей, Татяна — съобщи ѝ той, — милицията идва да те търси.

— Никак не се съмнявам — измърмори тя, но вътрешно направо изстина. Дали е само по повод на взрива? Или е във връзка с нощния инцидент? А на глас попита: — Какво искаха?

— Питаха чия е колата. Казаха да отидеш в районното, да напишеш заявление.

„Май за наркомана така и не са разбрали.“

— Добре, ще отида! — кимна тя и влезе във входа, а вътрешно добави: „После.“

Първо се обади на Полуянов. Уговориха се да променят срещата и да се видят в центъра, в кафене, а не при нея — изобщо не беше нужно журналистът да вижда обгорелите останки от тойотата. Ще почне да ѝ досажда с въпроси, а после току-виж и някаква дописка пусне във вестника си. Под идиотско заглавие от типа на: „Загадъчен взрив на улица «Металург».“

Димка не възразяваше срещу кафенето и центъра „и даже е по-добре преди седем, защото имам големи планове за вечерта“.

— Няма да преча на плановете ти — увери го Таня.

Набързо сложи още един слой фон дьо тен, за да скрие съвсем зеленикавия оттенък на лицето си и пое към центъра.

Но Димка, за разлика от искрения Валера, никакви гадости за бледност и уморен вид не ѝ наговори. Напротив, изригна такъв поток комплименти, че Таня едва го спря — и красавица, и богиня, и тържество на вкус и стил, и което бе най-поразителното: „Станала си по-женствена, Татяна. Сега не си просто хубава, а си хубава с цветущата, умиротворена красота!“.

— Я, гледай накъде го обърна! — засмя се тя. — Благодаря, разбира се, само че нали ти знам и кътните зъби... Щом се подмазваш, значи искаш нещо. Казвай — какво?

— Както обикновено — пари. Триста долара до заплата — също се усмихна Димка.

И макар в близко време да не се предвиждаха нови доходи, Таня даде на Полуянов триста долара. Първо, защото пеженцето се оказа наистина чисто и поддържано. Второ, защото не ѝ се искаше да разваля имиджа си на преуспяваща и уверена в себе си дама, за която триста долара не са пари. И трето, от благодарност за комплиментите. „Цветуща и умиротворена красота“ — силно казано... Интересно само дали това не значи, че е напълняла и наедряла?!

... От срещата си с Дима Таня се върна в седем часа. И както ѝ бе заръчал Валера, първо дълго се кисна във ваната, а после се търкулна в леглото. Наистина, да си помечтае за нещо хубаво, както я беше посъветвал той, не се получи, защото в главата ѝ непрекъснато се пъхаха разни тъжни мисли. Тя старателно се мъчеше да забрави за станалото вчера и днес, но си спомняше все едно и също — сърдитото лице на Андрей Фьодорович... Наркоманът, прострян на нощния асфалт... Взривената тойота... Налагаше се да си приспи мозъка с четене. Попадна ѝ под ръка ужасно тъпа книга на някоя си Маргарет Кент — „Как да се омъжим“ — естествено, подарък от майка ѝ.

Таня не искаше да се омъжва, а и книжката заслужаваше „тройка минус“, но ѝ помогна да се разтовари. Клепачите ѝ започнаха да тежат и в единайсет вечерта тя се протегна, прозя се и загаси лампата.

---

[1] Харуки Мураками — съвременен японски писател и философ. — Б.пр. ↑

ВАЛЕРИЙ ПЕТРОВИЧ

В същото това време

Ходасевич мислеше за Таня. И за това в каква каша се е забъркала.

Верен на навиците си, той донесе в кухнята листове и подострени моливи. Свари си кафе в джезвето, наля си чаша и седна на масата. За да подреди мислите си, написа на листа:

Какво е станало (хронология).

И отдолу:

1. Кражба на документа от сейфа на Таня — вероятно през почивните дни.

2. Понеделник: секретната характеристика вече е в редакцията на „Куриер“. Източникът (както му каза пияната Ленка) е някоя си Анжела Манукян.

3. Вторник: на Таня се обаждат изнудвачът и иска откуп за документа (макар той вече да е бил готов за публикуване!).

4. Сряда:

— изнудвачът казва на Таня, че тя се е разприказвала;

— излиза вестникът с публикуваната характеристика;

— Таня я уволняват от работа;

— през нощта тя блъска наркомана.

5. Четвъртък: взривена е колата на Таня.

Валерий Петрович гаврътна на екс изстиващото кафе и запали цигара. Погледна списъка си. Всички тези разнородни и разнообразни събития ги обединяваше едно — в центъра им се намираше Таня. Неговата Таня. И всички те бяха насочени против нея. Дали беше просто съвпадение?

И още едно обстоятелство не му даваше мира. С кожата си, с гръбнака си, с вътрешния си нюх Ходасевич усещаше, че сякаш някой невидим и странен противник отнякъде знае неговите и Танините ходове. Отгатва ги предварително.

Това става обикновено в случай на изтичане на информация. Но какво ти, по дяволите, в техния случай, изтичане? На негова страна играят само двама — той самият и Татяна, и никой друг. Тогава, значи...

Валерий Петрович решително приближи телефона. Замисли се. Сега вече на малко от приятелите си в органите можеше да се обади. Едни ги няма, а други са далеч... От нелепа смърт загина полковник Гаранян. Внезапно почина от инсулт полковник Игнатов. Други се пенсионираха или станаха бизнесмени... Но виж, на своя шеф той винаги може да се обади... Ходасевич набра номера.

— Здравсти, Олег Николаевич. Ходасевич те безпокои.

— О, Валерий Петрович! — радостно откликна гласът в слушалката. — От сто години не сме се чували! Как така се сети за мен?

ТАНЯ

Петък

Таня не успя да се наспи тази нощ.

Кой знае защо сънуваше кораби — през цялото време й искаха фарватер^[1], боботеха й в ушите, басово, възискателно. Увиваше се като пашкул с одеялото, заравяше глава във възглавницата, за да се скрие от корабния рев, но как да се скриеш, когато всъщност няма никакви кораби и сирените са само на сън?

И така цяла нощ — за момент потъваш в лепкав сън и веднага се събуждаш от несъществуващи сирени на кораби...

Към пет и половина тази пародия на спане й омръзна и както и вчера, пъшкайки и охкайки, като стара баба, тя изпълзя от леглото. Състоянието й бе ужасно, чувстваше се не на своите двацет и седем години, а направо на сто двацет и седем. Главата й се върти, боли я кръстът и в стомаха й има някаква безтегловност — направо да пие кефир, вместо традиционното кафе... Впрочем, какъв ти кефир?! Скучни старчески продукти Таня все едно нямаше вкъщи.

Сложи чайника и отиде в банята. Докато си миеше зъбите не се погледна в огледалото, за да не се разстройва — досещаше се, че ще види доста тъжна картинка. Единствената надежда е леденостудената вода като средство срещу всички болести. Поне да поруменят бузите й, поне в очите й да се появят остатъци от блясък...

Но не, днес измиването със студена вода не свърши никаква работа — от огледалото я гледаше непознато същество — рошаво, бледо, с тъмни сенки под очите...

„Ама че муцуна... — измърмори тя. — Не просто зелена, а някаква блатна.“

Изплезе се на гадното огледало и отиде в кухнята. Чайникът вече кипеше. Извади бурканчето с кафе и сложи в чашата си четири лъжички, вместо обичайните две. Може пък това да я тонизира? Силно кафе, весела музика?

Включи радиото, но с веселата музика нещо не се получи. Равнодушният глас на говорителя каканижеше: „Четири взривни устройства бяха намерени вчера в покрайнините на град Грозни...“ Таня изруга и изключи радиото — ненавиждаше да започва деня си с негативни новини. Никога не бе разбирала хората, които едва събудили се, включват новините и сънени слушат за взривове и убийства. Но сега от новините няма къде да се скриеш — точно шест часът е и по всички станции се излъчват информационни програми, а те в Русия са ясно какви — тук откраднали, там взривили, другаде утрепали някого...

Кафето излезе горчиво, тишината в кухнята — зловеща... С всички сили ѝ се искаше да избяга от тъжните си мисли, с нещо да ги потисне, и тогава добави захар в чашата си и посегна към купчинката аудиокасети на перваза на прозореца. Хвана касетата с Иван Кучин — изпълнителят на апашки песни. Добрите момичета не слушат такива песни, а този певец Танината майка го нарича направо Кучкин и люто го мрази. Неведнъж бе казвала заповеднически: „Татяна! Моля те, изхвърли тази гадост! Как може интелигентен човек да слуша подобен боклук!“

Но кога е било Таня да послуша Юлия Николаевна! Точно обратното — Кучин-Кучкин сега се намираше на видно място и периодично, въпреки гримасите, Таня го слушаше.

Тя сложи касетата и натисна „play“. Бодър глас изпя:

„Аз помня, че видяхте този пръстен — е как витрината тогава да не счупя?“.

За първи път през тази намръщена сутрин Таня се усмихна и ехидно попита певеца:

„А просто да купиш този пръстен не ти ли е минавало през ума?“. Кучин ѝ помагаше да забрави всичко. В следващия куплет героят от песента раздражено казваше:

„И търколих се като онзи пръстен, там, откъдето няма да се върна...“.

„Че ти нещо друго ли очакваше?“ — запита го Таня. Отново се усмихна, отпи още глътка... и изведнъж си помисли: „Ама Кучин всъщност пее истината! Щом се търкулнеш веднъж — не можеш да спреш! Ето и аз летя като онзи пръстен!... Безвъзвратно, към дъното!“.

Побиха я тръпки. Даа, пък тя се опитва отгоре на всичко да се усмихва. На какво?! В живота всичко е лошо, нестабилно, непредсказуемо! Хайде, уволнението и „вълчия билет“ за рекламния бизнес пак може да ги преглътне. А вчерашният взрив? А нощният инцидент?! Напълно е възможно да пие кафе в собствената си уютна кухня за последен път. Младежът, когото блъсна, за повече от денонощие може вече да е умрял!

Таня отмести недопитото кафе. И без това ѝ се струваше горчиво, колкото и захар да му сложи. А животът, щом е тръгнал не както трябва, с нищо не можеш да го подсладиш... Трябва нещо да се направи, не може да продължава да се намира в тази неизвестност. А какво да прави? Поне... Поне да отиде до болницата. И да разбере как се чувства онова момче. А после, после... После сигурно трябва да постави Валерочка пред факта, че ще отиде в милицията и всичко ще си признае. По-добре да има наказание, отколкото очакването на неговата неизбежност.

* * *

На отделението за реанимация висеше табелка: „Затворено. Звънете!“

Да звъни и да се натресе на поредния гаден охранител никак не ѝ се щеше. „Ще трябва да чакам, докато някой излезе“ — помисли си тя и с досада ритна с крак вратата. Тя неочаквано се отвори. „Ето ти затворено“ — зарадва се Таня. А нататък се оказа още по-просто. Непосредствено пред реанимацията имаше неохраняван от никого бокс, където висяха не само бели престилки, но и калъфи за върху обувките, и медицински касинки, и марлени бонета. „Ето това се нарича «сървис» за нас, конспираторите!“ — весело си помисли Таня, докато обличаше бялата престилка и оправяше пред малкото си огледалце лекарската шапчица. Видът ѝ стана съвсем „медицински“. „Сякаш съм млада, но вече със световно име, лекарка“ — похвали собственото си отражение Таня.

Влезе в реанимацията и строго попита първата, попаднала ѝ сестра:

— Къде е Кирил Евгениевич?

— В трета стая. Надясно по коридора — учтиво ѝ отвърна сестрата.

Таня кимна и с решителна крачка влезе в нужната стая. Пфу, ама че работа има докторът! Шест легла, всичките заети с пациенти, на вид тежко болни — бинтове, системи, някой стене, някой охка... Но Кирил Евгениевич хич не се смущаваше от тази обстановка и с увлечение разглеждаше отвратителна на вид рана.

Таня се приближи безшумно благодарение на меките калъфи на обувките си! Леко докосна ръката на доктора и тихичко каза:

— Кирил?...

Докторът се обърна.

Радостен блясък в очите му Таня не видя.

Съвсем обратното — намуси се, сякаш пред него не беше красиво момиче, а лимон със сол, но без текила. Без да поздрави, попита — между другото, почти грубо:

— Как влезе тук?

— Първо, добро утро! — прекъсна го с ослепителна усмивка Таня.

Още нито един мъж не бе устоявал на усмивката ѝ. Даже болният, който беше взел-дал, чиято гнойна рана преглеждаше Кирил Евгениевич, и той, едва помръдвайки устни, прошепна:

— Здравей, дъще!

Но дали докторите са особени хора, дали пък днес тя изглежда като някаква кикимора и е безполезно да се усмихва, само че ответната усмивка Таня не дочака. Кирил Евгениевич така си и остана строг и намусен. Хвана я под мишницата и каза:

— Да вървим.

Изведе я от стаята, напъха я в един празен кабинет и отново попита — ужасно строго:

— Как влезе тук?

Трябваше да му отговори.

— Не беше лесно! — рече Таня. — Отначало — през оградата. После прелъстих пазача ви. Той ми обясни, че през мазето може да се стигне до реанимацията. — Тя го погледна в очите и добави: — А болничното ви мазе, между другото, е ужасно място. Има плъхове.

Тя отново се усмихна, колкото се може по-беззащитно, за да може докторът да прочете по лицето ѝ радостта, че вече не е в мазето,

а тук, при него, под негова защита.

Обикновено дори пастрокът ѝ, който беше толкова непробиваем, и той омекваше от очарователната ѝ усмивка, обаче Кирил — никаква реакция! Все си остава намръщен и все мърмори:

— Защо си дошла?! Нали ти казах да се покриеш и да не се пъхаш, където не ти е работа!

— Не мога да седя... вкъщи — въздъхна Таня. И излъга: — Страх ме е.

Макар че нямаше нищо страшно, просто не я свърташе.

— А тук, значи, ти е добре, така ли? — присви очи докторът.

И Таня честно отвърна:

— Тук, с теб — да.

И отново никаква реакция. Ама че дръвник! Съвсем открито и направо му сипят комплименти, а той стои като камък!

Таня с всички сили се стараеше да изглежда безгрижно, но всъщност едва сдържаше сълзите си. Ето сега, пак всичко върви не както трябва. А на нея, кой знае защо ѝ се струваше, че докторът, щом я види, ще се зарадва. И може би дори ще я прегърне...

Тя уморено каза:

— Не се сърди, моля те. Ей сега си тръгвам...

— По-добре изобщо да не беше идвала — прекъсна я той.

— Но аз трябва да зная! Две нощи не съм спала. Заради... онзи младеж... Жив ли е?

— Ех, Татяна... — въздъхна докторът.

Явно дълго не можеше да се прави на сърдит, лицето му постепенно се отпусна, очите му започнаха да блестят.

— Та жив ли е или не? — почти извика тя.

— Да, жив е, жив е, успокой се. Вчера го оперирахме. Състоянието му е стабилно...

На Таня ѝ олекна на сърцето.

— А какво му оперирахте? — с умен вид попита тя.

— Таня! Не си затормозявай мозъка... — рече Кирил. — Още вчера ти казах — ще живее! След месец ще излезе от болницата и ще почне с нови сили да се боцка и да скача под колите.

— Слушай, а при него... А някой... — Таня се смути — не знаеше как да формулира въпроса си. Но Кирил отново я разбра от половин дума.

— Казва се Виктор Викторович Воронцов, на двайсет и пет години, живее в Капотня, регистриран е, че живее сам, у тях никой не вдига телефона... Ето това е всичко, което знам.

— А вие... съобщихте ли, ами там... — Таня отново се обърка как да го каже. Какво ѝ става, вече изобщо не може да говори! Безсънната нощ ли си казва думата? Или докторът ѝ действа така?

— В милицията ли? — отново се досети Кирил. — Да, знаеш ли, с милицията стана една работа! По принцип там трябва да съобщят момичетата от регистратурата. Но можем и ние, лекарите. Така че, аз им казах, че аз ще се обадя, а момичетата бяха много доволни, че ми прехвърлиха тази задача...

— Ами ти? Ти не се ли обади? — ахна Таня.

Кирил само разпери ръце:

— Знаеш ли какво шантаво дежурство ми се падна!

— Но него някой го чака! Търси го! Притеснява се! — възкликна Таня.

— Еее, момиче, на теб не може да ти се угоди... — измърмори докторът.

— Благодаря ти, разбира се, Кирил, много ти благодаря, но така не може, нали? Ще си имаш неприятности!

— Аз ще се оправя с моите неприятности — твърдо каза той. — И с твоите, всъщност, също. Ако не ми пречиш, естествено...

— Аз не ти преча! — обидено, като ученичка, изписка Таня.

— Притесняваш се, безпокоиш се — разбирам това, но защо трябваше да идваш? Още повече — през оградата и мазето... Смятах сам да ти се обадя днес.

— Да, бе, сякаш си ми искал телефона... — измърмори Таня.

— Че защо да ти го искам? — изхъмка той. — Аз и така знам всичко за теб. Татяна Валериевна Садовникова, московчанка, красавица, живееш в Новогиреево...

— Кой ти каза? — шашна се Таня.

— Твоите приятели от охраната при бариерата. Нали сама каза, че са ти записали номера на колата.

— И какво? — все така не разбираше тя.

— Ами това. Още онзи ден бях в будката им. И се оказа — точно навреме! Те развили там бурна дейност. Имат компютър (неясно, естествено, защо) и базата данни на пътната милиция също. Така че аз

си имах всичко наготово — на масата вече разпечатка с всичките ти данни — име, фамилия, адрес, телефон... А момчетата обсъждат колко пари да те одерат...

— Няма да ги огрее! — твърдо каза Таня. — На тия изнудвани колкото и да им платиш, все едно няма да те оставят на мира! И без това бях решила — по-добре да си призная всичко!

— Всичко да си признаваш също не е задължително.

— Как така?...

— Ами ето така, чуй. Тия охранители, чакали такива, си имат началник. Майор в оставка, железен. Те дори да пушат пред него не смеят, какво остава да гъкнат! А да устроят зад гърба му самодейност — пък съвсем е изключено!

— Въпреки всичко, не разбирам... — призна си Таня.

— Няма какво да разбираш! — безгрижно се усмихна Кирил. — Той, началникът на охраната, е мой добър приятел. Още вчера му се обадох и му описах ситуацията. Затова пък сега ти заявявам с цялата отговорност — оттук няма за какво да се страхуваш. Никаква тойота не е имало. И никакво момиче в нея. Раненият си е постъпил в болницата самостоятелно, а нататък нека си се оправят ченгетата.

— Ти си бил авантюрист, докторе... — замислено рече Таня.

Той сякаш не чу репликата ѝ:

— И ето какво още. Вече съм написал медицинското заключение за този Воронцов. В него има много неразбираеми термини, но един ред мога да ти цитирам: „Да се установи точният произход на получените травми не е възможно.“

— Но... — Таня отново се смути, поруменя... Думите на благодарност, които вече бяха на езика ѝ, изчезнаха някъде. Уж ѝ беше радостно и леко на душата, трябваше да се усмихва и да казва благодаря, а тя почувства изведнъж, че още миг и ще припадне. Толкова ѝ тежеше главата, езикът ѝ беше надебелял, а в стомаха ѝ — истинска революция — едновременно се бунтува, и ѝ се гади...

Кирил внимателно се вгледа в лицето ѝ:

— Танюша, добре ли си?

— Не — честно си призна тя. — Вие ми се свят и краката ми някак треперят. Вече втори ден. Никога по-рано не ми се е случвало. Може би, кръвното?

— Рано ти е да имаш кръвно — махна с ръка докторът. — Просто си много изнервена, мисля. Добре, да идем в моята стая, ще ти сипя кафе...

— Вече пих сутринта — оплака се Таня. — Толкова горчиво ми се стори!

Кирил още веднъж я погледна с изпитателен поглед. Сега не я гледаше симпатичен мъж, а строг, досаден лекар.

— Разстройство, повръщане имаш ли?

— За първи път говоря с мъж за разстройство... — слабо се усмихна тя.

Докторът нетърпеливо се намръщи и Таня покорно отвърна:

— Не, нямам никакво разстройство. И повръщане също. Само ми се гади и храната ми горчи.

— Болки в корема имаш ли?

— Не. Само тежест. И се е подул.

— Какво? — не разбра Кирил.

— Ами, коремът ми се е подул. Отекъл ли се казва? С една дума — станал е по-дебел. Макар че, наистина, последните дни плюскам като невидяла.

— Аха. А закъснява ли ти? — неочаквано попита докторът.

— Какво?

Той търпеливо попита:

— Кога ти беше последният цикъл?

Таня усети, че се изчервява. Не, това разбира се си е нормален въпрос. Всички лекари го задават. Но само че... само че кой знае защо ѝ се струваше, че Кирил Евгениевич не е лекар, а просто мъж. Когато засега слабо познава, но въпреки това ѝ е симпатичен. А тя никога не бе разговаряла с мъже за закъснения и цикли...

— Не помня... — промърмори тя.

— И тест, разбира се, не си правила! — констатира Кирил, сега, уви, пак не мъж, а лекар...

— Тест ли?

Таня дори не разбра — подобни истории не беше имала през живота си.

— Тест за бременност! — поясни той.

— Н-не. Не. Защо?

— Че какво, ти не може да си бременна ли? — подсмихна се докторът.

— А не, разбира се, че теоретично може — Таня съвсем се смути, — но аз... но на мен... ние винаги сме взимали мерки... — Думата „презерватив“ тя не би могла да произнесе и затова употреби евфемизъм. — Онези мерки, които са със сто процента гаранция...

— Стопроцентова гаранция дава само пълното въздържание... — усмихна се Кирил.

А Таня изведнъж почувства как се руши, разпада се на влакна онази незрима връзка, която бе възникнала през нощта, когато се бяха видели за първи път...

„Какви ги измислям?! — ядоса се тя на себе си. — Каква, по дяволите, незрима връзка. Аз съм свободно момиче, той е свободен мъж. Какво изведнъж съм взела да се смуцавам като ученичка? Какво толкова има в това, че лекар те е попитал за закъснение?!“

Но нали Кирил Евгениевич за нея не е просто абстрактен лекар... Макар че в момента беше именно лекар и продължаваше да я разпитва:

— Водиш ли си календар?

— На какво?

— Отбелязваш ли си дните на цикъла? — търпеливо повтори той.

— Не. И защо? С това нямам никакви проблеми.

— Все пак, спомни си кога е бил последният ти цикъл?

Наистина — кога? Май отдавна. Таня си спомни, че тогава още валеше дъжд със сняг, а те с Родион умуваха над концепцията за реклама на нов вид водка, останаха в офиса до късно, и ѝ беше ужасно терсене — болеше я коремът, светлина в тунела не се виждаше, а по прозореца пълзяха ледени пръски... Ама, чакайте, сега е вече лято! И новият вид водка (все пак измислиха рекламата за нея) вече отдавна се продава!

— Боже мой... — тихо рече Таня и жално погледна Кирил Евгениевич.

Но той не я гледаше. Сухо каза:

— Щом се прибереш вкъщи, направи си тест. Мисля, че той ще ти изясни много неща. А по-нататък ще постъпиш според обстоятелствата. Е, да прием по едно кафе?

— Не ми се пие кафе... — каза Таня.

Като в мъгла, тя стана и тръгна навън.

— Таня! Почакай! — Кирил Евгениевич също скочи.

Ето, сега вече той не е лекар, а мъж... само че... само че... защо толкова я е срам? И защо изобщо не ѝ се иска да го вижда?! Нито него, нито който и да било мъж?!

— Аз... аз ще ти се обадя — промърмори тя.

— Ами тогава си запиши телефона ми!

Не, тя няма да издържи да вади химикалка, да търси хартийка, за да запише... По-бързо вън оттук! Защо ли толкова ѝ се иска бързо да избяга, и на нея самата не ѝ е ясно... Може би, за да може Кирил да изтича след нея!

Само бързо изрече:

— Добре де, няма какво да записвам, звънни ми ти, ако искаш!

И веднага хлопна вратата на кабинета.

Кой знае защо не се съмняваше, че Кирил непременно ще се спусне след нея. Но той не се спусна...

Таня мина по коридора на реанимацията и се намери в бокса. С отвращение съблече престилката... Сега изобщо не се усещаше като лекарка, млада, но световноизвестна. Напротив, чувстваше се стара, но дяволски глупава развалина.

Тъй като наоколо нямаше никого, Таня вдигна фланелката си и внимателно огледа корема си. Не, засега май не е надебелял... Тя лекичко чукна с пръсти по него: „Ей, има ли някой тук или не?“.

Вслуша се в себе си — май детето още не мърдаше. Да, започва да мърда доста по-късно. Ама че се накисна!

„Дявол да го вземе, какво да правя?! Макс, естествено, ще се зарадва и веднага ще ми предложи да се оженим, ама аз... Не искам да се омъжвам за него! Не искам и това е! А дете от него още по-малко искам!!!“.

Таня бавно, много бавно оправи пред малкото огледалце косата си, начерви устните си, приглади с ръка невидима гънка на блузата си. Всъщност, много ѝ се искаше вратата на реанимацията изведнъж да се отвори. И на прага да се появи Кирил Евгениевич. Би сложил нежно ръка на рамото ѝ, би я прегърнал ласкаво и би ѝ казал: „Не се безпокой, Танечка. Ние с теб с всичко ще се справим!“.

Но той така и не излезе. Таня го разбираше — той и без това беше вложил много сили, за да измъкне съвсем непознатото момиче от перипетиите. Бе извършил длъжностно престъпление, бе променил медицинското заключение, бе се оправил с ония тарикати — охранителите... Не го е направил само от добро сърце... Явно е искал тя да се възхити от него. Да го оцени. За да стане нещо между тях. Пък и самата Таня искаше това! Нали искрата бе пламнала още от пръв поглед между тях! Неслучайно ѝ се струваше, че го познава още от детството си... И докторът явно също бе почувствал нещо подобно, макар да казват, че мъжете хич не вярват в приказките за прекрасни принцеси... Но Кирил съвсем точно бе решил, че тя е неговото момиче. И изведнъж такъв провал — потенциалната принцеса май се оказва в особено положение. Естествено, от друг...

„Чакай, не се паникьосвай още! — опитваше се да се успокои тя. — Нищо още не се знае. Може пък по друга причина да плюскам като слон. И да ми се гади по триста други причини! Ще си купя сега тест, а той ще се окаже отрицателен! Ето тогава ще дойда при Кирил и ще му кажа: Явно си страхотен хирург, но като гинеколог не те бива! И тогава аз... и тогава ние с него...“

Постара се да изгони от главата си греховните мисли. За последен път се погледна в огледалцето, пхна го отново в чантата си и с бодра крачка излезе от реанимацията. Добре би било да излезе от тази болница, както и влезе — без проблеми. В девет сигурно ще е още по-лесно да се измъкне, отколкото рано сутринта, защото наоколо цари суетня, визитации, комисии, студенти, роднини на пациентите, които с нетърпение чакат лекарите...

На стълбищната площадка пред реанимацията се оказа пълно с народ — група младоци с бели престилки, уплашени очи и цигари, разплакана кавказка жена, май дагестанка, с черна забрадка, двама угрижени мъже с тънки якета... Всички те посрещнаха Таня с тревожни погледи, явно чакаха от реанимацията да се появи лекар.

— Вие ли сте Ирина Аркадиевна? — спусна се към Таня дагестанката.

— Н-н-не... — измърмори Таня, като натискаше копчето на асансьора.

— А тя кога ще излезе? — не я оставяше на мира жената.

— Много скоро. Чакайте — меко каза Таня (естествено нямаща понятие коя е Ирина Аркадиевна и изобщо ще излезе ли тя).

— Ирина Аркадиевна обеща, че ще дойде в девет часа! — настояваше жената.

— Ще излезе всеки момент! — увери я Таня.

Хвала на Всевишния, асансьорът дойде бързо. Таня се вмъкна в кабинката, веднага натисна бутона за първи етаж, вратите на асансьора започнаха да се затварят... и в този момент влязоха двама мъже — същите онези, с якетата, които стояха на площадката пред реанимацията.

— Вие за кой сте? — учтиво попита Таня.

— А вие? — неясно защо се ухили единият от мъжете.

— Аз съм за първия — сви рамене тя.

— А ние сме за там, за където и ти — похотливо се подсмихна вторият. — Ти ли си Садовникова?

— Тя е, тя е... — потри ръце първият. — По курвенската муцуна си личи!

И той меко, но здраво я хвана под лакътя.

Таня побледня.

— Вие... вие кои сте?

— Ние, сладурано, сме Воронцови — зловещо се ухили вторият.

— Аз съм Николай Викторович, а той — кимна към другия — Андрей Викторович. Е, а какво се е случило с Виктор Викторович, ти вече знаеш. Знаеш, нали?

Таня прехапа устна и премълча.

— Знае. Умно е котенцето, по очите му виждам — с удовлетворение констатира Андрей Викторович.

— Не, Андрюша, едва ли — възрази първият брат. — Умните не карат така. Умните гледат на всички страни, пред зебрите спират, не блъскат хората...

— Това е така — подхвана вторият. Стисна с пръстите си като с клещи Таниния лакът и й вдиша в ухото: — Ти, овцо, поне загаряваш ли какво си направила?

— Вашият брат... Виктор... не вървеше по зебрата. И лекарите казват, че той изобщо е бил друсан, самият той не е знаел какво прави и къде ходи — възрази Таня.

— А да сме давали думата на тая коза? — учудено попита братчето си първият от Воронцовите.

— Не, не сме ѝ давали! — зарадва се вторият и болезнено извъртя лакътя на Таня.

Тя изохка, но да спори, явно, беше безполезно. Тук трябва кротост, кротост и още веднъж кротост...

— Простете ми, моля ви — жално рече тя, като едва се сдържаше да не шибне с коляно тоя гад между краката.

Асансьорът най-сетне стигна до първия етаж. Братята сръчно подхванаха Таня под мишниците и я затътриха към изхода. Младият лекар, застанал на площадката пред асансьора учудено ги изпроводи с поглед. Неуверено викна след тях:

— Ей, девойче! Всичко наред ли е?

„В американските филми е редно да се отговаря: Yes, I am OK“ — кой знае защо си помисли тя.

Но в живота тя не успя да отвърне нищо, само ахна — първият от братята с незабележимо ловко движение ѝ извъртя малкия пръст и Таня се задъха от болка. А вторият мръсник се обърна към „добрия доктор“ и поверително му каза:

— На момичето съпругът му е в реанимацията. И тя е много разстроена...

— Ааа... — равнодушно рече лекарят и веднага загуби интерес.

Повече никакви препятствия не срещнаха по пътя си. Воронцови извлякоха Таня от болницата, минаха с нея по пътеката до празния болничен парк, грубо я блъснаха на една пейка... Тя не се опитваше да се отскубне. Първо, силите не бяха равни, второ, Воронцови, всъщност, бяха в правото си. Незаконно, грубо — но в правото си. В Русия единствено по такъв начин можеш да постигнеш нещо. Едно не ѝ беше ясно — откъде са разбрали?! И толкова бързо? Нали Кирил не е могъл да намери в дома на Воронцови никого? В милицията не се е обаждал... Или Кирил я лъже? Или в милицията и на роднините се е обадил някой друг?! Някой от колегите на Кирил? Впрочем, какво значение има... Важното е, че няма никакъв смисъл да отрича. Безполезно е...

— Какво искате? — уморено попита тя.

Братята се спогледаха. Онзи, който май беше Андрей, възмутено възкликна:

— И още пита!

Вторият с престорено съчувствие попита:

— А, ма! Ти толкова ли си тъпа?

— Младежо — с леден тон се обърна към него Таня. — Тук тъпи няма. Е, може би, освен вас...

И естествено си го получи.

— Ах ти, пачавро! — изсъска някой от братята и я удари в слънчевия сплит.

Таня остана без дъх, хвана се за корема...

— Я, повтори какво каза?! — той вдигна ръка за нов удар.

— Колко... — Таня все още се задъхваше. — Колко... искате?

— А, виж, така е по-добре... — удовлетворено отговори първият изверг.

Вторият заучено изстреля:

— Двайсет хиляди щатски долара. За лечение, възстановяване, а също така в качеството на компенсация за морални щети.

„Абсолютно нереална сума. Те са идиоти“ — веднага си помисли Таня. А на глас каза:

— Но аз нямам толкова...

Тя наистина се надяваше, че те ще се спогледат и после ще попитат: „А колко имаш?“.

Но братята не се спогледаха.

— Ще ги намериш! — спокойно изрече първият.

Вторият добави:

— А ако не ги намериш, ще продадеш апартамента.

— Даваме ти срок три дни! — делово каза първият брат.

— За три дни не мога да продам апартамента! — твърдо рече Таня.

— А, виж, това са си твои проблеми, малката... — подсмихна се вторият.

Първият също се ухили:

— Ти последствията гледай, мърло! Как я мислиш тая? Ние ако искаме — ще си траем, ако искаме — ще дадем ход на делото. А в съда, нали знаеш, по всички параграфи могат да те дръпнат...

Брат му радостно подхвана:

— Направо кофти работа... Карала си с превишена, сигурно си била пияна, блъснала си Витя на зебрата, избягала си от мястото на

произшествието... Така че, ще гледаш през решетките...

— Но преди това — подхвана сега вторият, — ние ще се разправяме с тебе заради брат ни. Ох, как ще се повеселим! — той с удоволствие погледна своите грамадни юмруци.

— Всичко разбрах — веднага каза Таня. — Ще намеря парите. Само че може ли да ви задам един въпрос? Вие ли взривихте колата ми?

Братята се вкамениха.

— Колата? — малко объркан попита първият.

А вторият се намръщи:

— К'во дрънкаш, овцо?!

И отново замахна да я удари.

— Моля ви, не ме удряйте! — примоли се Таня. — Ми аз само попитах!... — Тя изхлипа и добави: — Моята кола... онази същата... вчера сутринта се взриви! Затова си помислих, че може да сте вие?...

— Много ни е изтрябвало! — презрително каза вторият брат. И назидателно изрече: — Ето, сигурно Господ те е наказал, мръсницо!

— Тогава още един въпрос! — не мириясваше Таня. — Вие обаждяхте ли се на милицията?

— Тебе какво те интересува? — сви рамене първият, по-тъпият.

— Много даже ме интересува — твърдо каза Таня. — За какво иначе ще плащам двайсет хиляди? За да замажа работата.

— Двайсет хиляди плащаш за щети. И за лечение! — избъбри вторият брат.

— А, не! — ядоса се Таня, която веднага забрави, че беше решила да бъде кротка. — Аз ще ви дам двайсет хиляди, а вие ще ми пратите ченгетата?! Не, тогава не става работата! Щом ще се стигне до съда — нека тогава съдът присъди колко да му платя!

— Какво каза? — по-палецията се от братята вече вдигна ръка за нов удар, но вторият, по-здравомислещ, го спря.

— Добре, котенце, не съскай! Не сме заявявали ние в милицията. И няма да го направим, щом платиш на Битка. Той даже и бележка ще ти даде, че няма повече претенции.

— Конструктивно — оцени го Таня. — Тогава още един въпрос — последен. Откъде разбрахте? За това, че брат ви го е блъснала кола?

Братята се спогледаха. Тъпият май се приготви да каже поредната грубост, но разумният го спря отново и спокойно каза:

— Онзи ден чакахме братчето на гости. Каза, че ще дойде към осем, а стана девет, десет, единайсет — и го няма и няма... Та се притеснихме и взехме да звъним по болниците... И към сутринта го намерихме, горкия...

„Не става — бързо помисли Таня. — Може и да са го намерили в болницата, ама как са разбрали, че аз съм го блъснала с колата? Виктор е в безсъзнание, не е могъл да им каже, а освен него кой знае? Кирил? Охранителите? Но Кирил обеща, че те ще мълчат... Не, някак не е убедително...“

— Аре, малката! — приключи разговора вторият брат. — За всичко се уговорихме, всичките си въпроси ни зададе... Така че можеш да изчезваш!

— Върви, събирай мангизите! — подхвана първият. И заплашително добави: — А ние ще ти се обаждаме. За да разберем как вървят работите. Приятно ни беше да се запознаем! Оревоар!

---

[1] Фарватер (хол.) — безопасен в навигационно отношение участък от водното пространство, достатъчно дълбок и лишен от препятствия, което улеснява придвижването на водоплавателни съдове. Също и светещи шамандури, сочещи пътя за преминаване на корабите. — Б.р. ↑

ВАЛЕРИЙ ПЕТРОВИЧ

В същото това време

„Чистачът“, който бе препоръчан на Валерий Петрович от неговия шеф и приятел от Комитета, се оказа съвсем младо момче — вероятно на около двайсет и три години. „Сигурно е лейтенантче — помисли си полковник Ходасевич — преди година-две се е излюпил от школата.“ Със завист и съжаление за отминалите си години гледаше той руменото момче, което преливаше от младост и здраве.

Първо, Ходасевич, верен на навиците си, едва ли не насила сложи момчето, което се опъваше, да седне на масата и го нахрани. (Днес Валерий Петрович имаше ориенталски ден — още рано сутринта приготви супа пити^[1] и мусака с патладжани.) И едва след това, когато изпиха кафето си с баклава, позволи на „чистача“ да пристъпи към работа.

Лейтенантът извади от куфарчето си оборудването и бодро попита:

— С какво ще започнем, Валерий Петрович?

Ходасевич отговори:

— Почвай направо от тука, от кухнята — и едва не добави: „Три четвърти от времето си прекарвам тук.“, но се усети и прехапа език. Нещо се бе размекнал, откак се пенсионира, беше се отпуснал. Забрави едно от правилата: на никого и никога да не се дава излишна информация. Вместо това Ходасевич направи знак на момчето — тоест, не бива да се коментират собствените действия. То разбиращо кимна.

„Чистачът“ си сложи слушалките и с малък, колкото кибритена кутийка, прибор с антена провери първо телефона, после полилея. После — микровълновата печка и хладилника. За да не предизвика подозрения у онези, които можеха да ги слушат в момента, Валерий Петрович започна разговор за футбола. Оказа се, че младежът естествено е разочарован от играта на националния отбор, а иначе е от ЦСКА, което беше много странно за сътрудник на Комитета!

Лейтенантът направи знак — тоест, в кухненската бяла техника всичко е чисто. Валерий Петрович кимна. Тогава „чистачът“ започна да изследва кухнята по периметъра ѝ — съсредоточено, от тавана до пода, от горе на долу, като при това се движеше от входната врата отдясно наляво.

Валерий Петрович запали любимата си „Ява“. Попритвори очи, отпуснат на диванчето. След обилното ядене го караше на сън. „Нещо станах съвсем вял“ — с досада си помисли той. Заради контраста с младия лейтенант Ходасевич особено остро чувстваше собственото си остаряване. Странно, но той дори до Татяна никога не се усещаше стар. Сигурно защото независимо от екстравагантните си постъпки, тя беше зряла, а понякога и мъдра. А когато до теб е съвсем млад, наивен и нахъсан хлапак, без да искаш се чувстваш, както казва Танюшка, „антиквариат“... Товарът на неговите почти шейсет години изведнъж му натежа.

— Има! — неочаквано направи жест лейтенантът. Лицето му грейна в щастлива усмивка — демек, ненапразно се старях!

Той прокарваше антенката край висящата на стената снимка, на която бяха младият Ходасевич, прегърнал Юлия Николаевна, и малката Таня.

— Какво? — само с устни попита Валерий Петрович. Странно, че той никак не се учуди. В този момент той разбра, че по-скоро би се учудил, ако в жилището му не бе намерено нищо.

Момчето направи жест, означаващ: „Сега ще видим!“.

Ходасевич уморено притвори очи.

„На стари години отново заслужих да ми слагат бръмбар“ — помисли си той.

— Е, и какви, мислиш — каза той на глас, — шансове има твоят ЦСКА този сезон?

Кой знае защо му се искаше да направи неформален контакт с „чистача“. С нещо, независимо от различните специалности, момчето му напомняше самия него като млад.

— Ще видим — каза младежът и важно добави: — По специализирания канал на телевизията!

А в това време с жест даде на Ходасевич да разбере, че находката му не е обикновен „бръмбар“, а видеокамера за скрито наблюдение!

— Да, те всекиго могат да учудят — промърмори Валерий Петрович, имайки предвид едновременно и отбора, и (в подводната част на разговора им) хората, монтирали в кухнята му видеооборудване. Чудничко!

— Кой, интересно, в наше време гледа футбол по телевизията? — процеди през зъби лейтенантчето, изучавайки с детектора си камерата. Той леко подхвана играта на Ходасевич и думите му отново имаха двоен смисъл — и непосредствен футболен, и скрит, отнасящ се до находката му. Впрочем, дали имаше смисъл сега да шифроват репликите си? Та нали камерата сигурно е записала манипулациите на младия „чистач“.

— Има, сигурно, отделни любители на зрелища... — каза полковникът.

„Чистачът“ високо отвърна:

— Аз едно искам да знам — доколко са стабилни армейците? Според мен те могат да изгубят всеки един мач — в този момент младежът въпросително показва с ръце на полковника — да ликвидирам ли камерата или не?

Ходасевич направи жест — в никакъв случай! Най-вероятно камерата бе записала как са я открили, но оставаше мъъничък шанс, че този запис хората (които и да са те) ще го погледнат невнимателно.

* * *

След час полковникът и „чистачът“ излязоха на улицата. Резултатите от претърсването на жилището учудиха и двамата. Освен видеокамерата в кухнята, намериха още една, абсолютно същата. Беше монтирана в стаята.

Когато доста се отдалечиха към метрото, Валерий Петрович попита лейтенанта:

— Какво мислиш за всичко това? — намръщи се от некоректността на собствената си формулировка и бързо добави: — Имам предвид техническата страна на нещата.

— Най-важното е, че и двете камери са в неработен режим. Тоест, в момента и двете нямат сигнал.

— Значи, тези, които ме наблюдават, не знаят, че сме ги открили...

— Тъй вярно.

— Какви са характеристиките на камерите?

„Чистачът“ сви рамене.

— Стандартна камера „Ел-Си-Ел“ — шестстотин двайсет и две. Производство на компанията „Вотек Америка“ — каза той пренебрежително. — Тежи пет грама, обективът е маскиран като винт за дърво с диаметър малко повече от сантиметър. Но най-важното е, че това не е професионално оборудване.

— В смисъл?

Младежът снизходително се усмихна. На него явно му харесваше да се чувства значим, което се прояви щом заговориха за неща, в които той беше професионалист.

— В смисъл че това е каменният век — обясни той. — Играчки за дилетанти. Сега в разузнаването и в контраразузнаването се употребяват други, много по-съвършени модели. И начинът на поставяне на апаратурата е дървенияшки. Мога да гарантирам практически сто процента, че камерите в жилището ви е поставял непрофесионалист. Тоест, човек, незапознат с най-съвременните методи на организация на скритото наблюдение.

„Тогава кой е той?“ — помисли си полковникът, а после повтори въпроса на глас. Прозвуча глуповато, но нека... Понякога е полезно приятелите и враговете ти да те имат за бунак. Тогава им се развързват езиците и казват много повече, отколкото са имали намерение.

— Не зная... — подсмихна се „чистачът“. — Може би вашата жена.

Тъкмо пресичаха улицата и вървяха покрай една ограда.

— Аз нямам жена — сухо отвърна полковникът, давайки да разбере на лейтенанта, че е проявил явна нетактичност. И веднага попита: — Тази камера записва ли? Или предава сигнал?

— Във вашия случай предава.

— На какво разстояние?

— На не повече от двеста метра. А за сигурно постоянно приемане — около сто метра.

— Значи, на разстояние от сто метра по права линия от жилището ми седи оператор с телевизор и видео?

— Да — кимна младежът. — Или е седял. Нали сега камерите спят.

— Къде се намира той, според теб? В квартира под наем?

— А, защо? — сви рамене лейтенантът. — Имайки предвид дискретния характер на наблюдението, по-скоро в кола. Не сте ли забелязали близо до дома ви подозрителна кола? Обикновено това е микробус...

— Трябва да помисля — съсредоточено кимна полковникът. — А отдавна ли са монтирани камерите?

— По всичко личи, че преди около две седмици. Или, може би, месец.

— А колко дълго са работили?

— Захранващите блокове практически не са презареждани. Мисля, че общо само около час — час и половина. Може би — два.

Стигнаха до централния вход на ВДНХ^[2]. Ходасевич спря. „Чистачът“ въпросително го погледна.

Валерий Петрович пхна ръка в джоба си и извади портфейл. Извади оттам стодоларова банкнота и я подаде на лейтенанта.

— Вземи.

Момчето се изчерви и по детски скри ръце зад гърба си.

— Моля ви, Валерий Петрович. Аз само от уважение към вас... И към Олег Николаевич...

— Вземи, вземи — настойчиво повтори Ходасевич. — Всеки труд трябва да се заплаща. Безплатно, както казва Шаляпин, пеят само птичките.

Лейтенантът отчаяно завъртя глава.

— Виж какво — строго каза полковникът. — Имам за теб още една работа. За която ти нито с Олег Николаевич, нито с мен си се уговарял. Така че взимай парите и да вървим.

„Чистачът“ внимателно и неловко прибра банкнотата.

Ходасевич направи няколко крачки към платното и вдигна ръка. Моментално до него изскърцаха спирачките на бежова лада.

— Улица „Металург“. Плащам двеста — каза Ходасевич през отворения прозорец на колата. Шофьорът кимна.

Полковникът направи властен жест към лейтенанта — тоест, сядай. Лейтенантът се качи в колата.

[1] Супа пити — приготвя се от овнешка плешка, грах, сушени сини сливи и др. — Б.пр. ↑

[2] Выставка достижений народного хозяйства СССР (Москва) — Изложба на постиженията на народното стопанство. — Б.пр. ↑

ТАНЯ

В същото това време

Братя Воронцови се запътиха към вратите на болничния двор, без да бързат, важно, както вървят уверените в себе си и в правотата си хора. Таня остана да седи на пейката в парка. Чувстваше се ужасно — в устата ѝ горчеше, главата ѝ се въртеше, а мислите ѝ не се редяха стройно, в логичен ред, а се мятаха като болни рибки...

Облегна се назад и механично, в такт с дишането си си повтаряше: „Какво ми е, какво ми е, какво ми е?...“

А с нея ставаше нещо кошмарно, гадно, каквото никога в живота не ѝ се бе случвало.

По-рано ѝ се струваше, че всички възможни усещания в този живот тя вече е изпитала. И ярост със злоба са я задушавали. И отпуснатост, да си го кажем направо леност я бе обсебвала. И скука, и отегчение... Но виж такава апатия — толкова черна и безпросветна — не бе я налягала. Удивителното по своята мерзост чувство, когато не ти се иска НИЩО. Нито изискани вкуснотии, нито ярки впечатления. Нито задушежни разговори, нито утешения, нито секс... Сигурно точно в такова състояние хората се бесят и давят, и не оставят писма или бележки, защото даже да се пише — да се формулира текст и да се движи писалката по хартията — просто не ти се ще...

Но от пейката така или иначе трябваше да стане. Да се махне оттук. Механично, като робот с трайно зададена програма, да направи крачка, втора, трета... Да излезе от територията на болницата. Да се качи в колата. Да запали мотора. Компютърната програма, която управлява Таня, е съвършена и сложна. Тя дори умее да превключва и знае кога да мине на по-високо ниво... Аха, ето аптека. Тук трябва да спре. Ей, роботе, напомни ми защо? Ах, ами да...

Таня влезе в аптеката и замря на прага. Тестове, тестове... Я, роботе, подкажи на кое гише се продават? Правилно, на „лекарства без рецепти“. А защо възрастната лелка фармацевт я гледа така странно? И я пита:

— Девойче, зле ли ти е?

В аптеката ти задаваш въпросите, а не ти ги задават на тебе, така че фармацевтката се държи неправилно. Нейното поведение може да провокира нарушаване на програмата. Но да се отговори все пак трябва:

— Благодаря, всичко е наред. Кажете, тестове имате ли?

— Пфу, пък аз си помислих... — с видимо облекчение въздъхва аптекарката.

И отново не е ясно, защо лелката не отговаря на въпроса, а приказва нещо неясно? Ще трябва да повтори:

— Трябват ми тестове за бременност. Имате ли?

— Да, да, разбира се! По седемнайсет рубли единият, да ви дам ли три?

— Да, сигурно... — Защо каза това „сигурно“?

— Ама защо се притеснявате толкова? — не я оставя на мира аптекарката. — Това е голямо щастие!

Умилен поглед от гишето — как ли трябва да реагира на него? Сигурно просто трябва да каже „благодаря“? Ами когато след теб викат: „Късмет, девойче! И здраво поколение!“ — и тук ти остава само да премълчиш. И да се зарадваш, защото в главата ти най-сетне се мярва не програмирана, а напълно човешка мисъл: „Абе какво се е захванала с мен?! Не е нейна работа!“

Таня излезе от аптеката, качи се в колата и избъбри по адрес на лелката:

— Ууу, дърта кикимора...

Разбира се, безобидната, любопитна женица не заслужаваше такива думи, пък и всъщност Таня не ѝ се сърдеше.

Съвсем обратното — досадната намеса на аптекарката ѝ помогна да се събуди.

Таня завъртя глава. Ура, магията се стопи, роботът в нея изчезна. И светът наоколо вече не е картинка от компютърна програма, а истински, жив! И самата тя също е жива! Вярно, едва жива. Като в компютърните игри със стрелби, когато ти остава само четвъртинка живот от началните девет живота...

Четвърт живот. Или даже една осма. Интересен образ. Трябва да го запомни. И някъде да го използва. Да речем, в социална реклама за вредата от тютюнопушенето...

„Ето, вече мисля за работа. Чудесно!“ — отново се зарадва Таня.

Макар че какъв смисъл има да мисли за работа. Засега работа няма и в близко време не се предвижда, така че няма защо дори да се разстройва. И без това сега не ѝ е до реклама. Трябва да мисли как да оцелее — при условие че в наличност има не цял живот, а само някаква си скапана частица от него...

И как да се оправиш в такива обстоятелства? Очевидно е, че също по правилата на компютърните игри. Първо, да проявява крайна предпазливост... За да не ѝ вземат и жалката четвъртинка, а второ, да си включи на максимум мозъка и да се опита да намери резервен живот.

Таня предпазливо — трябва да се пази! — тръгна с пеженцето. Престрои се в най-безопасната средна редица, убеди се, че никакви подозрителни коли не карат след нея. И едва тогава включи мозъка си и започна да обмисля броеницата от следващи действия.

Първото зърно от броеницата беше тестът. Така... Има инструкция, всичко е много просто. Гарантирани са, както пишат, деветдесет и осем процента... Ефективен е още „от първия ден закъснение“. А тя какво закъснение има? Таня даде на теста, както пишеше в инструкцията, „пет минути за оценка на резултата“ и не я домързя да разрови тефтера си.

Къде са записките от онези времена, когато работеха над рекламата за водка?... Кога горе-долу е било това! Преди месец? Месец и половина? Аха, ето го: „Водката — еликсир на младостта“, точно преди два месеца... Лоша работа! Добре де, няма отсега да се паникьосва! Може пък закъснението да е заради изхабени нерви? Или е настинала? А може би вече е започнал някакъв свръхранен климакс, заради вредната работа и лошата столична екология?... С една дума — куп версии и Таня е съгласна на всичко, даже на климакс... Макар че по-рано от мислите, че и нея, както и всички жени по света, я очаква угасване на репродуктивните функции, изпадаше в страшна паника.

Добре, сега вече е време да погледне. Таня зажумя, извади индикатора на бял свят, преброи до три и отвори очи. Две ивици. Тлъсти, нагли, уверени. Може би все пак е грешка? Или тестът е дефектен? Таня скъса още една опаковка. Този път не се махна и не затвори очи. Стоеше и гледаше как на индикатора отново се появява не

една, а две безжалостни ивици... Ах, ако причината беше в нервите, простудата или даже климакса!

„Какво пък, остава да приема това — промърмори тя. И изпробвайки новата идея на вкус, изрече: — Аз ще имам дете!“.

Замря и се вслуша в себе си. Кой знае защо очакваше, че вътре в нея нещо ще се раздвижи — нови чувства, нови емоции... Но никакви необичайни усещания нямаше. Съвсем нормално състояние и съвсем обикновени, доста странични мисли: „Добре, че сега е дваиясет и първи век! Ами ако живееш в пуританското Средновековие — щях да се скъсам от рев, че детето може да се роди извънбрачно... В Кавказ сигурно и досега ридаят... Ами ако, да кажем, бях американка? О, тогава без въпроси — вместо да раждам, щях да заведа дело срещу производителя на «гумено изделие номер две»... Ние, разбирате ли, се надявахме на тях, а те такъв сюрприз да ни извъртят! Но щом в Русия никакви искове не се подават, ще трябва да се примиря — ще имам детенце и най-вероятно и мъж — Макс. Сигурен, малко скучен и не най-богатият, но въпреки това печеловник и опора на семейството.“

„Е, Макс, поздравявам те! — избърбори Таня. — Ти се оказва хитър и вездесъщ, въпреки предприетите мерки... Признай си, може би ти и не си се старал особено да ме пазиш? Нали искаше деца. И колко пъти казваше, че така силно ме обичаш, че искаш на земята да се появи нашето, твое и мое, продължение...“

Ето че продължението се появи. По-точно, скоро ще се появи. Какво пък — такова събитие трябва да се отбележи с чаша хубаво кафе. Или сега не бива да пия кафе?... Таня замислено замря над буркана с нескафе и реши, че сигурно мъничко може — това пък да не е алкохол! А да хапваш сурово пушен колбас дали не е вредно? Пфу, ама че живот започва — ще трябва да мислиш не за себе си, а за непонятно същество, скрито вътре в теб...

„Нещо мислите ми хич не са майчински — разстроено помисли Таня. — Впрочем, нали майчинският инстинкт не се събужда веднага — ще почакаме... Интересно, какви ли са бащинските инстинкти на Макс? И как ще се държи той?“.

Таня си представи, че му съобщава тази фантастична новина... И Макс отначало се вцепенява, а после цъфва в щастлива усмивка, вдига я на ръце, целува я, заравя лице в косите й...

„Разбира се, че Макс ще бъде щастлив. И разбира се, че ще ми направи предложение — мислеше Таня, — а аз естествено ще го приема и ще родя детенце, и ще го храня и повивам, и люлея, и ще скачам нощем... Ами мама как ще се зарадва — дъщеря ѝ е пораснала, узряла и вместо да танцува в нощните клубове, пее фалшиво приспивни песни...“.

Таня си се представи с избелял пенъор, с небрежно вдигнати коси, с протрити чехли, а на ръцете ѝ — бебе! Трогателна картинка. Даже циникът Полуянов — и той ще се изкефи. Само за едно е жалко — рушат ѝ се планове. Не за живота ѝ, не за кариерата ѝ, да върви по дяволите кариерата, пък и детето не е пречка за кариерата, винаги може да се закупят памперси, да се наеме някоя гледачка, да викне майка си и пастрока си да възпитаваат внука... За друго е жалко. Жалко е, че се рушат планове за любов, която едва-едва, за пръв път в живота ѝ сякаш започваше да се заражда, както ѝ се стори, в отношенията им с доктор Кирил... Впрочем, каквото е направено — направено е вече. И щом Господ ѝ е дал дете от Макс — значи това дете ще се роди. И тя ще го обича, ще го пази, ще го учи и ще го глези.

* * *

Картината на монитора беше в режим онлайн. Максимално увеличение, сочни цветове, два плана: общ и едър. Напълно достатъчни възможности, за да се получи цялата гама от чувства върху лицето ѝ... Дъгата — червено, оранжево, жълто, зелено... Ето и момичето също: почервява, очаква, жадува да узнае, замисля се... Колко е красиво това! Жалко, че не се чува какво говори тя... Макар че работата в думите ли е? Цялата работа е в очите ѝ, едновременно щастливи и тревожни, умиротворени и жални. А думите — вместо нея е говорил Моцарт в своя гениален „Реквием“, трябва да се увеличи звукът...

Той прослуша заключителните акорди. Със съжаление изключи музикалната уредба. Още минута се полюбува как устните на момичето потръпват в нервна гримаса, а ръцете ѝ нервно мачкат карираната салфетка... После въздъхна и натисна бутона на интеркома.

— Слушам ви — отвърна сервилен глас.

Той за последен път погледна в огромните, тревожни очи на девойката и произнесе само една дума:
— Започвайте.

* * *

В работата Макс го нямаше. Учивата секретарка съобщи, че днес е в движение, вероятно няма да се върне в офиса и посъветва Таня да му се обади на джиясема.

Таня благодари на секретарката, затвори и изхъмка:

„Къде се губиш... татенце?“.

Обади му се на джиясема — също провал, веднага се включи автоматичният отговор. Строгият глас на Макс информираше: „В момента не мога да говоря, моля, обадете се по-късно.“

„Еее, чичо, ти май се криеш от алиментите!“ — отново се усмихна Таня. Последен опит — ще звъним къщи. Там, разбира се, го няма, но може би секретарят ще я зарадва с нещо? И вярно, зарадва я — с бодър глас ѝ съобщи: „Здравейте, мен засега ме няма, но точно в пет часа ще се върна.“

„Не, Макс, макар и да си солиден човек, почти баща на семейство, ама си глупчо — весело си помисли Таня. — Специално за крадците ли си записал такова съобщение?“.

Тя погледна часовника — охо, вече е почти четири. Някак незабелязано беше минал денят — първо със страданията, после с размислите... Е, какво пък — по всичко личи, че при такъв ден и вечерта трябва да бъде съответната. Нека тя мине в обяснения. С Макс. За това, че любовта им си има продължение... Доста хубав сюрприз за вечерния чай.

Таня излезе от къщи, изтича надолу по стълбите и се качи в пеженцето. Към обгорелия скелет на тойотата се стараяше да не поглежда...

ВАЛЕРИЙ ПЕТРОВИЧ

В същото това време

Ходасевич винаги носеше в себе си ключовете от Таниния апартамент. Едно време тя със смях му ги връчи: „За да има къде да заведеш някое гадже.“ — „Че аз и у нас мога да си доведа гадже — усмихна се тогава пастрокът ѝ, — само че не искам.“ — „Е, вземи ги, де, вземи ги — настоя тогава Танюша, — че току-виж съм изгубила моите.“

Сега ключовете се оказаха много потребни.

Таня я нямаше вкъщи. Из стаята бяха разхвърляни книги и дискове. В кухнята стоеше недопита чаша с кафе. Върху креслото — праметнат сутиен.

Валерий Петрович прибра сутиена в гардероба и пусна лейтенанта да влезе.

— Ето ти още един фронт за работа — прошепна му той в коридора.

... Нещо подобно Ходасевич очакваше, обаче резултатите от огледа на Таниното жилище дори надминаха всичките му опасения. В едностайния апартамент се оказаха инсталирани не две, като при него, а цели четири видеокамери за скрито наблюдение. Едната беше в кухнята, две — в стаята и още една в банята тоалетна.

Всички камери (както доложи лейтенантът, щом излязоха на улицата) бяха същият вид като при Валерий Петрович. Бяха монтирани почти по същото време, както и неговите и също в момента не работеха. Но всяка от тях, съдейки по блока за хранване, се включваше за запис примерно за по два-три часа. А онази, която беше обърната към леглото на Таня, по-дълго от всички — за около пет часа.

* * *

— Мишиличък! Хубаво ли ти е?

Въпрос, който е неизбежен по глупостта и предсказуемостта си.

— Това беше върхът!

„Общо взето не лъжа съвсем...“

Той я погали по косата, после ръката му се плъзна на шията ѝ, по рамото, запълзя по-надолу... Момичето изви гръбнака си под докосванията му, отметна глава, замърка. Защо ли жените се държат като котки? И обожават да ги почесват зад ухото?

Той нежно погъделичка ухото ѝ, прошепна:

— Ти си моето Писе, Писенце, Писанка...

— А ти си моят тигър! — благодарно отвърна тя. — Не, даже не тигър, а лъв, царят на животните!

Той се намръщи — в тъмнината, зад пуснатите пердета, тя все едно няма да види гримасите му. Ах, колко „ново“ е това — лъвът, царят на животните. За кой ли път го чува вече? За петдесети? За хиляден? Тия жени са толкова банални. Поне да измислеше нещо ново...

— Обичаш ли ме?

О, господи! Понякога му се ще специално да стане депутат от Думата, за да може да предложи закон, който под заплахата от смъртно наказание, да забрани на мацките да задават този въпрос... Особено в леглото, след секс, когато мъжът е умиротворен и отпуснат...

— Разбира се, че те обичам, мила моя — цунк-цунк, — слабичка моя — цунк-цунк, — пухче мое!

— Повече от оная мръсница ли?

Това също е неизбежно. Много обичат жените да им се оправдават, да ги уверяват в тяхната изключителност и неповторимост и нищо не можеш да направиш с това!

— Миличка, ама колко може да повтарям едно и също! Нали ти обясних вече!

„Сега, според законите на жанра, ще започне да говори за онази, другата!“

— Сигурно се чука добре... Има си хас, с нейния опит! Та тя здраво място няма!

— Котенце! Моля те, не ме мъчи!

— Отгоре на това лъже, че циците ѝ са истински! Сякаш не се вижда, че е пълна със силикон!

Тук вече трябва твърдост в гласа!

— Миличка, защо се палиш така? Нали знаеш, че за мен най-хубавата жена си ти! И твоите гърди са най-прекрасните в света! Божествени, неповторими!

Нежно да докоснеш гърдата ѝ, да плъзнеш пръсти по нея... Ще последва ли втори рунд? Не. Отмята ръката му. Колко е досадна! Все не може да изхвърли съперницата от главата си!

— Та, казвам, че циците ѝ са само декорация! А пък се прави на принцеса Стефания... Сякаш не знам, че спи с Теплицин!

Е, сега вече разговорът стана безкраен! Нищо не може да се направи! С жените трябва да имаш търпение и внимателно изиграно любопитство.

— А кой е този Теплицин?

— Нашият шеф. Тя за него е като „Бърза помощ“, веднага е на линия щом ѝ свирне! Щом му се прииска — натиска интеркома и тя търчи при него. Вратата се заключва — и започва производствено съвещание...

— Е, много момичета спят с началниците си...

Не биваше да казва това. Тя направо изкрейзи:

— Но аз нали не спя!!!

Сега трябва нежно да я забаламоса:

— На теб защо ти е?! Ти си ми не само хубава, но и умна! А с началниците си спят само глупачките.

— А аз съм умничка, нали?...

Ох, слава на Всевишния! Най-сетне!

— О, миличко, ти не само си ми умничко! Ти си рядко съчетание — и остър ум и страхотна хубост!

Той винаги се учудваше как може жените да приемат тази сентенция за чиста монета — вярват и отмаляват от удоволствие! Ето и тази се размекна, веднага взе да пуска насрещни комплименти:

— А ти си ми... ти си... гърмяща смес! Бисмарк и Иглесиас! Сократ и Том Круз! Монтен и Ръсел Кроу!

Дори му е странно, че тая тъпачка е чувала за Бисмарк и прочие Сократ и...

— Да, аз съм гърмяща смес! Аз съм лющен и страшен! Аз съм зъл! И сега ще те изям.

Той легна върху податливото ѝ тяло, притисна устните ѝ с твърда целувка... Тя страстно изстена и направи насрещно движение към него.

* * *

Вратата в апартамента на Макс Таня отвори със собствен ключ. Обувките му не бяха в коридора и там не светеше лампа, но Таня не се съмняваше, че Макс е вкъщи. Вече бе изучила приятеля си и му знаеше и кътните зъби — щом влезеше отвън, той веднага избърсваше обувките си и ги прибираше в шкафа. А лампата в коридора гаси, защото ярката светлина го дразни, пък и защо напразно да хаби ток?

„Макс!“ — вече понечи да викне Таня, но си замълча. Изведнъж си спомни как преди три дни ето така, без да му се обади, му се яви и направо от прага го повика, а Макс, горкият, лежеше във ваната и изскочи оттам изплашен, рошав с незагърнат халат на мокрото си тяло... После тя трябваше да бърше локвите по пода.

Тя събу обувките си, като игнорира килимчето за обувки и ги хвърли направо на паркета. Щом като Макс е побъркан на тема чистота, нека сам си чисти! Тънкото яке хвърли върху шкафа, а чантата си, напротив, закачи на закачалката. Усмихна се — Макс сигурно ще почне да мърмори, че след нея винаги царят „щети и безпорядък“. Ами нека да мърмори. Първо, претенциите му винаги са мили и без злоба и второ, тя, като бременна, има пълното право да бъде непредсказуема и капризна. И трето, защо от предвкусването на Максовото мърморене ѝ става толкова леко на душата, че всичките ѝ неприятности се изтриват, забравят, отплуват...

Вътре е тихо-тихо. Впрочем, това все още не значи нищо. Макс си има вкъщи свои остроумни приумици и свои понятия за комфорт. И звукоизолацията между стаите в жилището му е като в бункер. Той специално запълваше пролуките и монтираше някакви особени врати. За да може, както обясняваше той, в едната стая гостите да крещят и пеят, а той спокойно да спи в съседната стая, капнал от умора...

Таня винаги бе смятала Максовата страст към тишина за дивотия, но сега я оцени: „За едно бебе звукоизолацията даже е много добро нещо. Чудничко — аз си спя и дори не чувам как таткото успокоява ревълото!“.

Тя влезе в кухнята, както винаги — идеална чистота! Мивката блести, масата е празна и също блести, иска ти се веднага да извадиш от хладилника салам и да започнеш да го режеш направо върху чистичката мушама... Впрочем, добре де, ще го пощади. Нека Макс сам ѝ нареже салама на дъска, а после да нареди парченцата в ослепително чиста чиния...

Но къде се е дянал? Водата в банята не шуми, лампата в тоалетната не свети... Таня влезе в хола — и там го няма. Само телевизорът си говори — също характерно нещо. Макс не може и минута без телевизия. Таня вече бе оценявала жертвата му, когато тя го е молила да изключи глупавия телевизор... Е, сега вече не само тя ще му пречи да гледа. Когато бебето реве — не можеш особено успешно да слушаш новините... И така, щом Макс го няма ни в кухнята, нито пред екрана, остава единственият вариант да е в спалнята и да си глади ризата за утре.

„За последен път, между другото — изведнъж си помисли Таня. — Сега вече ще ми се наложи аз да гладя. Ризите, без каквито и да било дискусии, са явно женска работа...“

Перспективата да се грижи за ризите на Макс не я ужаси и Таня се зарадва — значи инстинктите ѝ, не майчинските, но поне семейните, женските започват малко по малко да се събуждат в нея... Неслучайно Полуянов вчера ѝ говореше, че тя изглежда не просто добре, а е красива с умиротворена, зряла красота!

Пастрокът ѝ, между другото, казваше, че гладенето на мъжки ризи е цяло изкуство, изисква се особен подход. Така че бе дошла доста навреме — тъкмо ще поиска от Макс да ѝ преподаде урок.

Таня предпазливо отвори вратата на спалнята. Тя се отвори безшумно — в дома на добрия стопанин Макс нищо не скърцаше и не скрибуцаше... Таня вцепенена замря на прага... Дъската за гладене беше празна, ютията не бе включена и никаква риза не висеше на закачалката...

А самият Макс беше в леглото. В класическата поза „мъжът отгоре“. Жената под него Таня не успя да види.

— Макс?... — едва чуто прошепна Таня.

Това е сън, това не може да бъде!

Отговорът беше яростни въздишки, горещи стонове, морният сладникав мирис на мускус.

„Това не е той! Някой негов приятел е! От онези, които нямат терен! Макс е толкова добър, вечно услужва на някого...“

Само че защо приятелят му има същия белег на бедрото си и нима приятелите имат съвсем еднакви бенки на гърба?...

— Да, да! Захарче мое, карамелче, бонбонче!...

Той не може да говори така! Няма право! Да говори на друга същите думи, като на нея!

Още една порция сладко ръмжене — и Макс уморено се отпуска върху тялото на жената. Диша тежко, партньорката му леко стене, а Таня все така стои на вратата и отдалечено си мисли: „На ти сега! Получи ли си го, глупачке! А тя се гордееше и дори се хвалеше на приятелки, че любовникът ѝ измисля разни думи изключително за нея. Карамелче. Бонбонче... А при него значи всички са бонбончета...“

— О, Макс, супер е! Направо летях! — възхитено мърмори жената.

А Макс ѝ отговаря:

— На мен с тебе знаеш ли как ми беше... Като знаеш ли къде? Сякаш сме далече-далече в океана, на необитаем остров, където има само палми и слънце...

Значи, за острова и това са само думи. Стандартният комплект, който Макс повтаря на всяка. А тя, идиотката, мечтаеше, че те наистина някога ще летят за Малдивите. Ще отседнат в скъп курорт, но после ще поискат да ги закарат на необитаем остров, където наистина има само палми, слънце и океан...

И тук Татяна не издържа. Не, тя не започна да ридае. И истерия не я хвана. Просто тихо и отчетливо произнесе:

— Макс, ти си една гнида!

— Ау! — извика жената.

— Татяна? — объркано прошепна Макс.

— Твар! — спокойно каза тя. — Двулична, подла, хлъзгава твар!

Макс мълчеше. Мацката трескаво се освобождаваше от тялото му, увиваше се в чаршафа и кой знае защо криеше лицето си.

Таня хвърли поглед върху така познатата, стилна, умиротворена спалня. Милите за Макс дреболии — тясната ваза на пода с дълго сухо цвете. Лампата с порцелановия абажур. Кристалната поставка за козметика. Телефонният апарат, удобно монтиран на стената до леглото... Погледът ѝ се спря на нощната лампа — скъпа, бронз с бохемско стъкло, самата тя я бе избирала и подарила... Подарявайки я, идиотката самонадеяно си мислеше: „Все едно я купувам за себе си! За нашето собствено семейство — нали някога ще се оженим?!“.

Лампата полетя към стената. Много красиво се пръсна на стотици дребнички парченца.

— Таня, недей! — хрипкаво помоли Макс.

Мацката истерично закривча. И гледай ти, странно нещо — докато двойката си гукаше, Таня не виждаше лицето на съперницата и по гласа не можеше да я познае. Но сега, когато чу квиченето, макар пак да не виждаше лицето ѝ, по тембъра лесно я идентифицира — че това е Наталия! Нейната, вече бивша секретарка! Да, това не е просто крах! Това е разгром! Ватерлоо...

— Здравей, Наташенка! — с отровен глас рече Таня.

За тази мръсница стига напълно и вазата — право в нея, да се прицели в главата... Не успя, пачаврата се извърна. Впрочем, когато една ваза се троши в стената и върху леглото пада дъжд от парченца стъкло — това също изглежда доста добре...

— Татяна, веднага престани!

Но в гласа на Макс изобщо няма твърдост, затова така: в тях двамата — лампата със стъкления абажур. А кристалната поставка — в прозореца. Отлично, просто отлично — уцели точно средата на прозоречното стъкло и даже плътната щора не намали удара — оглушителен грохот, звън... и ето сработи алармата на нечия кола, явно парчетата са паднали върху покрива ѝ.

— Да пукнете! И двамата!!!

В тази минута Таня беше сигурна, че думите ѝ са материални — зли, тежки, отровни. Ще действат. И тия двамата наистина ще пукнат. Може би не сега, а малко по-късно, но затова пък в страшни, невъобразими мъчения!

— Тя е луда! — жално плаче Наталия. — Макс, Макс, направи нещо!

Но Макс мълчи. И в очите му Таня изведнъж вижда — не, не смущение. Не съжаление, че така стана. И не тъга, защото сега ще се разделят завинаги. Не, в очите на Макс има насмешка... НАСМЕШКА! Той се забавлява! Весело му е!

— Ще съжаляваш, Макс! — тихо каза Таня.

Излезе от спалнята и хлопна вратата така, че дори Максвата прилежна замазка не издържа — посипа се като гипсов дъжд.

* * *

— *Внимание! Тя излиза. Повтарям: излиза, приемайте. Моля за потвърждение. Приемам...*

— *Да, виждаме я, благодаря.*

— *Тогава започвайте.*

* * *

Таня не помнеше как си стигна до вкъщи, как паркира пеженцето в гаража, за какво е мислила по пътя... Сякаш някой бе изтрил с гума от съзнанието ѝ този отрязък от време. Сякаш отново вътре в нея някой беше включил онзи автомат, роботът, който се бе задействал сутринта.

От вцепенението ѝ я извади един глас — безцеремонен, нагъл:

— Кого виждаме? Здравсти, маце!

Таня дори не извърна глава. Въпреки че нервите ѝ бяха опънати до скъсване, а сърцето я болеше като след инфаркт, първото правило на едно хубаво момиче тя не бе забравила: каквото и да ти говорят уличните сваляни, най-добрият отговор е да не им обръщаш внимание. Но крачката трябва да се ускори, макар че до входа ѝ са не повече от триста метра... Странно, че в техния тих, спокоен квартал някой ѝ се лепна. Милион пъти бе вървяла по маршрута гараж-блок-гараж и никога не ѝ се бе лепвал, освен, естествено, безобидните пияндури.

— Ей, мърло! Ти к'во, не се ли радваш?

Странно познат глас. Но нейните познати не си позволяват да ѝ говорят с такъв тон! И как не ѝ се ще да вдига очи, да казва нещо, да го

поставя на мястото му... Може би сам ще се махне?

Таня забърза, но силни, нагли пръсти вече я бяха хванали за лакътя, грубо я дръпнаха... Трябваше да се обърне.

Воронцов. Един от Воронцовите — Николай или Андрей, Таня така и не запомни кой от тях кой е.

Решително и гнусливо дръпна ръката си, с леден тон изрече:

— Махни си лапите?!

— Какво злобно и агресивно коте...

Лакътя ѝ пусна, но все така продължи да стои в опасна близост, така, че тежкият му дъх направо я задушаваше.

— Какво искаш, бе?

— Котето е грубо. Котето не ни се радва... — въздъхва Воронцов.

Очите му станаха стъклени.

— Обещах ви, че ще събера мангизите. Какво искате сега? — сухо пита Таня.

— Искаме да поговорим — подсмихна се Воронцов.

„Дори бандитите си имат правила. И обикновено не ги нарушават“ — казваше пастроктът ѝ. А Воронцов сега изобщо не играе по правилата. Обеща, че ще я остави на мира три дни, а сега не си държи на думата. И улицата е пуста, само далеч, на сто метра пред тях шляпа някакво старче, което хич не може да ѝ помогне, коли пък съвсем няма...

— Колян! — вика Воронцов.

„Значи този е Андрей“ — автоматично отбелязва Таня и смекчава резкия си тон:

— Андрей, имах много тежък ден. Не би ли могъл да ме оставиш на мира? Аз събирам парите. Честна дума.

Но Воронцов не я слуша и въобще не я поглежда, а гледа някъде зад гърба ѝ.

— Андрей, моля те... — няма нужда да се преструва, че плаче, сълзите ѝ сами потичат.

Но зад гърба ѝ вече спира някаква кола и от нея изскача вторият Воронцов — Николай, и те с брат си ловко и сръчно — явно с добре отработени движения — я пъхат в колата.

— Помощ! — успява да викне Таня — високо, отчаяно, с последни сили. И старчето, което шляпаше по пустата улица, я чува,

обръща се и започва объркано да се оглежда... Само че — какъв смисъл има? Колата вече е набрала скорост, а един от Воронцовите, онзи, който седна отзад до нея — собственически бе сложил ръка на гърдите ѝ...

Най-важното е да не се предава. Тук трябва стоицизъм. И пълно спокойствие. Уверено, но не агресивно да отмахне наглата ръка, студено да попита:

— Моля да ми обясните — какво става?

— Затъжихме се по тебе! — измърмори първият Воронцов.

А вторият подхвана:

— И ни се дощя нещо сладко!

Така, прозорците са затворени, дръжките на вратите са демонтирани. Ами ако сега се наведе напред и се опита да докопа ръчната спирачка? И рязко да я дръпне? Небрежно, сякаш се старае да седне по-удобно, да протегне ръка... Но не, хич не са глупави, веднага се досетиха...

— Я, кукло, стой мирно!

И ето, вече китките ѝ са стиснати като с клещи. Въпреки това — трябва да се държи! С всички сили! Да се прави, че всичко е наред и тя от нищо не се страхува. Да продължи да пита:

— Къде ме карате?

— Ще видиш.

— Какво искате от мен?

— Не бива да си толкова любопитна! — укори я Воронцов, който седеше до нея.

А онзи, който е на волана, изведнъж пхна дясната си ръка в жабката и извади някакъв парцал. Силна миризма, толкова гадна, че дразни ноздрите, а нататък — нищо. Загуба на паметта.

* * *

Толик се събуди както винаги — точно в седем. Седем вечерта е идеалното време за събуждане. Глътка топла бира, после да хапне остатъците от мокрия чипс, затова са го изхвърлили, защото е мокър — още малко да се поизлежава, и ето ти го — седем и половина. Може да става. Ранната вечер е най-доброто време. В метрото вече пътуват не

злобни бачкатори, а отпуснати чиновници, радват се, че работният ден е отминал и затова ти дават милостиня къде-къде повече, отколкото сутрин...

Толик с удоволствие, да изпукат костите, се протегна. Провървя му с това мазе! Тук е топло и тихо, и даже плъховете са изтровени от живущите в блока.

Той протегна ръка към бутилката бира — винаги предварително я слагаше до дюшека си, за да не я търси с очи, а да я напипа и веднага да пийне — тогава мозъкът, още полусънен, изпада в сладка еуфория... Ех, добре е! Жалко само, че чипсът съвсем се е размекнал... Е, може да става вече, нали?

Той седна върху дюшека. Как не му се ще да става! В мазето е толкова хубаво и спокойно и пробитата тръба умиротворено капе. Дали пък да не помързелува? Да стане чак през нощта? Идеята, разбира се, си я бива, само че какво ще плюска утре? Бира няма нито капка, от чипса останаха само влажни трохи... Не, ще трябва да се надигне.

Толик неохотно, леко стенейки, стана. Добре де, днес ще гледа да бъде по кратката процедура. Ще си изпроси петдесетачка и — обратно на дюшека...

Той с отвращение обу старите, полуизгнили чорапи, пъхна краката си в обувката и изведнъж чу — *в неговото мазе има някой!* Първо изтрополяха нечий крака, после се чуха гласове...

Остатъците от вялост и сън моментално се изпариха. Толик веднага се напрегна, включи всичките си сетива и замря. Какво става? Изродите от съвета проверяват за плъхове? Хлапаците си водят момиче? Или, не дай Боже — хайка?

Така, вървят към него... А сега свиха. Трополят... Нататък ли ще идат? Не. Май спряха. Спряха в огромното помещение, което Толик наричаше Тръбното, защото целите стени са в тръби.

Е, щом спряха, значи не е хайка. Но какви са тогава? За тия от съвета е късно, да са хлапета — говорят прекалено тихо и не се кискат. Може би са колеги? Тогава трябва да се разбере с тях. Това мазе си е негово и други той няма да допусне! Впрочем, ако колегите са повече от двама — как ще ги изгониш?... Във всеки случай трябва да действа предпазливо и да не се издава предварително.

Със сръчно движение Толик събу обувката си, защото проклетите калеври тропаха като дървено сабо от детска приказка. Трябва да

огледа кои са и какви са, а после вече ще му мисли и ще взима мерки.

Той се промъкна към гласовете. Такааа... Май неканените гости са трима... Трима мъже. Съдейки по гласовете са млади, но не са хлапета. Нещо боботят... Какво правят там? Явно не секс — прекалено спокойни са. Да не са ченгета? А не, ченгетата идваха вчера, последната стотачка му взеха, гадовете! Добре де, стига си е напругал акъла, сега ще се приближи и ще види какви са, да ги вземат мътните!

Толик се приближаваше все повече и повече, вече успяваше да различи и отделни думи: „Готово... светлина... камера!“. Какво е това, по дяволите?!

Той се притисна плътно към Тръбното, намести се в най-удобната пролука и замря. Ама че идиотия! Май наистина снимат филм! Един от мъжете се шматка с камера, втори стои като дебил, с огромна включена лампа, всички локви и гнилоч в мазето се виждат, а третият, най-дребният, се върти и командва:

— Така, светлината — тука! Ама не клати лампата, не я клати!

„И какво пък има да снимат тука, у нас?“ — учуди се Толик. А после видя — на пода, направо в мръсната, събрала се от тръбите вода, лежи някаква женска и съдейки по всичко, абсолютно не вдява, какво става около нея. Забелила очи, ръцете — разперени, лежи — не мърда... Мъртва ли е? Не. Разшава се, изстена... А малкият в това време заповяда:

— Така, Николай. Дай ми камерата!

Мутрата с камерата го послуша.

— Е, какво стоиш? Започвай!

И тогава мутрата направи нещо страшно — приближи се до момичето и с всички сили го изрита в ребрата. Момичето се дръпна, закрещя... закрещя и дребният:

— Малко е, Николай! Още!

Николай послушно повтори.

— Мръсник! — прошепна Толик.

— Помощ... — изстена момичето.

— Сега по лицето! — хладнокръвно изкомандва кльоцавият с камерата.

— С крак ли? — попита Николай.

— Както искаш — раздразнено извика операторът. — Само не се мотай, а действай!

— Не, моля ви! — заплака момичето.

Но Николай, както и операторът само се разпалваха от молбите й. Ударите се сипеха върху нея, тя вече не плачеше и не стенеше, а само тежко дишаше — тежко като онова старо куче, което живееше до близката станция на метрото...

Толик се отдръпна от цепнатината, през която гледаше — гадеше му се. Едва се сдържа да не повърне днешната бира...

А после тихичко, с малки крачки се изтегли оттам — не, с такива гадове той не би могъл да се справи сам. Дано само телефонът до входа да не е счупен. Може би, ако ченгетата дойдат бързо, ще успеят? Ще успеят да спасят това нещастно момиче?

ВАЛЕРИЙ ПЕТРОВИЧ

В същото това време

От момента, когато откри камерите в Таниния апартамент, той й звънеше почти непрекъснато. И от жилището й, и после, докато пътуваше с наета частна кола към къщи, и по-късно, вече от къщи. Но механичният глас повтаряше все едно и също: „Абонатът не отговаря или временно няма обхват. Моля, обадете се по-късно...“. За всеки случай Валерий Петрович набираше и Таниния домашен телефон. Напразно.

И той, с целия си предишен живот на разузнавач, приучен към търпение и чакане, сега не можеше да се съсредоточи върху нищо. В буквалния смисъл не си намираше място — безцелно се разхождаше и разхождаше из къщи. Крачеше, кръстосваше напред-назад и за кой ли път осъзнаваше, че безпокойството за близък човек не може да се сравни с никое друго безпокойство — нито за любимата работа, нито за приятел, нито за самия себе си.

Така мина и седем вечерта, и осем, и девет, и десет...

Затова, когато в единайсет и половина се чу рязко телефонно извънмяване, полковникът се хвърли към апарата със стремителност, на която, както изглеждаше, съвсем не бе способно едрото му тяло.

— Да! — извика той в слушалката.

— Валера! — изкрещя направо в ухото му истеричният, обзет от ужас глас на бившата му жена Юлия Николаевна. — Таня е много зле!

— Какво й е? — изтръпна Ходасевич, вече готов да чуе най-страшната, най-адската новина.

— Таня е в болница!

Малко си отдъхна. В болница, значи не е най-лошото!

— Какво й е?

— Пребили са я! Няма здраво място по нея!

— О, боже! — прошепна той, едновременно изпитвайки и облекчение, че Таня е жива, и ужас от неизвестността (какво й се е

случило?!), и срам и разкаяние от това, че той за пореден път не успя да я опази. — В коя болница е?

— Осемнайсети клинична. Близо до апартамента й.

— Идвам.

— Аз отивам! На детето сега му е нужна майка! А ти остани! Детектив!...

ТАНЯ

Не можеше да разбере къде е и какво ѝ е. И какво е това около нея, и кой е до нея. И какво става с тялото ѝ. Всичко я боли и пробожда, и главата ѝ се върти и я мъчи. Тя лежи на някакво високо легло, непознати зелени стени и някакъв странен сумрак — залез ли е, разсъмване ли е? И някой до нея — дремеща, настръхнала, суха фигура, фигурата ѝ е позната — тя излъчва и грижа, и тревога, и любов. Страшно е жадна. Езикът ѝ сякаш се е превърнал в шкурка, и устните ѝ, и цялата уста — също.

— Вода... — слабо шепне Таня и фигурата до нея на леглото се стряска. Господи, та това е мама!

— Събуди ли се, котенцето ми! — скача тя. — Сега ще ти дам водичка, сега...

Водата се излива в метално канче, после чувства студено на устните си. Жадно, като се дави и я разлива, тя изпива водата.

— Напи ли се?

Няма сили да отговори и само кима.

— Сега спи!

Внимателните мамини устни лекичко докосват бузата ѝ, а после челото. Само майка, и само когато детето ѝ е болно, може да има такива нежно грижовни устни — най-ласкавите на света.

— Къде... — пита Таня. — Къде... съм?...

— Ти си в болница, Танечка. В болница. Всичко е наред — майка ѝ говори бързо-бързо. Успокоява, омагьосва мъката. — Лекарите казаха, че всичко ще бъде добре. Даже не те сложиха в реанимацията, а в обикновена болнична стая, представяш ли си? Така че не се бой, ние тук сме сами, в отделна стая и няма никой друг. Спи спокойно.

Иска ѝ се да спи и макар да я боли цялото тяло, в душата ѝ е радостно, топло и мило. И освен това — любопитно. Много неща трябва да разбере.

— Какво ми е? — пита Таня и езикът ѝ е все така грапав и стърже по пресъхналата уста.

— Сбила си се, Танюшка... — казва майка ѝ, сякаш те са в детството ѝ и Таня отново се е опитала да отвърне на хулиганите от съседния двор. — Просто имаш синини, травми... Нищо страшно.

И тогава Таня си спомня — фигурите на братята... извиват ѝ ръката... кратко забвение... ударите... мазето... безжалостната светлина...

— Ами детето? — шепне Таня.

— Какво дете? — плаши се майка ѝ.

— Аз трябваше да имам дете — страшно бавно, но твърдо казва Таня.

— Не знам за какво дете... — бързо и уплашено произнася Юлия Николаевна и Таня остро чувства фалша в гласа ѝ.

Тя всичко разбира и затваря очи. Изпод клепачите ѝ кой знае защо се просмукват сълзи и текат, а тя мисли: „Загубих го“, но изпитва при това не мъка, а огромно облекчение. После всичко започва да се върти, върти — не е страшно, а весело — и Таня заспива.

ВАЛЕРИЙ ПЕТРОВИЧ

В нощната болница миришеше на дезинфекция и на най-гадната в света храна. Светлината в коридора беше приглушена. Ходасевич надникна в стаята. Татяна лежеше неподвижно — спеше или беше в безсъзнание. До нея на стол дремеше Юлия Николаевна. Тя се стресна от шума на отваряща се врата, видя дебелия фигура на бившия си мъж и с досада размахна към него ръце — тоест, махна се. Валерий Петрович послушно притвори вратата. След минута Юлия Николаевна излезе в коридора. Тя беше страшно напрегната, опъната като струна.

— Какво искаш?! — вместо поздрав се нахвърли върху него тя.

— Как е Таня? — с тих, равен глас попита полковникът.

Спомнил си беше нарежданията на инструкторите: „Ако не ви устройват тоналността и темпото на речта, наложени от събеседника ви, трябва с построяването и ритъма на своите отговори да му внушите изгодната за вас тоналност и темпо.“ По време на предишния си семеен живот Валерий Петрович, разговаряйки с Юлия Николаевна, само с това се и занимаваше.

— Таня е зле! — все така с предишната истерична нотка в гласа извика бившата му жена.

— Какво казват лекарите?

— Че какво могат да кажат! Пребита е жестоко! Има хематоми по цялото тяло! Май всичките й ребра са счупени! Сътресение на мозъка!

— Това не е най-лошото... — Валерий Петрович знаеше способността на бившата си жена колосално да преувеличава опасностите, които заплашват Таня и не можа да скрие облекчението си.

Но това не беше разумно.

— Какво тогава според теб е най-лошото! — веднага подскочи Юлия Николаевна. — Да убият детето ми?!

Валерий Петрович положи доста усилия да не се подхлъзне по истеричния Юлин тон и все пак, оставайки спокоен, попита:

— Има ли данни кой го е направил?

— Какви данни, какви данни искаш! Милицията я намерила в някакво мазе! В някакъв стар блок! Пребита! — след това мисълта на Юлия Николаевна направи странен пирует и тя извика: — За всичко си виновен ти!

— Как така аз?! — изуми се Ходасевич.

— Ти! Ти я възпитаваше като момче! Ходеше с нея на тия идиотски походи! Огньовете да палите! Да кара кола я учеше!

— Юля, какво общо има това? — намръщи се полковникът.

— Има! Има, защото сега тя непрекъснато се накусва в разни истории! Заради тебе! И твоето възпитание! И да се омъжи все не може!

— Юля, ситуацията е много сериозна... — солидно и натъртено произнесе Валерий Петрович. — Заради нейната безопасност трябва веднага да говоря с Таня!

— Да говориш?! Ти си полудял! Детето току-що заспа!

— Юля, от нашия разговор зависят много неща. А състоянието ѝ не е толкова тежко, че да не може да говори...

— Ти!... — задъхвайки се от яд, почти изкрещя бившата му жена. — Ти имаш наглостта да обясняваш на мен какво е състоянието на моето дете?!

— Въпреки това аз трябва да поговоря с нея! — Валерий Петрович решително направи крачка към стаята.

Юлия Николаевна прегради пътя му със сухичкото си телце, дори ръцете си разпери.

— Няма да те пусна!

Валерий Петрович направи още една крачка напред.

— Ти няма да влезеш при нея! — тя повиши глас с още един-два тона. — Какво, милиция ли да викам?!

— Юля, по-тихо! Ще събудиш Таня...

Юлия Николаевна понижи глас и прошепна яростно:

— Не разбираш ли?!... Не разбираш ли, че разговорът с теб ще бъде травма за детето?!

— Юля!

— Не, не и не!

— Добре... — предаде се Ходасевич. — Ще почакаме докато се събуди.

— Няма да ти дам да говориш с нея! Мислиш, че не разбирам ли?! Ти пак си оплел Танечка кой знае в какво!

— Юля!!! — полугласно изръмжа Валерий Петрович.

Изръмжа не защото беше загубил търпение — търпението му беше почти безгранично, а защото неговото изръмжаване, както той добре знаеше от предишния си семеен живот, беше единственият начин да потуши пламъка на бившата си жена. След това хвана с две ръце слабичките рамене на Юлия Николаевна и хубавичко я разтърси. Тя взе да мига като с опасение го поглеждаше.

— Юля — повтори той спокойно, — слушай ме внимателно. Трябва да знам как Танечка е прекарала последния ден. Какво е правила. С кого се е срещала.

Юлия Николаевна уплашено го слушаше. Уплашено и послушно.

— От това зависи здравето ѝ. И животът ѝ. Аз... трябва... да... зная — произнесе той разделно. — Разбираш ли или не, дявол да го вземе!

И той още веднъж я разтърси за раменете.

Юлия Николаевна се сви, отпусна глава и промърмори, гледайки настрана:

— Тя все едно няма да говори с теб за всичко.

— Защо?

— Защото има неща, които не се обсъждат с мъжете.

— Какво искаш да кажеш? — бързо и уплашено попита Ходасевич.

— Тя трябваше да има дете — тихо и тъжно каза Юлия Николаевна. — А сега... Сега вече го няма...

— Но не са я...

— Не, не са я изнасилвали, ако това имаш предвид.

— Слава богу! — изтръгна се от Ходасевич.

— Да бе...

— Юля, ти разбираш, че трябва да разберем кой е сторил това?!

— Защо? — тихо попита Юлия Николаевна.

— За да намерим тези негодници! И да ги накажем!

Валерий Петрович знаеше, че понякога е полезно да се крещи на Юлия Николаевна. След неговите избухвания бившата му жена обикновена ставаше способна на диалог и даже изказваше учудващо конструктивни идеи. Ето и сега...

— Дай да направим така — аз сама ще говоря с Танечка — изведнъж спокойно и здравомислещо предложи Юлия Николаевна. — Естествено, след като тя дойде на себе си и бъде готова за подобен разговор.

Полковникът не можеше да не се съгласи, че това е разумно.

— Ти ли ще поговориш? Е, добре... Но само че, Юлечка — каза той меко, — моля те, изясни всичко, което се е случило с нея. И не забравяй за детайлите.

— Ти ли ще ме учиш — изпуфка Юлия Николаевна — как да разговарям със собствената си дъщеря?!

ВАЛЕРИЙ ПЕТРОВИЧ

Събота, сутрин

Той пристигна в болницата в десет и Юлия Николаевна отново не го пусна при Таня. Беше прекарала цялата нощ в стаята ѝ. Бог знае на какви подвизи и саможертви беше готова Юлия Николаевна, когато дъщеря ѝ е в опасност.

— Да идем да пием кафе — с разбиране предложи Валерий Петрович. — Направо на човек не приличаш.

— Има си хас! — ядно каза бившата му жена. — Ти нали си си спал спокойно! А аз цяла нощ прекарах до леглото на болното дете!

„Боже мой — помисли си Ходасевич, — и тази свадлива жена аз съм обичал някога?!“.

Но въпреки това Юлия Николаевна не се отказа от кафето.

Те слязоха долу, в болничното кафене. Там се продаваше еспreso от автомат. Юлия Николаевна запази една масичка, а Валерий Петрович донесе две пластмасови чашки с кафе — за нея и за себе си.

— Как е Танюшка? — попита той и отпи от чашата.

Кафето се оказа учудващо добро. Юлия Николаевна също отпи и отвърна:

— Вече е по-добре. Сега спи. Температурата ѝ спадна. Освен това, ето...

Тя извади от чантата си и тържествено хлопна на масата няколко листа, откъснати от тефтер. Листовете бяха гъсто изписани от двете страни с почерка на Юлия Николаевна — със закръгления почерк на бивша отличничка.

— Какво е това? — полковникът кимна към листовете.

— На разсъмване Танечка се събуди. И ние дълго си говорихме. Разказа ми всичко. Всичко, което ѝ се е случило вчера. И даже повече. После, когато тя заспа, аз записах всичко.

— Благодаря ти, Юля! — с чувство каза Ходасевич.

— Само ако знаеше колко е трябвало да преживее горкото момиченце! — поклати глава Юлия Николаевна. Очите ѝ плувнаха в

сълзи. — И от милицията идваха при нея.

— И какво?

— Аз не ги пусках. Казах, че Танечка спи.

— Ще взема това... — полковникът посегна към листовете.

— Да, вземи ги. И още — тя порови в чантата си и сложи на масата цветна снимка — вземи и *това!* — последната дума Юлия Николаевна произнесе с такъв тон, сякаш говореше за жаба или плъх.

От снимката гледаше млад, розовобузест усмихнат младеж.

— Кой е този?

— Бившето гадже на Таня. Той я е измамил. А тя чакаше дете от него! Искаше да скъса снимката, но после каза, че може да ти потрябва.

Валерий Петрович придърпа гъсто изписаните листове и снимката.

— Юлечка, може би ще си отидеш да поспиш? — меко предложи той. — Нали сама каза, че Таня вече е по-добре. На мен също на регистратурата ми казаха: „Състоянието е средно тежко.“

— Може пък наистина да отида — неочаквано се съгласи Юлия Николаевна и се прозя.

— Хайде. Ще ти викна такси.

И тогава тя изведнъж подскочи:

— Само ти с военната си пенсия можеш да бъдеш такъв разсипник! А аз ще пътувам като всички нормални хора — с метрото!

... Когато Юлия Николаевна си отиде, Валерий Петрович не можа да спре въздишката си на облекчение. Да общуваш с нея все пак беше доста тежко.

Ходасевич взе листовете, изписани от ръката на бившата му жена. Бегло ги прегледа. Погледът му отдели най-важното:

„Наркоманът Виктор Воронцов, живее в Капотня. Лежи в същата тази болница(Ш)... Братята му Андрей и Николай Воронцови... Пребиха... Шантажираха... Наташка Соколова и Максим Мезенцев. Таня ги е сварила заедно в леглото в жилището на Максим...“

Валерий Петрович стана от масичката, напусна кафенето и излезе в болничния парк. Към болницата бързаха сутрешните посетители. Притичаха групичка момичета студентки. Трима болни с патерици пушеха, присвивайки очи от юнското слънце. Вrabчетата чуруликаха като обезумели.

Ходасевич се дръпна настрани от входа, извади джипсима си и набра един номер.

— Ало, Олег Николаевич? Пак Ходасевич те притеснява. Моля те, дай ми първични данни за няколко души... Разбирам, че днес е събота, но ми трябва спешно. Направи ми тази услуга... Добре, благодаря ти. Както се казва, цял живот ще съм ти благодарен... Записвай: Виктор Воронцов, може да е бил задържан като наркоман. Братята му Николай и Андрей. Наталия Соколова. И най-важното — Максим Мезенцев.

Събота, през деня

На регистратурата му казаха, че наркоманът Воронцов вече е преместен от реанимацията в травматологията, трети етаж, стая триста дваисет и шест.

Валерий Петрович се качи на третия етаж, приближи се до триста дваисет и шеста стая и надникна вътре.

Шест легла, спарен въздух, миризма на некъпани тела. Всички легла, освен едно, бяха заети. Болните тъжно убиваха времето си. Един спеше, друг четеше. Двама играеха шах. Чувахе се транзистор.

— Кой от вас е Воронцов? — дружелюбно попита полковникът.

Най-близкият до него пациент (ръката му беше в гипс чак до шията) се откъсна от шаха и весело попита:

— Воронцов ли?... Ей, момчета, кой от вас е Воронцов?

Никой не се обади и гипсираният на глас предположи:

— Тогава сигурно е онзи, дето вечно търчи на някъде. Вижте в пушалнята.

— А днес някой да е идвал при него?

— Дааа, имаше тук един... — рече словоохотливият пациент.

— Брат му ли?

— Да е брат му, не знам, а че е от братчките... Виж това е сигурно — и болният се закиска, доволен от собствения си каламбур.

... В пушалнята Виктор го нямаше.

Валерий Петрович се досещаше с какво може да се занимава наркоман след визитата на „браточката“, затова уверено се насочи към мъжката тоалетна.

Тук нямаше никого, обаче вратата на една от кабинките беше затворена и изпод нея се виждаха крака със свалена пижама. В болниците кабинките не се заключват и затова Валерий Петрович рязко отвори вратата. Младежът полуседеше на тоалетната чиния. Долнището на пижамата му бе смъкнато. В дясната ръка държеше спринцовка. Беше замахнал към вената на бедрото си.

Момчето се стресна и обърна глава към Ходасевич. В очите му се четеше див ужас.

Полковникът нямаше нужда да притежава никакви особени дедуктивни способности, за да се досети, че именно това е Воронцов.

Наркоманът с неловко суетливо движение се опита да скрие спринцовката в джоба на пижамата.

Валерий Петрович хвана ръката му. Натисна пръстите му и взе спринцовката.

— Какво искате?! — жално извика наркоманът.

Валерий Петрович го блъсна по рамото и той падна върху казанчето.

— С хероинец се забавляваме, а? — констатира Ходасевич. — Е, да викам ли ченгетата или така ще си поговорим?

— Това е лекарство... — изстена Воронцов.

— За такова лекарство дават три години. Но ако ти, гад такава, ми отговаряш на въпросите истината и без да криеш нещо, ще минем и без ченгетата. Дори ще си получиш отровата обратно.

— Кой сте вие? — изплашено рече наркоманът.

— Това не е важно. Въпросите ще задавам аз! Кой те нае, за да се хвърлиш под колата?

— Под каква кола? — изхленчи Воронцов. — Не знам. Аз си пресичах улицата.

— Отговорът е неправилен! — Валерий Петрович вдигна ръка и изцърка малко течност от спринцовката.

— Недейте! — умоляващо извика наркоманът.

— Нали помолих — честно и без да криеш нищо.

— Не го познавам!

— Пак лъжеш!

— Честно! Те дойдоха. Двама... — Воронцов облиза устните си, с копнеж загледан в спринцовката в ръката на Ходасевич. — Попитаха ме: „Искаш ли да спечелиш?“. И ми казаха да се хвърля под колата. Ама и аз, глупакът, се съгласих.

— Колко ти платиха?

— Хиляда „зелени“. Това е авансът. Обещаха ми още две.

— Показаха ли ти точно под коя кола да скочиш?

— Да! Единият имаше радиостанция. Слушаше я непрекъснато, а после каза: „Тя се приближава, хайде под тая...“.

— Как се казваха тези двамата?

— Единият беше Андрей май. А другият — не помня.

— Те ли идваха днес при тебе?

— Да, идваха. Единият идва. Не този, който е Андрей, а другият. Дайте ми я, а?

Той умоляващо гледаше Ходасевич и хвърляше погледи към спринцовката в ръката му.

— Той ли беше? — Валерий Петрович извади от джоба си снимката на Максим Мезенцев. Пъкна я под носа на наркомана.

— Не! — завъртя глава Воронцов. — Тоя изобщо не го познавам. Честно.

— Нали те помолих да си признаваш като на изповед!

Валерий Петрович изпръска още няколко капки от спринцовката във въздуха.

— Не!!! — изкрещя наркоманът. — Недейте, моля ви! Аз наистина не го познавам!

— Как да ги намеря тези, които те накараха да скочиш под колата? Телефоните им?

— Не знам... — изхленчи Воронцов. — Те ме намираха. Винаги те ме намират...

— Обещаха ли утре да дойдат пак?

— Да! Да! Обещаха... да ми донесат. Но аз... аз няма да издържа до утре, ако вие... вие... Дайте ми я! Моля ви!

„Тоя май нищо повече няма да каже — помисли си Валерий Петрович. — И какво да правя сега? Да правя засада в стаята му? Да чакам братоците? После да ги накарам да приказват и да стигна до главния поръчител? Не, дълго, досадно и най-важното, изобщо нямам

хора за това... А кой е поръчителят? Макс? Но защо тогава е толкова дълга веригата? Защо са посредниците? Защо той сам да не е могъл да се уговори с наркомана! И главното — Защо е всичко това? Кому е нужно това?“.

И тогава звънна джиясемът му. Без да пуска спринцовката, която все така държеше над главата си, полковникът се обади.

— Записвай приятелите си — избоботи басът на Олег Николаевич. — Първо, Виктор Воронцов наистина го има в картотеката. Наистина е наркоман със стаж, осъждан, две години е лежал за хероин. Само че този Воронцов няма никакви братя.

„Досещах се“ — помисли си Ходасевич.

Воронцов седеше пред него на мръсната тоалетна чиния и умолително, сякаш от това зависеше животът му, гледаше спринцовката.

— Сега за Максим Мезенцев... Той...

— Дайте ми я! — не можеше да се сдържа повече и изскимтя наркоманът.

— Виж, това вече е интересно — каза Ходасевич, като изслуша данните за Таниния любим. — Благодаря ти, старче. Задължен съм ти! — натисна червеното копче, гнусливо погледна наркомана и хвърли спринцовката на мръсния под.

— Вземи я и дано пукнеш! Надявам се скоро!

ВАЛЕРИЙ ПЕТРОВИЧ

Неделя

Юлия Николаевна допусна Валерий Петрович до дъщеря си едва в неделя.

Щом Ходасевич влезе в стаята, сърцето му болезнено се сви. Таня лежеше бледа и безучастна. На бузата ѝ имаше морава подутина. Слабите ѝ ръце лежаха немощно върху одеялото. Лицето ѝ бе жълтеникаво бледо. Очите — затворени, обаче по помръдването на клепачите, той забеляза, че не спи.

Никога досега Валерий Петрович не беше виждал Таня толкова нещастна.

Той се приближи до леглото и прошепна:

— Танюшка...

Тя отвори очи, равнодушно произнесе:

— А, Валерочка...

— Донесох ти бонбонки. И портокали.

Той доближи един стол и седна до главата ѝ.

— Благодаря — безучастно рече тя.

Очите ѝ бяха устремени в безкрайната далечина. Дясната ръка ту стискаше, ту пускаше одеялото.

— Лекарите казват, че всичко е наред. Скоро ще те изпишат.

— Благодаря — също така безжизнено повтори Таня.

Ходасевич направи опит да я поразмърда:

— За какво мислиш през цялото време?

Тя помръдна рамото си, сякаш да отхвърли въпроса и да се оттласне от всички мирски мисли.

Валерий Петрович бавно и със състрадание рече:

— Ще се опитам да отгатна. Мислиш си: „Защо съм наказана така?“.

Тя поразмисли минута, а после мълчаливо кимна. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Ходасевич се зарадва — по-добре такава реакция, отколкото изобщо никаква. Внимателно каза:

— Танюшка, искам да ти съобща най-важното...

— Най-важното от кое? — болезнено се усмихна тя, като го прекъсна.

Той не отговори, а продължи мисълта си:

— ... Всичките ти нещастия не са просто стечение на обстоятелствата!

В очите на Таня се запали слабо пламъче на интерес.

„Слава богу!“ — помисли си полковникът.

— А какво е тогава? — попита Таня.

В гласа ѝ прозвуча оттенък на недоумение. Това беше проява на живо човешко чувство и Валерий Петрович се зарадва.

— Танечка, всичко, което ти се случи, е било спецоперация!

— Каквооо?!

Учудването се изплиска с пълна сила, безжизнената Татяна поне отчасти започваше да прилича на предишната огнена, енергична Танка.

— Да, Таня! — повтори пастрокът ѝ. — Това е била спецоперация! Насочена срещу теб! Срещу теб — лично!

— Тоест, искаш да кажеш...

Очите на Таня се присвиха, тя се повдигна и подпря на възглавниците.

— Да, искам да кажа — прекъсна я Валерий Петрович, — че всичко, което е станало с теб — кражбата на документа от сейфа, публикуването му във вестника, човекът под колелата на твоята тойота, взривът на колата и даже нападението в мазето — всичко това не е случайно! Всичко е било нарочно направено!

— Нарочно?!

— Да! И, извинявай, че говоря за това, но майка ти ми разказа, историята с твоя Макс — също!

— С Макс?! — учудено рече Таня. Очите ѝ се разшириха. — Искаш да кажеш, че той се е срещал с мен... че ние с него... Че сме се срещнали неслучайно?!

— Мисля, че да! — кимна Ходасевич.

— Не вярвам!

— Уви, така е!

— Но защо? Защо му е трябвало?!

— Аз още не съм говорил с Макс. Но някои неща разбрах за него. Максим Мезенцев, роден 1972 година, живее на улица „Шушенска“, номер седем, апартамент сто и петнайсет. Така ли е?

— Да... — намръщи се Таня.

— Казвал ли ти е къде работи?

— Да — въздъхна Таня. — В някаква фирма. Продава хладилници. И други уреди.

— Страхувам се, Танечка, че той няма никакво отношение към хладилниците. Макс Мезенцев е завършил Рязанското въздушнодесантно военно училище, две години е служил в армията, после се е уволнил, оттогава работи в различни охранителни структури. Специализацията му е икономическо разузнаване и контраразузнаване. Работи под прикритие, има опит във внедряването и вербовката. Понастоящем се води на работа в частна охранителна фирма — „Стомана-две“.

— Господи! — извика Таня. — Макс и разузнаване?! Никога нямаше да повярвам!

Полковникът премълча. Таниното лице се бе вкаменило. Тя сухо попита:

— Ти изясни ли защо съм им изтрябвала аз?

— Засега не.

— А имаш ли версии?

— Дълго е да ти ги излагам...

— И все пак...

— Някой е искал да те накара да страдаш! Лично теб!

— Кой?!

— Името му няма да кажа. Защото засега и аз не го знам. Но този някой вероятно е богат, властен и могъщ човек. Да се организира хвърлянето на наркомана под колата или кражбата на документа от сейфа струва скъпо.

Валерий Петрович засега не каза на Таня, че от известно време всяка нейна крачка кой знае защо е била записвана на видеокасета... Стигат ѝ и тези травмиращи сведения.

— Но защо му е на някого да организира всичкото това?! Толкова е сложно! И толкова глупаво...

— Този „някой“ е решил да те погуби! Да те погуби по такъв виртуозен, извратен начин!

— Но защо мен? За какво?

— Дай да помислим! Заедно да помислим...

Таня се наведе напред. Скулите ѝ леко порозовяха. И макар да бе все така бледа, Ходасевич виждаше, че животът, капчица по капчица, се връща в нея.

— Бих искал да зная кого си могла така да засегнеш и дотолкова да унизиш, че да се реши на такава изобретателна мъст? Кои са враговете ти?

— Аз нямам врагове.

— Врагове, Танюшка, имат всички.

— Но не до такава степен!

Таня се облегна на възглавниците. Кръвта се вля в лицето ѝ, очите ѝ заблестяха... С една дума, тя вече не приличаше на онова сломено, нещастно същество, което Валерий Петрович завари в стаята само преди половин час. Той се зарадва, че е успял да върне любимата си Танечка към живот — макар и с помощта на шок!

— Трябва да си напълно психясал, за да измислиш подобно отмъщение! — рязко каза, почти извика тя.

— При това — добави в тон полковникът — трябва да си богат психопат.

— Не мога да си представя, че имам такива врагове.

— Но ги имаш!

— И какво ще правим сега?

— За начало трябва да си спомниш кого конкретно си засегнала!

— Да си спомня, хъм...

— Твоите приключения от последните години хич не са просто леки разходки. Уязвила си не един човек!

— Ндааа Имаше такава нещо... Е, добре, хайде да си припомним... Може би това е Шляга — онзи от Южноросийск?

— Михаил Шлягун — обади се Ходасевич, — осъден за убийство на осем години лишаване от свобода. В настоящия момент излежава наказанието си в затвор със строг режим в Архангелска област.

— Проверил си го?

Ходасевич кратко кимна.

— Тогава може би са наследниците на БП? — предположи Таня. Полковникът сви рамене.

— Защо им е да отмъщават лично на теб? По-скоро на Игрек — на Игор Старих. Пък и трудно е човек да си представи такъв човек като БП да има наследници.

— Съгласна съм... — кимна Таня. — Ами, ако е Велихов?

— Тук също не е ясен мотивът. Защо му е да те мрази? Та ти с нищо не си го засегнала. При това (последното по ред, но не по важност) преди три години по нашите канали проникна информацията, че американският гражданин Велихов е загинал при автомобилна катастрофа в Мексико.

— Сериозно?! — изуми се Таня. — Защо не си ми казал?

— Защо да ти казвам? — сви рамене полковникът.

Таня се замисли за минутка, после изведнъж каза:

— А може би е Витолда? Или нейното чудничко братче?

— Витолда сега е в секретна психиатрична клиника в Тверска област. Информирах се. А на брат й не му стиска да организира такава операция!

— Тогава кой? — сякаш на себе си рече Таня.

— Ето и аз се опитвам да разбера — кой?

Внезапно очите на Таня се изпълниха със сълзи и тя прошепна:

— Но аз на никого не съм сторила нищо лошо!...

— Понякога реакцията от обидата е съвсем неадекватна на самата обида — меко каза полковникът. — Настъпиш някого в автобуса, а той вади пистолет и те застрелва... Пълно е с такива случаи. Така, че, припомняй си, Танюшка! Всичко си припомняй! Моля те!

Следващите няколко минути минаха в мълчание. Таня бе обърнала очи към тавана и прехапала долната си устна. Валерий Петрович един-два пъти тайничко я погледна — и не можеше да се нарадва на станалата с нея промяна. Сега, когато вече не й оставаше време да се вайка за нещастната си съдба и трябваше да се действа, Таня се преобрази. Върху лицето й се върна цветът на живота, очите й блестяха и даже ръцете й върху одеялото изглеждаха вече не така безволни и слаби, като в онзи първи момент, когато Ходасевич влезе в стаята.

— Имаше едно човече... — най-сетне неуверено произнесе тя. — Вероятно ми има зъб... Но не съм съвсем сигурна...

— В какво не си сигурна, Танечка? — ласкаво попита Ходасевич.

— Ще му стигне ли мозъкът, за да организира такова нещо. И парите също.

— Я ми разкажи... — предложи полковникът с цялата мекоост в гласа си, на която бе способен.

Таня се намръщи от неприятния спомен и започна:

— Това се случи преди няколко години. Преди предишните избори за Думата. Аз тогава едва започвах работа в „Петата власт“...

Тя спря. Валерий Петрович не я насилваше да продължи.

— Не зная дали си наясно — поде отново тя — как е организиран рекламният бизнес... Ще ти кажа с две думи... Много често работим на принципа на „заделянето“. Всичко е организирано пределно просто — фирма дава поръчка на рекламна агенция. Представителят на клиента, който организира договора, получава от рекламната агенция част от парите за джоба си, от онези пари, които компанията плаща за рекламата. Своего рода комисионна за поръчката. Десет процента или двайсет, или даже трийсет. В брой, в плик. Това е разпространена практика.

— И не само в рекламата — закима Ходасевич. — В строителството, в туристическия бизнес, в търговията става същото.

— О, излиза, че ти, Валерочка, и това знаеш.

— Че това да не е биномът на Нютон. У нас цялата икономика работи на този принцип. А после се учудваме, че на „Рубльовка“ се строят четириетажни еднофамилни къщи.

— Аз пък си мислех, че си много далеч от бизнеса! — възкликна Таня.

— Аз съм близък до народа... — измърмори Ходасевич. — Добре, продължавай.

Хапейки устни, Таня изказа съмнение:

— Не, не зная дали онзи случай изобщо може... — тя млъкна.

— Какво? Казвай!

— Можел ли е да стане повод, за да ме преследва... Пък и сега, след години... Толкова е посредствено...

— Най-важното е да ми разкажеш — предложи Валера спокойно и простишко, — а после заедно ще решим...

— Добре... С две думи — преди няколко години в нашата агенция се появи един тип... Беше представител по рекламата и пиара

на един депутат, който тогава беше решил отново да се кандидатира за Думата...

— Депутатът Брячихин ли се казваше? — оживи се полковникът. — Или Прокудин?

— Не, не, нито единият, нито другият! — поклати глава Таня. — Фамилията на депутата беше... Впрочем, работата изобщо не е в това... — тя се намръщи. — Самият депутат тук няма нищо общо.

— А кой има?

— Точно онзи тарикат, който се занимаваше с пиара на депутата. Той сам дойде при нас, при това дойде дори не при Андрей Фьодорович, а лично при мен. Е, проведехме с него преговорите. Той поръчваше за депутата агитационни рекламни клипове. И за тази работа депутатът беше отделил един милион.

— Доларът ли? — уточни Ходасевич.

— Естествено! Не рубли, разбира се. При това този хитрец (каза ми го в открит текст) искаше да си сложи в джоба някаква съвършено фантастична сума. Не двайсет процента, и не трийсет. А направо петдесет.

— Петстотин хиляди долара! — отбеляза полковникът и поклати глава. — Бива си го този!

— Именно! Аз отидох при Андрей Фьодорович, за да се посъветвам и той ми каза — добре де, дявол да го вземе, ще му дадем тези пари! Да се задави с тях! За останалите петстотин хиляди можехме да му направим клипове един път! И тогава ние с депутатския хитрец си стиснахме ръцете. Избирателният щаб ни преведе парите. Дадохме му петстотин хиляди на ръка. Наистина беше нахалитет — да вземе такива пари в брой! Пък и внимава да не го излъжеш! Толкова пари в никакъв плик, естествено, не се побираха... Трябваше да дадем на навлека и чанта...

— Дааа, ситуацията е типична за руския капитализъм — подсмихна се Валерий Петрович, — няма къде да туриш откраднатите пари...

— Но слушай, какво става по-нататък! — почти извика Таня. Нея постепенно я обхващаше страстта на разказвача. — Ние, в нашата агенция, разбира се, направихме клиповете — три парчета, както сега помня. Те, между другото, станаха доста добри. И тоя скапан рекламист прие клиповете с овации, а депутатът направо викаше, че

сме гениални и все се натискаше да ме целува по устата... После започна избирателната кампания. Клиповете взеха да ги въртят по телевизията, депутатът замина за окръг, където се кандидатираше... И нещо не паснало там... Някак си всичко тръгнало наопаки... И губел от съперниците си, и рейтингът му бил слаб, а и с тенденция към намаляване... Пред депутата се изправила перспективата да мине покрай Думата като бърз влак край малка гара. Започнал да нервничи. Започнал да проявява капризи. Два пъти се обажда лично на мен във фирмата с претенции — тоест, направили сме му били смотани клипове. Аз припомням, че самият той ги е одобрил! А депутатът ми крещи — не, вие сте направили боклук, трябваше първо да ги проверите пред населението, пред фокус групи, а не сте го направили, и накрая ето, получи се пълно фиаско! С една дума — на калпавия космос — ракетата му крива! А веднъж, една седмица преди онези избори, депутатът цъфна в нашата агенция на крака (както Брячихин наскоро) и ми заявява — тържествено, в присъствието на Андрей Фьодорович: „Ти — казва ми, — си ми откраднала парите! Вие тука — казва — сте ми снимали клипове само за петстотин хиляди, а останалите пари сте свили!“. Казвам му в отговор: „Моля, мога да ви покажа всичките ни сметки. Похарчили сме точно милион.“ А той: „Стига сте ме баламосвали! Знам аз как ги правите тия сметки — от пръстите сте си ги изсмукали!“. (Което, впрочем, не беше далеч от истината.) А после ни заявява: „Вие — казва — сте ми откраднали петстотин хиляди «гущера». Бъдете така любезни! Още утре да ги намеря на бюрото си! И с лихвите! И с глоба за кражбата!“. С една дума, беше пресметнал, че трябва да му върна, като сега си го спомням, осемстотин хиляди долара... Направо чисто разоряване!

— А вие, естествено, не сте взели от онзи нахалник никаква разписка, нали? — измърмори Ходасевич, който слушаше историята с неотслабващ интерес.

— Чакай, сега ще ти разкажа — спря го Таня. — Ние с Андрей Фьодорович прекъснахме другите си ангажименти и поканихме отново депутата при нас в офиса. Решихме, че няма какво да мълчим и да се правим на три и половина и си свалихме картите пред него. „Ние — казваме — действително снимахме клиповете не за милион, а за петстотин хиляди, обаче единствено защото дадохме половин милион на вашето доверено лице.“ Че като ревна депутатът: „Не вярвам! —

казва. — На мен Николай ми е като роден син!“. А аз взех, че му представих видеозапис. Хич не съм глупачка аз, записах всичките ни преговори с онзи тарикат!

— Браво, Танюшка! — удари се по коляното Валерий Петрович. — Моята школа!

— Благодаря за комплимента! — усмихна се Таня. — Е, извъртяхме видеото пред депутата. Там прекрасно всичко се виждаше и чуваше — и как нахалникът се пазари за парите, и как си стисваме ръцете, когато сумата достигна петстотин хиляди... С една дума, депутатът изглежда това видео и остана направо смазан... Зарева като бик. „Ах — вика, — Колка мръсникът! Аз от ръката си съм го хранил, а той така да ме продаде! Ще му отрежа ръцете!“. И изхвърча навън! Предполагам, че тогава наистина му е отрязал не само ръцете, а и нещо друго... Ето така, може да се каже — щастливо — завърши за нас тогава тази история.

— А после? Чула ли си какво е станало после с онзи плужек?

Таня отрицателно поклати глава.

— Нищо! А депутатът, което е най-смешното, все пак влезе в Думата.

— Забавна история... — кимна полковникът.

— Да — потвърди Таня, — само че се страхувам, че към нашата история тя няма никакво отношение.

— Защо реши така?

Таня сви рамене.

— Онзи „агент“ беше много млад. Много.

— „Много“ това колко е?

— Ами изглеждаше на не повече от двайсет и две. Хлапак. Току-що завършил.

— Точно време, за да узрее за подлости... — отбеляза Ходасевич.

— За подлости — да — съгласи се Таня. — Но за глупави подлости, като за тоя половин милион. Не вярвам, че такова хлапе може да организира цяла спецоперация.

— Хлапетата растат.

— Знаеш ли, Валерочка — възрази Таня, — онзи, който е способен да продаде шефа си за петстотин хиляди е дребно човече. А и

за да организира такова мощно отмъщение, той просто няма да има пари! А главното — размах!

Ходасевич поклати глава.

— Хората се променят, Таня — каза той меко. — И финансовите им възможности — също. А съответно и размахът!

— Кой знае защо, Валерочка, ти се хвана за това сукалче?...

— Не зная защо, Танюшка — въздъхна Валерий Петрович. — Оперативният нюх може би ми подсказва, както казва общият ни познат Паша Синичкин... Та значи, този рекламен агент сам ви е намерил с Андрей Фьодорович, така ли?

— По-точно, не нас с Андрей Фьодорович, а лично мен!

— Това обичайната практика ли е — да водиш именно ти преговорите за финансирането?

— Не — поклати глава Таня. — По-скоро, това беше изключение. По принцип, точно Андрей Фьодорович винаги намираше клиентите и се договаряше с тях за заплащането.

— Това вече е интересно. И как се казваше тоя тарикат агент? Помниш ли?

— Запомнила съм го за цял живот — каза Таня. — Казваше се Николай. А фамилното му име беше Птушко.

Лицето на Валерий Петрович изведнъж се вкамени. Даже не само се вкамени — то мигновено се превърна в маска!

— Птушко?! Сигурна ли си?! — попита той, едва размърдвайки устните си.

— Да, сигурна съм — кимна Таня. — Какво има?

И тогава, на секундата, Валерий Петрович си спомни... По-точно, не си спомни, защото той никога не го беше забравял! Просто миналото изведнъж удивително ярко и ясно се изправи пред него...

СЕДЕМНАЙСЕТ ГОДИНИ ПРЕДИ ОПИСВАНИТЕ СЪБИТИЯ

14 юли 1987 година

Франция, Париж

Двамата руснаци, заминали от гара Монпарнас с полупразната скоростна електричка, не привличаха ничие внимание. А те и не приличаха на руснаци, които в чужбина винаги изглеждат напрегнати и са облечени недодялано. Двамата елегантни господа, от глава до пети изтупани с всичко чуждестранно, във влака приличаха повече на парижани, отколкото парижаните. Единият от тях — пълен, да не кажем дебел — беше облечен с трикотажна риза и с копринено шалче на врата. Вторият — слаб, красив — носеше джинси и джинсова риза.

Във вагона практически нямаше хора. Сутринта, в празничния ден, Денят на превземането на Бастилията, парижаните предпочитаха да прекарат времето си в леглата или бавно да закусват в малките кафенета, следейки по телевизията парада на Шанз-Елизе.

Първо мъжете си говореха на френски, а после, разбрали, че никой не ги чува и не им обръща никакво внимание, минаха на руски.

— Какво там, при вас в Москва говорят за Горбачов? — попита слабият.

— Как какво? — неопределено отговори пълничкото конте. — Някои все така се радват на царя реформатор, други скърцат със зъби...

— Защо скърцат? — усмихна се първият.

— Всеки заради нещо свое. Кой заради безумната идея да се избират ръководителите. Кой заради Раиса Максимовна. Кой заради борбата с водката. Между другото, знаеш ли вица? Горбачов сега го наричат минерален секретар.

— А, това още в Москва го чух... — снизходително каза слабият.

— Тогава този сигурно не си го чул! — елегантният бабаит погледна косо слабия. — *Получил един фермер своя земя. Работата кипи. Ей го, още сутринта е издоил кравата, нахранил е свинете,*

разкопал е около ябълките, изтребил е колорадския бръмбар... Стои на вратата, бърше си потта и си мисли — какво още не е свършил? Изведнъж се сепва: „Ау, ами жената още не съм изчукал!“.

Слабият, който внимателно слушаше вица, се разсмя. И веднага, по руска традиция, подхвана:

— Но ти, Валера, сигурно не си чул един друг виц, той е местно производство. Събуждат се двама съпрузи след бурен купон. Главите ги цепят. Той казва: „Скъпа, тебе ли чуках вчера в библиотеката?“ — „Зависи в колко часа, скъпи.“

Валерий Петрович се разсмя, а след това дружелюбно ръгна другия в ребрата:

— Е, как живееш тук, в развратния Париж? Без жена си?

— Ох, лошо, Валера! Като при Маяковски: „Уморена е дясната, работим с лявата. Леви! Леви!“.

... Така те пътуваха до самия Версай, разреждайки с вицове, приказки и клюки сериозния разговор за вътрешното и външното политическо положение в Русия и Франция. В същия дух продължиха да разговарят и после — в кралския дворец, разглеждайки парка с идеално подстригани храсти и тревни площи. Те добре се познаваха и разбираха един друг — другари и приятели с осемнайсетгодишен стаж, които сега съдбата веднъж годишно събираше ту в коридорите на Центъра, ту при задгранична командировка...

После отидоха в най-далечната част на парка, която изглеждаше като гора. Но и тук тревата беше грижливо подстригана, и нито пръчица или хартийка не се въргалаше край дърветата. Наоколо нямаше жива душа. И тук едрият изведнъж неочаквано попита приятеля си:

— Е, и как прекара вчера времето си?

Слабият направо се стресна от неочаквания въпрос:

— За какво говориш, Валера?

— За Жюли.

Вторият се препъна. Увисна пауза.

— За каква Жюли?!

— Не се преструвай — уморено каза Ходасевич (тогава все още не полковник, а само майор). — Недей, Никола. Ние знаем всичко.

— Не разбирам за какво става дума.

Ходасевич въздъхна, намуси се.

— Поне пред мен не се преструвай!

— Аз наистина не разбирам!...

— Искаш ли да чуеш какво конкретно ни е известно? Добре — Валерий Петрович сви рамене. — Ти си имаш любовница. Познаваш я като Жюли Прево, на двайсет и осем години, разведена. Представила ти се е като редактор в издателство „Гайимар“. Срещате се вече три месеца. Тя има „Пежо-205“. Живее на площад „Шатле“, в мансарда на шестия етаж, а ти поне три пъти си ходил при нея вкъщи.

Слабият спря, стиснал зъби.

— Мамка му! — изруга той. — Мамка му! И мамка му!

— Ех, Колка! — състрадателно рече Ходасевич. — Защо не си доложил, а?

— Подиграваш ли ми се, Валера?! Та аз съм женен.

— Точно затова, Коленка.

— Стига, Валера! Що за лицемерие! Ти не си партийно бюро! Аз почти половин година вече вися тук! Сам-самичък, като кукувица!

— Нали знаеш инструкциите? Трябваше да доложиш — при това веднага, на минутата! А още по-добре в първия момент, когато ти е станал при вида й!

Слабият се намръщи, все едно ядеше лимон.

— Престани и ти, Валера! Нали си го познаваш Потапов. Още същия ден, когато му доложех, щеше да ме изпрати обратно в Москва. Още с първия самолет на „Аерофлот“!

— Ами, хубаво. Да беше те изпратил. Тогава нямаше да го има този разговор между нас!

— Е, Валерка! Не ставай лицемерен! Какво страшно има в това един мъж да се поразсее през командировката си?!

— Искаш ли моето мнение? Личното ми мнение?

— Е?

— Нищо! Абсолютно нищо страшно!

— Ето, виждаш ли!...

— Почакай! Не съм свършил! Нищо страшно нямаше да има, ако твоята Жюли не беше доказан сътрудник на ЦРУ!

— Каквооо?!

— Каквото чу...

— О, боже!!!

— Да, Никола...

— Не може да бъде!

— Може, Никола, може! Така че, съдейки по всичко, американците готвят операция!

— Каква операция?

— Не се преструвай! Твоята вербовка! Класически случай: женен разузнавач, работещ под прикритие на дипломат, оплетен с жена!...

— О, боже!

— Но те няма да те хванат...

— Защо?

— Защото вчера в мансардата на площад „Шатле“ ти видях своята Жюли за последен път! Мога да ти го кажа официално — утре летиш за родината! Заседанието на партийното бюро по твой въпрос ще се проведе там! И се моли на Бога всичко за теб да завърши щастливо!

Те спряха на висок, идеално подстриган хълм, в сянката на един платан — огромен, сигурно на триста години. Слабият беше жалка гледка. Само преди половин час той изглеждаше като важен, елегантен господин, а сега бе сдухан, превърнал се бе в малък, нещастен, смачкан пакостник. Изведнъж той се изправи и плътно се приближи до Ходасевич.

— Валера, почакай! Почакай! — той едва не го хвана за реверите, но после се отказа. — Та това е такъв случай! Не разбираш ли какъв шанс е това? Защо да не скроим номер на американците? Чрез същата тази Жюли? Ти смяташ, че те ще ме вербуват — моля! Нека опитат! Прекрасно! Естествено, ще се направя, че съм се огънал! Ще се съглася да работя за тях! А всъщност ще работя за нас! За Центъра! Ще стана двоен агент! Ще им пробутвам дезинформация на американците! Ще правя всичко, което поискате!

Ходасевич бавно, обаче с абсолютна непреклонност, поклати глава:

— Не!

— Но защо?! Защо, Валера?!

— Не, защото ти няма да можеш!...

— В смисъл?

— Ти няма да се справиш с такава игра...

— Няма да се справя?! — отново подскочи слабият. — Няма да се справя ли? Ти ли реши така?!

Ходасевич отново бавно, но непреклонно поклати глава.

— Не! Това е мнение на Центъра!

— Но ти си!... — извика слабият. — Ти!... Ти сам си решил всичко вместо тях! Ти си им дал цялата информация!

— Да, препоръките на Центъра ги дадох аз! — бавно каза Валерий Петрович. — И там се съгласиха с мен. Защото аз смятам, че двойна игра в твоя случай не може да има...

— Но защо?!

— Ти просто няма да издържиш! Ще се огънеш!

Ходасевич изглежда другаря си предизвикателно.

Слабият изкрещя:

— Но защо си решил така?! Защо?!

И изведнъж се нахвърли върху Ходасевич. Нанесе му кратък, но мощен удар в лицето. Но ударът не достигна целта си. Валерий Петрович се дръпна и хвана ръката му. И сам, на свой ред, му нанесе кратък и рязък удар в слънчевия сплит. Противникът му се присви и взе да се свлича на тревата.

— Защооо?... — със свистене се чу от устата му.

— Ето, именно затова! — студено отрязва Ходасевич. — Защото ти, Колка, си слабак!

* * *

Валерий Петрович разказа тази история на Таня със значителни съкращения. Той не каза нито кое е мястото, нито годината, нито имената на главните персонажи. Освен на Николай Птушко. Много неща не спомена той — Париж, Версай, мансардата на площад „Шатле“, резидентът Потапов... Получи се нещо като басня от шпионския живот, нещо като приказка от рода на: „В някое си царство, в някое си господарство...“.

— Този младеж също ли се е казвал Николай Птушко? — ококори се Татяна.

— Боя се, че именно така се казва — кимна полковникът.

— Той е имал син тогава, нали?

— Да — намръщи се Валерий Петрович. — По онова време — съвсем малък. Някъде на седем-осем години. И се казваше Коленка.

Николай Николаевич Птушко.

— Мислиш, че синът на приятеля ти е посредникът на моя клиент? Онзи същият, с половината милион?

— Всичко се случва на този свят... — неопределено изрече Ходасевич, като гледаше настрани.

— А ти знаеш ли какво се е случило с твоя Птушко-старши после? След онази ваша среща в чужбина?

Таня цялата изгаряше от любопитство.

Внимателно подбирайки думите си, Валерий Петрович каза:

— Нищо кой знае колко страшно не му се случи след това. Времето вече бе перестроечно, мекушаво... След онова издънване, Птушко го отзоваха в Москва. Понижиха го в звание — беше майор, стана капитан. Друснаха му едно „строго мъмрене“ по партийна линия. Не го пускаха никъде в чужбина. И го преместиха в пето управление — да се бори с дисидентите.

— И той на тебе не ти е простил, нали?

— Понякога се срещаме — намръщи се Ходасевич — в коридорите на Центъра. Той по принцип не ме поздравяваше. А когато преди десет години случайно се сблъскахме на улицата, мина на другия тротоар.

— Значи, не ти е простил! — констатира Таня. — А с какво се занимава сега, знаеш ли?

— Разправяха ми, че когато се разпадна Съветският съюз, той напуснал органите. С какво е почнал да се занимава — не зная. Както разбираш, не съм го виждал. И нищо, до днешния ден, не знаех за него и семейството му. Пък и дали този твой клиент е син на моя Птушко? — скептично (отчасти, за да провокира Таня с този свой скепсис) промълви Ходасевич.

— Рядко фамилно име е — отбеляза Таня.

— А как изглеждаше този твой Николай Птушко?

Таня направи гримаса.

— Млад. Един сивичък, незабележим. Сега разбирам защо е такъв увехнал. Всичко е ясно — син на чекист. Печалният смотльо!

— Странна версия — сякаш на себе си каза Ходасевич. — Дали бащата отмъщава вместо сина си? Дали пък — синът отмъщава за баща си? Много странна версия...

— Във всеки случай, трябва да се провери! — нахъсано рече Таня.

— Като начало трябва да разберем какъв е сега Николай Птушко-старши.

— Няма нищо по-просто от това! — възкликна Таня. — Само ми дай интернет.

Тя беше порозовяла, очите ѝ блестяха. Нищо общо нямаше с онази бледа, нещастна мумия, която Ходасевич завари преди разговора им.

— Откъде в болница ще има интернет?

— Ще се включа към джиесема. А ти ще ми донесеш лаптопа — твърдо заяви Таня. — Още днес!

— Добре — усмихна се Валерий Петрович. — Ще ми позволиш ли — в гласа му звучеше възможно най-меката ирония — да разбере за Птушко-старши по моите канали?

— Позволявам ти! — направи царствен жест тя.

Сега в нея нищо не напомняше за онова безжизнено, отчаяно момиченце. Тя отново бе станала себе си — разпалена, дейна, весела, бойна.

— А най-важното е — с тежест каза Валерий Петрович, — че трябва да разбереш — всичко лошо вече е зад гърба ти!

Но, честно казано, той самият далеч не беше сигурен.

Същата нощ

Ходасевич и лейтенантът — „чистач“ не биха били сътрудници на Комитета, ако не можеха да проникнат нощем в обикновена районна московска болница. От маскировъчните средства им потрябваха единствено две бели престилки и два стетоскопа. С важно и непроницаемо изражение на лицата (в джобовете на престилките — писалки, на шиите — слушалки) полковникът и лейтенантът се качиха на петия етаж и без да бързат тръгнаха по дългия пуст коридор към самостоятелната петстотин и първа стая, където лежеше Татяна. Лейтенантът носеше в ръка куфарчето с инструментите си.

Във въздуха царяха неунищожимите миризми на болница — хлор, лекарства, варено с вода пюре. На мястото на дежурната сестра светеше настолна лампа, обаче нямаше никого.

Валерий Петрович спря „чистача“ на входа на Танината стая.

— Можеш ли от тук да разбереш дали камерата е включена? — прошепна той. И добави: — Естествено, ако изобщо има камера...

Лейтенантът мълчаливо кимна. Извади от куфарчето си апаратурата. Ходасевич се оглеждаше дали няма да се появи някой в нощния коридор.

Щом „чистачът“ махна калъфа на уреда, видя, че стрелката на индикатора за напрежение помръдна.

— Има камера — полугласно рече той. — И тя работи.

— Можеш ли да засечеш приемателя? — полушепнешком попита полковникът.

Лейтенантът уверено кимна. После мълчаливо връчи на Ходасевич куфарчето си, а сам не откъсваше поглед от екранчето на детектора пеленгатор. Те бързо тръгнаха по коридора обратно към стълбището. Ходасевич попита:

— Ще ме заведеш ли при приемателя?

Той малко се бе задъхал от бързото ходене.

— А аз какво правя!... — малко нагло рече лейтенантът.

По пътя Валерий Петрович помисли как може да се постъпи в създалата се ситуация — ако играят по правилата (или поне по подобие на правилата).

Може да се повреди камерата в стаята на Таня. След това да се съобщи на немногобройните приятели, останали в Кантората, за създалата се ситуация. Да се възползва от помощта им и да организират засада в стаята на Таня. И когато се появи някой, за да оправи повредената камера, да се задържи този човек. А после, ако успеят, да го накарат да говори. И тогава ще разберат кой е поръчителят.

Всичко това беше умно, правилно и вероятно би се оказало резултатно, но би глътнало много сили и време. И би обезпокоило нещастната Танюшка. Ходасевич не искаше нито да губи време, нито да травмира болната Таня. Затова той позволи на събитията да се развиват по реда си, тоест бързо.

Заедно с „чистача“ те изтичаха надолу по стълбите. Неспрени от никого, излязоха в двора на клиниката. През цялото това време лейтенантът не откъсваше поглед от пеленгатора. На улицата той за миг се спря, а после уверено посочи с пръст в тъмнината: „Там!“.

След около трийсет крачки, в дълбочината на болничния двор, Ходасевич видя една кола, спряла встрани, зад храстите от люляк. Това беше бял, не нов, с нищо незабележим микробус „Форд Транзит“. Паметта на Валерий Петрович, която се връщаше назад и прехвърляше наум подозрителните коли близо до дома му — ден след ден, нощ след нощ — мигновено му подсказа — той вече е виждал този микробус. Виждал го е!

Лумна видението в един от дните на миналата седмица — ето, той изпраща Таня. Тя излиза от входа му. Той я гледа през отворения прозорец на кухнята. Тя се усмихва и му маха с ръка. Той ѝ отвърща. Тя тръгва към тойотата си. И някъде там, на заден план, се вижда бял микробус. Същият този микробус.

Ходасевич взе решение на мига.

— Стой тук и ме чакай — с безапелационен тон заяви той на лейтенанта. — Това, което смятам да направя, е незаконно. Така че, ако неочаквано ме хванат, ще дадеш показания в моя полза.

И преди „чистачът“ да възрази или да се съгласи, полковникът закричи към микробуса. Той стоеше тъмен, с тонирани стъкла, недавайки никакви признаци на живот. По пътя Ходасевич вдигна от земята тежко паве. Той се приближи до колата и без да губи нито секунда за излишни размисли, с всички сили започна да удря с камъка направо по предното стъкло. Лейтенантът затаи дъх: „Какво прави той?!“. Грохотът отекна по целия болничен двор.

При третия удар предното стъкло се счупи. При четвъртия — се отвори вратата на плътния, без прозорци, микробус. Оттам се показва някой.

— Ти какво, бе човек, да не си откачил?!

В гласа му звучеше повече учудване, отколкото злоба. Той не извика властно „Престанете!“, не стреля веднага, не почна да се бие. Всичко това Ходасевич отбеляза с крайчеца на съзнанието си и моментално анализира възможния статус на човека. Не беше нито бандит, нито някой от спецслужбите, за това полковникът залагаше главата си — и тогава Валерий Петрович неочаквано, с рязко движение метна павето по главата му.

Хвърлянето се оказа удачно. Камъкът попадна право в бузата му. Човекът се дръпна, залитна, хвана се с ръка за лицето. Ходасевич направи три крачки към вратата, сграбчи човека за врата и със сила го

вкара в колата. „Глей го ти, дедикът!“ — мислено се възхити лейтенантът на действията на Ходасевич. И тогава вратата на микробуса се хлопна, закривайки от погледа на „чистача“ всичко, което ставаше вътре.

А там, вътре, се оказа онова, което полковникът очакваше да види — пулт, кабели, проводници, два компютъра и няколко малки телевизионни екрана. Всички екрани бяха празни и глухи и само на един имаше картина. Цветният екран показваше статично изображение — необичайно, сякаш нагоре с краката — болнична стая, легло, а на леглото неподвижно лежи Таня.

Пред екрана имаше две кресла. На масичка стоеше недояден сандвич, две пластмасови чашки с кафе, което вдигаше пара.

Всичко това Валерий Петрович забеляза с крайчеца на окото си и отбеляза с крайчеца на съзнанието си. Главното чувство, което изпитваше, беше огромна, студена ярост. Тези хора бяха нахлули в неговия живот и в живота на Танюшка. Те злонамерено и планомерно унищожаваша момичето. Затова Ходасевич беше готов да направи с тях всичко! Явно този почти неконтролируем гняв се бе отразил на лицето му, защото физиономията на оператора пред него стана жалка и уплашена.

Ходасевич държеше гадината с две ръце за гърлото и палците му натискаха сънната артерия на оператора.

— Защо?! — изръмжа той. — Защо правиш това?!

— Поръчаха ми!...

— Кой ти поръча?!

— Аз н-н-не знам...

— Не знаеш ли?! Не знаеш за кого работиш?! — Валерий Петрович разтърси момчето.

— Не знам! Наистина не знам!

Очите му бяха съвсем близко и не лъжеха.

— Името ти? Фамилията? Звание?

— Юрий Павлович Трофимов. Аз съм видеоинженер.

— Кой ти плаща за тази работа?

— Не знам кой е той... Той ме нае... Даде ми аванс... Ключовете на микробуса...

— И ти е наредил да я следиш? — Ходасевич кимна към екрана, който показваше спящата Таня. — И мен също?

— Не, само нея...

— Името на поръчителя?

— Не знам...

— Как се свързваш с него?

— Той сам ни намира. Веднъж дневно. Или два пъти.

— Ти ли монтира камерите?

— Не!

— А кой?

— Не знам...

— Мръсник! — Валерий Петрович силно отхвърли човека. — Хайде, грабвай си парцалите! И ще кажеш на поръчителя, че сте разкрити! Аз съм ви разкрил — натъртено каза той.

— А кой сте вие? — изломоти операторът.

— Името ми е Ходасевич. Валерий Ходасевич. Нека твоят поръчител ме намери. Трябва да поговоря с него.

В този момент някой почука по вратата на микробуса. Чуването беше ритмично като морз: та-та, та-та-та! Валерий Петрович се обърна и откряна вратата.

Беше „чистачът“. Той се мръщеше, като разтриваше лявото си рамо.

— Да вървим, Валерий Петрович — каза той. — Оказа се, че тук има още един.

Ходасевич скочи от микробуса. Хлопна вратата зад себе си.

— Къде е вторият? — намусено попита той.

— Засега си почива. Но скоро, мисля, ще възкръсне. И ще е много недоволен.

Лейтенантчето кимна с глава някъде настрани. На разстояние десетина метра от колата на тревата тъмнееше някакво тяло. Проснатият човек се размърда и изстена.

— Ама и теб си те бива! — усмихна се Ходасевич.

— А и той се оказа един бик — възбудено каза лейтенантът. Дватамата с полковника с бърза крачка тръгнаха по болничния двор към изхода. — Щом влязохте вътре и той изскочи от храстите. Закопчаваше си дюкяна... Е, и аз трябваше да го млатна. Докато не ви е попречил.

— Браво на тебе! — каза полковникът.

Момчето смутено се усмихна и не се удържа да се похвали:

— Аз съм кандидат-майстор на спорта по джудо.

— Модерен спорт — усмихна се Ходасевич.

— Не толкова модерен, колкото полезен — с лека обида тръсна глава „чистачът“ и попита: — Е, и какво имаше там, в колата? Какво разбрахте?

— Разбрах — намръщи се полковникът — точно толкова, колкото обикновено се разбира при спонтанна, неподготвена операция.

— А именно? — е интерес попита лейтенантът.

— Нищо.

Понеделник

В разкошен кабинет седяха двама души — възрастен и млад. Бяха се настанили на масичката в ъгъла и пийваха прясно изцеден сок — по-възрастният — портокалов, а младият — от грейпфрут. Телевизорът в ъгъла мълчеше, зейнал с черния си екран.

— На мен ми се струва, татко — внимателно каза младият, — че ги подценихме.

— Защо реши така? — доста грубо измърмори възрастният.

— Дебелият ни разкри.

— Каквооо?!

— Демонтирали са камерата в болницата. И са нападнали операторите ни в микробуса.

— Така ли?! Какво знаят?

— За нас — нищо. Засега нищо. Презастраховал съм се. Операторите не знаят за мен. Затова и не са могли да кажат нищо.

По-възрастният се замисли, потропа с пръсти по масата. Накрая попита:

— Какво предлагаш?

ВАЛЕРИЙ ПЕТРОВИЧ И ТАНЯ

В същото това време

Ходасевич седеше на леглото в самостоятелната стая на Таня в болницата. Таня по анцуг седеше до него. Държеше на коленете си отворен лаптоп. Но пастрокът ѝ разказваше нещо и тя го слушаше:

— ... След като напуснал органите през деветдесет и първа година, Николай Птушко-старши се захванал с бизнес. Помогнали му приятели от новото руско правителство. Мисля, че са били бивши агенти, които са се страхували, че иначе Колка ще издаде връзката им с Комитета, а в онези години това се смяташе за престъпление. Птушко веднага получил квоти за износ на нефт и дървесина. Съумял доста грамотно да се възползва от тях. За да може по-ефективно да изнася парите си навън, открил си офшорни сметки, създал банката бутик „Гренада“. И вече към края на деветдесет и трета личното му състояние се оценявало на няколко десетки милиона долара.

— Ох, Валера... — въздъхна Таня.

— Какво, Танюшка? — състрадателно се обърна към нея Валерий Петрович. Положението ѝ на болна ѝ позволяваше всякакви капризи.

— Мисля си, ти нали си по-умен от този Птушко?

Полковникът премълча.

— По-умен и по-хитър си — настойчиво повтори тя, — щом си го изиграл в историята с това момиче от ЦРУ? — Тя се опита да погледне пастрока си в очите.

— Надявам се, че съм по-умен — предпазливо, с тъжна усмивчица рече Ходасевич.

— Кажки тогава — защо ние с теб сме толкова бедни? — направо попита тя.

Полковникът разбра, че все пак тя го бе пощадила и смекчи формулировката, като каза „ние с тебе“, а не направо: „Защо ти си толкова беден?“.

— Аз не съм беден, просто не съм богат — без да се замисля нито за секунда, отвърна той.

— Това е софистика. Ти ми кажи — защо?

— Мисля, че защото парите не са за мен първостепенно значимо нещо.

— А какво тогава е? — веднага попита Таня.

— Семейството — веднага отби удара Валерий Петрович. — Ти. И колкото и странно да е, твоята майка, Юлия Николаевна.

— Семейството и толкова? — присви очи Таня. — И повече нищо в този живот не ти трябва?

Разговорът им започна да напомня пинг-понг — въпрос-отговор, въпрос-отговор. При това, като че ли Таня дълго бе обмисляла формулировките и сега сякаш ги изстрелваше готови. Ходасевич отговаряше импровизирано, но също моментално, практически без да се замисля. Създаваше се впечатление, че той много е размишлявал над тези въпроси, които му задаваше Таня, и сега излагаше възгледите си точно и ясно.

„Интересно ми е само — помисли си тя, — доколко е искрен в отговорите си? Какво се крие зад тях — твърда жизнена позиция ли? Или оправданието на неудачника?“.

— Освен семейството ми трябва и още нещо — намръщи се полковникът. — Покрив над главата. Вкусна храна. Хубави книги. Интересно видео. Всичко това го имам.

— И никога не ти се е поискало да бъдеш истински богат?

— Точно вчера се питах за това... — усмихна се Ходасевич.

— И какво си отговори?

— Зададох си нов въпрос — а каква цена съм готов да платя?

— Е и?...

— Знаеш ли, Танюшка, може би прекалено дълго съм влачил пагоните, но сега аз много ценя независимостта. От всички — от властите, от партньорите по бизнес, от гангстерите. От всички, освен от моето семейство.

— Колкото повече пари има човек, толкова повече независимост има.

— Мислиш ли? Според мен е точно обратното. И съдбата на моя бивш приятел Колка Птушко е най-доброто доказателство за това.

— Защо?

— Ами, слушай. Още през деветдесет и четвърта година конкурентите започнали да го притискат да напусне бизнеса. Явно той не е послушал предупреждението „да си върви с добро“, защото в началото на деветдесет и пета срещу него било организирано покушение. Взривили неговия „Мерцедес 600“. Тогава загинал не само бодигардът му, но и жена му Алла... — Валера въздъхна. — Струва ми се, че той я обичаше.

— Като ѝ изневерява със сътрудничка на ЦРУ... — усмихна се Таня, която временно не вярваше в никакви любови. — Ами синът му?

— По това време той учел в Англия. И Птушко-старши след покушението зарязал бизнеса си и също заминал в чужбина.

— Но после се е върнал...

— Да. Отново се появил в Москва през деветдесет и шеста. Птушко, както и други магнати, давал пари за предизборната кампания на Елцин. Заради това, след като Елцин бил избран, на него му дали голям залък — собствен телевизионен канал. Не в метровия обхват, не централен, а дециметров. Но въпреки това, било царски подарък. И Птушко отново се издигнал...

— По-нататък за живота му прочетох в Интернет — прекъсна го Таня.

— Боя се — въздъхна Ходасевич, — че в Интернет не е казано най-важното — че е отмъстил на онези свои конкуренти, които взривили жена му. В началото на деветдесет и седма наемни убийци застреляли шефа на компания „Рус Ойл“, и същото лято била взривена колата с генералния директор на фирма „Трансекспортлес“. Както винаги, нито изпълнителите, нито поръчителите на убийствата не били разкрити. Но моите източници твърдят, че и зад двете престъпления стои Птушко. Така че той се оказва отмъстителен, този мой бивш приятел.

— А това, че е свързан с взрива доказано ли е?

— Естествено, че не. Птушко много пъти е бил викан за разпит в Генералната прокуратура — но уви...

* * *

В същото това време младият и възрастният продължаваха разговора си в луксозния кабинет на масичката за гости. Секретарката донесе на стария билков чай, а на младия — турско кафе. Тихо излезе.

— Ти, татенце — фамилиарно произнесе младият, като кръстоса крак връз крак, — май отдавна не си се качвал на ринга?

— Не съм — остро гледайки младия, каза другият. — И какво?

— Ами това, че ако не си победил противника си в първия рунд, той непременно ще ти нанесе ответен удар.

Възрастният уязвен каза:

— Николай, викнал съм те за съвет, а не за поучения.

— Това е едно и също.

— Стига, Колка! Казвай какво да правим?

— Как какво? — с престорено недоумение каза младият и направи пауза, през която на един дъх изпи кафето си. Сложи чашата върху чинийката, после я обърна с дъното нагоре. Натисна я с длан, за да се стече по-бързо. — Трябва да ги довършим. Първо нея, после него.

* * *

— Е? — гордо попита полковникът. Вярно, че гордостта бе смекчена от известна доза самоирония. — Успял ли съм да изровя повече информация чрез моите източници, отколкото има в твоя Интернет, а?

— Твоите източници копаят по-дълбоко — с въздишка призна Таня. — При мен за Птушко има само официални данни. Сиреч — лустросани картинки.

— Казвай! — кимна Ходасевич.

Таня погледна екрана на лаптопа си.

— Състоянието на приятеля ти, Птушко-старши, се оценява примерно на петдесет милиона долара. Значителна част от тях — в акции на дециметровия канал УТВ — „Уникална телевизия“. Не е олигарх, естествено, но е магнат. Богат човек. Притежава не само канал УТВ, но и продуцентската компания „УТВ-филм“. Тя прави телевизионни сериали и игрални филми. Миналата година там са снимани петнайсет сериала и три пълнометражни игрални филма.

Един от тях даже е спечелил наградата ФИПРЕССИ в Кан. Освен това, Птушко-старши има и Медия холдинг — четири вестника, списание, две УКВ-радиостанции, интернет сайт за новини. И дребни неща като банка бутик, неголяма мрежа от бутици средна ръка, туристическа фирма и — внимание! — частна охранителна фирма, която се казва „Стомана-две“.

— В която се води на служба твойт Макс! — отбеляза Ходасевич.
— Помня.

— Ти винаги помниш всичко... — с досада възкликна Таня.

— Не, далеч не винаги... — сериозно поклати глава той. — Продължавай.

— Какво още? Птушко-старши живее в еднофамилна къща. Купил я е неотдавна на цена от около пет милиона евро. През града се движи с бронирано волво и с джип с охрана. Прави се на светска персона. Обожава светските събирания. В последно време ходи на тях с новата си приятелка. Журналистка на около трийсет, някоя си Анжела Манукян...

— Как-как? — прекъсна я Ходасевич.

— Манукян. Защо?

— Нищо.

— Не, Валерочка, ти знаеш нещо за нея. Казвай.

Валерий Петрович се намръщи и неохотно каза:

— Жена на име Анжела Манукян е предала в редакцията на „Куриер“ документа, откраднат от твой сейф.

— Интересееесно... — проточи Таня. — Откъде знаеш?

— От свои източници.

— Ндааа, наистина всички пътища водят към семейство Птушко...

— Давай нататък, продължавай. Какво още казва твойт Интернет?

— На светските купони Птушко-старши и Манукян винаги се появяват заедно, обаче тя живее отделно от него.

— Къде ходят?

— В скъпи клубове. „Циркус“, „Мост“, „Целина“, „Ла Луна“ и тъй нататък.

— А какво има за младия Птушко?

— Прекрасно изтупан баровец... — презрително изкриви устни Таня. — И даже историята с половината милион долара изглежда не му е попречила много. Не зная как се е откачил — с помощта на татенцето или без него. Сигурно просто е върнал на депутатите парите и край. Сега всичко е тип-топ. Кара мерцедес. Не е женен. Има си своя къща, до тази на баща му, само че по-малка. Но Птушко-младши не живее като баща си извън града. Предпочита апартамента в Москва, на „Сретенка“. Работи в компанията на баща си — директор на програмите на УТВ. Говори се, че старият Птушко го готви за своето място.

— На колко години е сега младият?

Валерий Петрович бе извадил една цигара, мачкаше я в ръцете си, помирисваше я... Пушеше му се.

— Двайсет и пет.

— Прекрасна възраст — усмихна се Ходасевич. Отново помириса цигарата и каза замислено: — Възниква един въпрос. Поточно — два. Първият — защо са те набелязали теб? Да не би да нямат други врагове и друга работа? И още — защо са се захванали с теб именно сега?

* * *

Кирил Евгениевич я беше забелязал през прозореца на своя кабинет. Сърцето му развълнувано подскочи. Нима е Танюшка?... Всъщност, Кирил беше сигурен, че повече никога няма да я види — след онзи разговор, когато Таня избяга, едва ли не обляна в сълзи. Как се ядосваше на себе си после!

Защо се бе заял с нея за тази бременност?! Нима е толкова трудно да запомни, че темите, които в лекарска среда са нормални, в обществото не е прието да се обсъждат!

Таня, разбира се, виждаше в негово лице мъж (и както Кирил се надяваше — симпатичен мъж), а той, глупакът, й устрои цял разпит: „Кога беше последният цикъл? Водиш ли си медицински календар?“. Естествено, че тя се разстрои, смути се... Трябваше ли той да сглупи така?!

Може би всичко е заради това, че прекалено много работи или мисли за работата? И затова в главата му са само мисли на тази тема. Даже когато срещнеш красиво момиче, пак говориш за медицина. И всичко разваляш с такъв разговор... Но пък, освен работата му, в неговия живот няма друго — телевизора, тренировките на ринга три пъти в седмицата и самотното жилище със самотно легло. Може би затова винаги се събужда в лошо настроение, идва на работа зъл и е готов още от сутринта да се скара на всекиго? Ето че и на Танюшка си го изкара...

... Разбира се, че не е тя. Но въпреки това Кирил не можеше да откъсне поглед от момичето, което приличаше на Таня. Тя вървеше из хилавия болничен парк под ръка с някакъв възрастен шишко. (Баща? Или може би мъж?). Облечена е като пациентка — като болшинството пациентки — анцуг, гуменки. Бледа, едва върви, на бузата ѝ — синина. А дебелият до нея явно е посетител. Независимо от възрастта си, той изглежда контешки — панталонът е идеално изгладен, обувките му блестят. Шишкото внимателно я води под ръка. Ето, спират. Сбогуват се. Дебелият ѝ стиска ръка. Тя лекичко го целува по бузата. (Не, не изглежда да ѝ е съпруг. С мъжа си би се държала по-интимно.) Шишкото върви към изхода. Момичето се обръща и бавно върви към входа.

Май все пак е тя, Танюшка от тойотата. Момичето, което докара в болницата блъснатия наркоман.

На стъпалата, преди да влезе, Таня се спира и се обръща. Шишкото също се обръща. Тя му маха и вика — сигурно нещо весело, защото той се усмихва, кима и ѝ маха в отговор. Сега Кирил не се съмнява ни на йота — това определено е тя. Начинът, по който си обръща главата, усмивката, жестовете... Но какво ѝ се е случило? Защо е в болницата?

Май съдбата за пореден път му дава знак. Господ го направлява, пращайки му отново това удивително момиче. И той ще е глупак, ако пак игнорира този сигнал свише — или пак развали всичко с някой идиотски разговор.

Таня изчезна в дванайсететажната сграда, но да я намери тук няма никакъв проблем. Кирил Евгениевич се навежда над компютъра. Влиза в болничната мрежа. След две минути вече знае — не му се е сторило, това действително е Таня Садовникова. Лежи в първа

травматология, в стая номер петстотин и едно — баровска, платена, самостоятелна. Кирил Евгениевич решава още днес да я посети, и без това е дежурен. Така, към девет часа, когато болницата съвсем стихне, той ще влезе в стаята ѝ.

* * *

— *Ето го оня тлъстак.*

— *Къде?*

— *Къде-къде! — иронично казва първият. — Където — къде, завършва на „е“! Ей го, влиза във входа!*

— *Сега ли ще го пречукаме?*

— *Сега?! Ти к'во, да не си изперкал?! Светло е и е пълно с народ. Кво, да не ти се лежи в панделата?!*

— *Ами кога?*

— *Когато ти кажа. Не по-рано и не по-късно. Ясно ли е?*

* * *

Болничният коридор на петия етаж е съвършено пуст. Дневните лекари и сестри отдавна са си отишли. Дежурните сигурно пият чай. А пациентите си лежат по стаите или гледат телевизия във фойето — оттам Кирил Евгениевич чуваше новините.

Кирил вървеше по дългия коридор. В ръка носеше кутия бонбони (има пълен шкаф с такива кутии, подарък от болните), срамежливо пъхната в найлонова торбичка.

През това време беше успял да се обади на завеждащия първа травматология. Той му каза анамнезата на Садовникова, диагнозата ѝ и прогнозата. Нищо чак толкова страшно. Бяха я пребили, тук, недалеч от болницата, в едно мазе. Последствията — сътресение на мозъка, многобройни травми, хематоми, спукано ребро. И освен това помятане — в осмата седмица. Значи Кирил през онази идиотска сутрин все пак се оказа прав — наистина е била бременна. Макар че никак не е задължително да казваш това на момичето право в очите...

След като разбра за помятането, на него някак изведнъж му се отця да иде при нея. Тя току-що е загубила детето си. Дете от друг мъж. До него ли ще ѝ е сега? Но той поразмисли и все пак тръгна. Без особени надежди. Въобще без никакви надежди.

Тръгна, защото така бе решил. Обичаше да довършва нещата — каквото и да му струва това. Може би, утешаваше се Кирил, той сега ѝ е нужен? Поне като доктор?

Петстотин и първа стая се намираше в края на дълъг коридор. Кирил вървеше по изтрития неравен паркет. Нито зад него, нито пред него имаше някой.

Изведнъж отпред изникнаха двама мъже — те явно бяха се появили в коридора от фоайето пред асансьора. Двамата не бяха нито лекари, нито санитарии, нито охранители. И единият, и другият бяха с еднакви якета, като близнаци. Вървяха пред доктора и той виждаше само мощните им гърбове, облечени в кожа. Крачеха уверено, небрежно и независимо. С ръце в джобовете. Вървяха пред него на около двайсестина метра.

— Ей, другари, къде отивате? — викна след тях Кирил.

Викът се изтръгна от него без да иска. Той не би трябвало да се интересува къде отиват, макар че часовете за посещения отдавна са минали, но какво общо има той? Това не е неговото отделение. Но прекалено независимо, разпуснато крачат тези двамата. При това, който знае защо, у Кирил се създаде впечатлението, че те вървят натам, накъдето и той — в петстотин и първа стая, при Таня.

Двамата здравеняци изобщо не реагираха на вика му, макар че не можеше да не са го чули. Те не се обърнаха и дори не забавиха крачка. А до стаята на Таня им оставаха не повече от десет метра. И едва две врати — на петстотин и втора, която също е платена, мъжка стая, и на пожарното стълбище.

— Стойте! — отново кресна след тях Кирил. Той почти тичаше вече. Те не се обръщаха. — Спрете, на кого говоря!

И тогава двамата се спогледаха и спряха. Обърнаха се към Кирил. Отпред те изглеждаха още по-внушително, отколкото в гръб... Като истински мутри — широки рамене, тесни чела, обрасли с четина лица. Ръцете им все така бяха в джобовете. Сега те чакаха него.

Подсъзнателно, оценявайки ситуацията като опасна, Кирил без да бърза се приближи към тях. Наоколо все така нямаше никой и

никакви подръчни средства — нито пожарогасител, нито парцал за миене с дълга дръжка, нито стойка за системи, които биха могли да се използват при възможен сблъсък. Само една количка за лекарства, забравена от някоя сестра...

Кирил се приближи към не бръснатите мутри почти плътно. Конфронтацията изглеждаше неизбежна. Доста бяха сериозни.

— К'во искаш, бе клизмо? — процеди през зъби единият бандит.
— Я да изчезваш!

— Незабавно напуснете болницата! — твърдо каза Кирил.

— А нещо друго не щеш ли? — озъби се първият и направи крачка напред. И веднага нанесе удар, целейки се в лицето на Кирил — първо с дясната, а после с лявата ръка.

Кирил не очакваше нападение — тук, в неговата болница, на негова територия. Обаче инстинктите на боксьор с дваисетгодишен стаж се задействаха преди съзнанието му. Автоматично избягна двойния удар. Юмруците на мутрата отидоха встрани, само вторият удар се плъзва косо по бузата му и пръстенът на бандита одраска лицето му. Кирил изпусна на пода кутията с бонбони и нанесе удар. Годините тренировки и тук си казаха думата без да участва съзнанието. Първият удар попадна между очите на бандита, а вторият — в слънчевия сплит. Противникът му веднага премина в състояние гроги. Очите му се размътиха, той отплува, и се превърна в чувал с картофи. „Елиминирах го!“ — пламна мигновена радост в мозъка на Кирил.

Но оставаше вторият. Той издаде кратък зверски рев и измъкна отнякъде нож. Това бе истински войнишки нож — дълъг, с широко острие и изтънен връх. Да се справиш с такъв е трудно, та ако ще да си Майк Тайсън. И тогава Кирил закрещя. Крещеше с пълен глас на цялото отделение.

— Дежурен! Охрана! Тук има въоръжено нападение!

Вторият бандит направи по инерция две крачки към Кирил, но на лицето му се е бе изписало объркване. Докторът отстъпи. Напипа стоящата до стената количка за лекарства и я блъсна в краката на бандита. Количката падна с див грохот. С крайчеца на очите си Кирил видя как от двете стаи, оставащи до края на коридора, се показват лицата на болните. Едно от тях е на Таня — изумено, уплашено. Отзад се чу трополене на крака и пронизителен женски вик, преминаващ в крясък:

— Какво става тук?!

Кирил зае бойна стойка, готов да се срази с бандита, но онзи вече беше стреснат. Скри ножа в якето си. Хвана ортака си, който се бе свлякъл в безсъзнание до стената и го извлече със себе си.

До тях бе пожарното стълбище и те се насочиха натам. Вратата хлопна. Чу се тропот надолу.

Към Кирил се спусна Антоновна — възрастна дежурна лекарка. Вгледа се в лицето му и каза загрижено:

— Кирюшенка, как си?

— Нормално — едва успя да каже Кирил.

Той дишаше тежко — на трийсет и девет години подобни упражнения не са шега работа.

А от другата му страна от стаята си, вече се бе приближила Таня. Усмиваше му се. Каза:

— Така си и мислех, че рано или късно ще се появиш. Вярно, че не очаквах да е с такъв грохот.

* * *

Валерий Петрович пиеше чай в кухнята си и гледаше новините в девет часа. Звънна джииесемът му. Ходасевич въздъхна, изключи звука на телевизора и натисна зеленото копче. Чу развълнувания глас на Таня:

— Те бяха тук!

— Кои?

— Онези бандити. Уж братя Воронцови!

Пастрокът ѝ не можеше да скрие загрижеността си:

— Ти добре ли си, Танюшка?

— Да. Намерих си защитници тук! — по гласа ѝ се усещаше, че тя се усмива. Май имаше някой до нея. Някой, който ѝ е приятен.

— Защо са идвали?

— Не успях да говоря с тях... — подсмихна се тя.

— Но ти наистина си добре, нали? — тревожно попита полковникът.

— Наистина, наистина съм добре! Сега съм под усилена охрана — радостно каза тя. А после усмивката ѝ помръкна и в гласа ѝ се усети

загриженост. — Според мен тази двойка, баща и син, са решили да минат в настъпление. Така че бъди предпазлив, Валерочка. Пази се!

— Ще те взема от болницата. Още сега — твърдо каза той.

— Недей! — не по-малко твърдо рече Таня. — Тук има кой да се грижи за мен. А утре ме изписват.

— Сигурна ли си, че не ти трябва моята помощ?

— Днес не. Сигурна съм. Може би утре, за да ме заведеш вкъщи. Но още по-добре ще е да не е вкъщи, а на някакво безопасно място.

— Можеш да ми се обадиш на джиясема по всяко време.

— Добре. Чао. Целувам те.

Последните си фрази Валерий Петрович каза, гледайки през прозореца.

През прозореца на жилището му на първия етаж на тихата „Селскохазйствена“ улица се виждаше дворт — хубав и зелен. Важно премина сив котарак. Плющеше простряното на площадката пране.

Ходасевич се вгледа. Дааа... Ето ги май и тях. Една от паркираните в двора коли не му е позната. Не е на никого от съседите. По-рано не я е виждал. Новичък нисан. Стъклата са затъмнени. Прозорците са плтно затворени. Но вътре явно има някой — моторът работи, значи е включен климатик.

Валерий Петрович се зарадва, че е успял бързо да ги открие. Пък и те не се маскират кой знае колко. Смятат го за лесна плячка? „А, ще видим дали е така“ — промърмори си той.

Ходасевич влезе в голямата стая. Прозорците и са откъм противоположната страна на блока. Той внимателно се вгледа навън, без да се доближава плтно до стъклото. Край блока, откакто той живееше в него, беше израснала истинска гора — тополи и брези, отдавна посадени от живущите тук, някак без ред, сега станали повисоки от покрива. Навън е тихо, само вятърът шуми в короните на дърветата и никаква следа от човешко присъствие. Привечер неспирно пеят птиците. Ако имаше някой наоколо, чуруликането им щеше да бъде съвсем друго — тревожно.

„Дилетанти“ — подсмихна се Ходасевич. Работата е ясна — наблюдението не е организирано лично от Птушко-старши. Даже той, от седемнайсет години останал извън оперативната работа, не би допуснал подобна немарливост.

Валерий Петрович отиде в коридора. Извади от вградения гардероб куфарче с инструменти. Взе оттам отвертка. Върна се в стаята, отвори прозореца. Пътят навън бе преграден с решетка. Ходасевич започна от един винт. Отвинти го. После — втория. Докато се справи с него, целият плувна в пот. Върна се в кухнята. Взе си цигари, пари, паспорта, ключовете. Включи радиото на най-силното. Между другото погледна и през прозореца — затъмненият нисан си стоеше на предишното място, недалеч от входа.

Валерий Петрович се върна в стаята. С третия винт се справи побързо, сигурно вече опитът си казваше думата. Но повече не се налагаше да използва новопридобитите си способности — решетката поддаде. Сега тя беше закрепена само в горната си част. Полковникът се качи на перваза, отмести решетката и се провря оттам. Първият етаж беше високичък. Без да се замисля, Ходасевич скочи. Двайсет и шестте скока с парашут, макар и преди трийсет години, изиграха ролята си. Той се приземи меко и безшумно. Май никой не го бе забелязал. Полковникът се вдигна на пръсти, горе-долу пооправи решетката и притвори прозореца.

След десет минути той вече влизаше в метрото. „Опашка“ след себе си нямаше. Но въпреки това той непрекъснато проверяваше дали някой не го следи, а веднъж рязко смени маршрута си, като неочаквано скочи във вагона, който вече затваряше врати.

След час и половина Ходасевич отключваше нелегалната квартира. Той беше предвидил, че събитията може да се развият по неблагоприятен начин и предварително бе поискал от Олег Николаевич ключовете.

ТАНЯ

В същото това време

Бяха седнали „официално“ — Таня на своето легло, а Кирил Евгениевич — на стол. Много ѝ се искаше той да се премести до нея и ласкаво да покрие с дланта си нейната ръка, а тя да се сгуши на рамото му...

Един поглед на доктора беше достатъчен, за да разбере — на него също му се ще да отхвърли всички условности и официалности, да я прегърне и да зарови лице в косите ѝ...

Само че... дали трябва да се бърза толкова? Всъщност тя още не го познава както трябва.

— Имам към теб една молба... — започна Таня. — Но искам да ме разбереш правилно...

— Цял съм в слух! — кимна Кирил.

— Нощем се страхувам да оставам сама.

— Заради тези двамата идиоти ли?

Таня кимна.

— Те ли те пребиха?

Отново кимане. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Няма да се отдалеча от теб и на крачка! — увери я Кирил. — Ако искаш, ще останем тук, ако не — можем да отидем в моя кабинет. Надявам се, че с мен няма да се страхуваш от никого — той се усмихна и самоиронично добави: — И от мен няма да се страхуваш!

ВАЛЕРИЙ ПЕТРОВИЧ

Понеделник, вечерта

Когато се стъмни, Ходасевич все пак излезе от нелегалната квартира. Първо, за да се огледа и набележи пътищата за възможно отстъпление. И второ, за да си купи продукти за вечеря и закуска, главно — чай и кафе. И най-главното — да се обади от уличния телефон на бойната си другарка от младините, работеща понастоящем във вестник „Куриер“.

— Здравей, Леночка, слънце за душата ми! — поздрави той четиридесет и пет годишната делова жена и веднага мина към същината: — Имам много малко време и много важна работа.

— Аз вече свикнах, че ми се обаждаш само по работа!... — печално въздъхна тя. — Слушам те, Валерочка.

— Моля те, уреди ми среща с Анжела Манукян. Много е спешно.

— Анжела Манукян? Коя е тя? — изуми се Леночка, много истински.

— Тя е твоят източник — търпеливо каза Ходасевич. — Чрез тази жена ти си получила документа, който компрометира депутата Брячихин. Онзи същият, който бе откраднат от сейфа на заварената ми дъщеря.

На другия край на жицата се възцари тишина — явно събеседничката му решаваше каква линия на защита да избере. Може би да отрича всичко? Или пък обратното, да си признае всичко?

— Валерочка, кой ти е казал такова нещо? — предпазливо попита Леночка.

— Ти самата.

Чу се лек кикот, а после Лена каза:

— Ндаа, правилно пишеше на съветските плакати: „В пияно състояние е лесно да прегърнеш класовия враг“. Какво само няма да изтърсиш! И ти си повярвал?!

— На мен Манукян ми трябва по съвсем друга работа — побърза да я увери Ходасевич. — Тя няма нищо общо с онзи документ.

— Да, бе, веднага ме убеди... — измърмори журналистката, като печелеше време.

— Е, добре, да го кажем така — почти няма!

— Ако обещаеш да не казваш на Анжела, че знаеш за нашето сътрудничество с нея... — предпазливо започна Лена.

— Обещавам! — прекъсна я Ходасевич. — Тържествено обещавам и пламенно се заклевам!

— Е, добре... — неуверено каза Леночка. — Ще видя какво мога да направя...

— Не „ще видя“, а ще го направиш още сега! Незабавно!

— Вече разбирам — въздъхна Лена — защо ти, Валерочка, така си и останал неженен...

— Е, и защо? — усмихна се той.

Ходасевич усети, че е победил! Молбата му е приета и Леночка наистина ще направи всичко, което зависи от нея, за да му уреди среща с Манукян!

— Ти си груб. Рязък. Нетърпим. С една дума, истински мерзавец! — въздъхна тя.

— С мен не можеш да се свържеш — прекъсна я полковникът. — Аз ще ти се обадя точно след половин час.

... След половин час, излизайки от гастронома с пакети в ръце, Ходасевич отново се обади на Елена.

— Записвай, изверг такъв! — въздъхна Леночка и продиктува един телефонен номер. — Това е джиесемът на Анжела Манукян и тя ще чака обаждането ти в следващия половин час.

— Как си ме представила?

— Като такъв, какъвто си. Пенсioniран полковник от Федералната служба за безопасност.

— Благодаря! — сърдечно произнесе Валерий Петрович. — Много съм ти задължен! От мен имаш вечеря в ресторант!

— Не искам да те виждам, негоднико! — отново въздъхна Леночка и затвори.

Валерий Петрович се усмихна и набра номера на Анжела.

... Със сигурност днешният ден беше денят на Ходасевич! Защото не стига, че без особен труд разбра телефона на Анжела, но и лесно се уговори с нея за среща много скоро — утре сутринта, в десет, в ресторант „Донна Клара“ на „Малая Бронная“.

ВАЛЕРИЙ ПЕТРОВИЧ

Вторник, сутринта

В ресторант „Донна Клара“ Ходасевич зае една масичка за двама до прозореца. Поръча си чаша еспreso. И масичката, и столчето се оказаха малки, неудобни. Валерий Петрович едва успя да намести едрото си тяло. Порцията кафе също се оказа обидно миниатюрна.

През отворения прозорец проникваха звуците на сутрешните улици — бръмченето на колите, които потегляха на светофара, чуруликането на врабчетата, репликите на минаващите край прозореца хора... Анжела закъсняваше.

Валерий Петрович се чувстваше неуверено — както и през цялото време откакто бе започнал да разплита тази история. Чувстваше се сякаш върви по нестабилна почва, през тресавище и не знае къде в следващия момент ще сложи крака си.

Това никак не приличаше на неговата предишна, истинска работа. По време на службата си той непрекъснато чувстваше зад гърба си поддръжката на колегите си, на Центъра, на държавата. Целият могъщ СССР, настръхнал с всичките си ракети, тогава стоеше зад гърба му. И Ходасевич винаги можеше да разчита на неговата помощ.

Сега обаче полковникът се оказа сам-самичък. И бе неясно къде е врагът и на кого от приятелите си може да разчита. Една невярна крачка — и той може да потъне в блатото. И няма да се намери никой, който би му протегнал ръка. И въпреки това му се налагаше да върви. Да върви бързо и не много ясно накъде.

Бързината беше още едно обстоятелство, което го провокираше. В миналите времена на службата му в Първо главно управление на КГБ всяка операция, в която той участваше, по мудност и обмисляне приличаше на партия шах. При това не просто шах, а по-скоро кореспондентски шах, когато твоят ход и ходът на противника ги делят седмици и месеци и всяко местене на една фигура се претегля, разнищва, обмисля от многочислен отбор. И едва когато десетки хора

премислят и съгласуват десетките възможни предвиждания, играчът прави предпазлив ход. А дълго, много дълго чака отговора...

А сега сякаш нечия ръка е помела всички шахматни фигури. И дори не е ясно каква игра полковникът ще трябва да играе, фехтовка? Или бокс? Или изобщо бой без правила? Но както и да се нарича играта, полковникът ще трябва да я играе бързо... Почти моментално ще трябва да прави следващия ход. И без да размишлява особено много. А да разчита ще може единствено на себе си!

... Анжела Манукян се появи в ресторанта в единайсет и петнайсет. Направо от входа се запъти към масата на Ходасевич. Интересно, как ли го е познала? Леночка ли го е описала? Или някой друг? Нямаше кога да обмисля това.

Полковникът стана и стисна протегнатата ръка. Анжела беше хубава. Очи, черни като въглени, вежди и коси — гарваново черни. И чувствени алени устни. Да беше петнайсетина години по-млад Ходасевич би се пробвал да я ухажва. Сега нямаше много шансове. „Интересно — помисли си той, — какво я свързва с Птушко? Нима само парите?“.

— Пресен портокалов сок и кафе — изкомандва Анжела сервитьорката и обърна погледа си към полковника. Без да се прикрива, тя внимателно го изучи целия, от върха на пръстите до плешивината му и констатира: — Искали сте да ме видите. — И попита: — Защо?

— Дъщеря ми има неприятности.

— Вие имате дъщеря? — без никакъв интерес, механично каза Анжела.

— По-точно, заварена дъщеря, но няма значение. Татяна ми е по-близка от родна дъщеря!

— Не я познавам. Какво отношение имам аз към нейните неприятности? — вдигна вежди Анжела.

— Ще трябва да ме изслушате.

Тя погледна часовника си.

— Имам половин час — решително каза. — Най-много четирийсет минути.

„Тя, разбира се, нищо няма да ми разкаже — помисли си Ходасевич. — Може и хич да не се старая да я накарам да се издаде.

Добре, де. Тогава поне да доложи на Птушко-старши за нашата среща. Нека разбере, че и аз зная много неща.“

Сервитьорката сложи пред Анжела кафе и сок.

— Моята заварена дъщеря Татьяна Садовникова — започна полковникът — се оказа обект на странно преследване... Всичко започна от това, че от сейфа в работата ѝ изчезна важен документ...

Нищо не трепна на лицето на Анжела и Ходасевич продължи да разказва — за публикацията на секретния документ в „Куриер“; за това, че Таня я уволниха от работа; за аварията на „Шосето на Ентусиастите“; за взрива на тойотата; за наглите искания на „братята“; за това как са пребили Таня... Премълча единствено за Макс, за връзката му с Наташка и за детето, което загуби Таня. А после разказа за скритите камери в неговото собствено жилище, и в жилището на Таня, и даже в болничната ѝ стая и за това как откри на територията на болницата микробуса с групата за наблюдение.

Анжела внимателно изслуша разказа, като пийваше портокалов сок и кафе. Когато Ходасевич свърши, тя запали дълга тънка цигара и студено каза:

— Аз разбира се, ви съчувствам. Но ще трябва да ви повторя — какво общо имам аз?

Валерий Петрович наведе глава.

— Аз искам само едно! Всичко това да се прекрати! Таня вече достатъчно е наказана! А значи — гласът му предателски потрепери — „Дали не преигравам?“ — съм наказан и аз! Стига толкова! Стига!

— Не ми е ясно, защо ми казвате всичко това на мен? — Анжела пусна равна и красива струйка дим, скришом погледна часовника си „Картие“.

— Предайте последните ми думи — глухо рече полковникът — на вашия приятел.

— На кого това? — Анжела изви вежди.

— На Николай Птушко — твърдо каза Ходасевич. — Предайте му, че стига! Той си отмъсти!

— Сметката, моля! — без да му отговори подхвърли Анжела на минаващата сервитьорка. А после, без да дочака сметката, извади от портмонето си двеста рубли и ги хвърли на масата. След това рязко стана и неочаквано меко предложи на полковника: — Да вървим. Ще ме изпратите.

След минута те излязоха от ресторанчето. Ходасевич бе учуден от такъв обрат на нещата. Анжела си сложи слънчеви очила и с тон, нетърпящ възражение, каза:

— Аз съм към площад „Маяковски“. Искам да се разходя.

Тя взе Валерий Петрович под ръка и го поведе към „Садовое колцо“.

— Значи, вие кой знае защо смятате — тя косо го погледна отдолу нагоре, а слънцето се отразяваше в черните ѝ очила, — че цялата тази история с вашата заварена дъщеря я е скроил моят любовник?

— Имам основания да предполагам така — твърдо каза полковникът.

— Какви?

— Той има мотив!

Анжела се бе доближила много плътно до него, вървяха в крак, дланта ѝ меко лежеше върху ръката му и докосването на гърдите ѝ към рамото му, кой знае защо, го дразнеше. Нещо неуловимо се бе променило в отношението ѝ към него, той го почувства.

— А какъв мотив може да има Птушко? — попита го тя.

— Нали ви казах — отмъщение.

— На кого?

— На мен.

— Така ли? И какво сте му направили?

— С него служехме заедно. И бяхме приятели. Но аз прекъснах кариерата му. Това беше отдавна.

— Писали ли сте донос срещу него?

— Не.

— Изказвали ли сте се на партийно събрание против него?

— Не. Всичко беше много по-сложно и объркано. Не бих искал да го разказвам.

— Разбирам, разбирам! — усмихна се тя. — Тайните на разузнаването!

Те крачеха под сенките на старите дървета, покрай новата ограда на „Патриаршие пруди“.

— А какво общо има тук вашата заварена дъщеря? — поинтересува се тя.

— Не зная. Възможно е Николай да е решил, че тя е болното ми място — полковникът болезнено се усмихна.

— Кога е станало това? — попита Анжела. — Имам предвид, вашето скарване?

— Отдавна. Преди почти двайсет години — откровено си призна полковникът.

— И вие мислите, че всичките тези години Николай е таил злоба към вас?

— А какво друго ми остава да мисля?

— Но ако той е толкова отмъстителен, защо не се е опитал да ви отмъсти по-рано? А едва сега се е захванал?

— Възможно е да е заради сина му...

— Какво общо има синът му?

— Ами това, че синът на Птушко вече има основание да мрази семейството ни. Затова предполагам, че старият Птушко се е заел да ми отмъсти. Заради себе си и заради сина си.

— Много е сложно — замислено каза Анжела. — И нестабилно. И съвсем без доказателства.

— Зная. Но аз не искам никому нищо да доказвам.

— А какво искате?

— Искам нас с Татяна да ни оставят на мира. Искам примирие. При всякакви условия.

— Значи искате аз да ви стана парламентър? И да занеса на Птушко-старши бялото знаме?

Анжела внимателно гледаше Ходасевич отдолу нагоре. Очите ѝ не можеха да се видят под черните очила и утринното слънце играеше върху непроницаемата повърхност на стъклата им.

— Можете да го смятате и така... — кимна полковникът.

Той не се чувстваше унижен. Абсолютно никак не го интересуваше гордостта, когато неговата Таня беше в опасност.

— Но вие не сте разбрали най-важното — неочаквано каза Анжела.

Те се приближаваха вече към „Садовое колцо“ и пресякоха по диагонал тихото кръстовище на „Малая Бронная“ и улица „Ермолаевска“.

— Какво не съм разбрал? — попита полковникът.

— Защо е започнал всичко това именно сега. И освен това не сте разбрали защо са скритите камери...

Да кажем, че полковникът се учуди, щеше да бъде слабо.

— Какво значи това? — попита той нарочно със студен тон.

— Аз знам каква е работата.

— Вие ли?!

— Естествено! Николай ми се доверява!

Сега те вървяха по вътрешната страна на „Садовое колцо“. Тук имаше много повече коли и минувачи, и суетня.

— На мен още от началото не ми хареса тази идея — продължи Анжела. — От момента, когато пристигна Брайън.

— Кой е този Брайън?

— Продуцент. От Австралия. Не помня как му е фамилното име. Нещо полско. Складовски, Соколовски... Той е стар партньор на Николай.

— Какво общо има Брайън? — намръщи се Ходасевич.

— Това е негова идея. Пристигна през зимата. Имаха преговори с Николай. А после го поканихме на вилата. Бяхме тримата — той и ние двамата с Николай. Пекохме шашлик, пийнахме и изведнъж Брайън казва:

— Имам грандиозна идея, приятели! Идея за милион долара! Даже за сто милиона!

Анжела и полковникът все така вървяха в крак, рамо до рамо, като двама заговорници. „Защо ми разказва всичко това? — мярна се в ума на Ходасевич. Тук има нещо?!“.

— Естествено, Коля налага въдицата, попита Брайън каква е тази идея? Онзи каза, че у нас, както и у тях, са популярни риалити шоутата... Знаете ли, Ходасевич, какво е това риалити шоу?

— Зная — кимна полковникът. — „Зад стъклото“, „Дом“, „Глад“. Но не ги гледам.

— Аз също. Но има кой да ги гледа! И още как има! Рейтингите хвърчат към небето... Та така — продължи тя, — Брайън тогава зададе риторичния въпрос — а защо да се снима само риалити шоу, когато всички участници ЗНАЯТ, че са „зад стъклото“? Защо няма нито една програма, където участникът ДА НЕ ЗНАЕ, че го снимат? Попада в разни приключения, а не разбира, че всичко е нагласено. И не знае, че всяка негова крачка се записва на лента.

Ходасевич, малко смаян от чутото, кимна:

— Имаше и такова. „Шоуто на Труман“.

— Но онова е филм! А в реалния живот?!

Полковникът вече започваше да разбира. Но ей така възрази:

— А какво става с правата на човека? Правото на човека на личен живот? Всеки трябва да даде съгласието си да го снимат. Макар и със задна дата.

Манукян кимна:

— Именно така отговори Николай на Брайън. А онзи се разсмя — че много ли се спазват правата на човека в Русия? И кой го интересува в моята, да речем, Австралия, че се нарушават правата на някакъв си руснак? При това, казва той, има Интернет. А в мрежата въобще и дяволът няма да разбере кое е легално и кое — не. И срещу кого, пита се, обектът, попаднал на лентата, ще подава иск? Срещу сайта, регистриран на Коста Рика на подставено лице ли? Какво изобщо онзи нещастник може да докаже?

— Значи, вашият любовник е решил да се занимае с този бизнес... — уточни полковникът.

— Да! Реши! И Брайън му даде за снимането на откровено риалити шоу — шоуто, където героят ДА НЕ ЗНАЕ, че е под прицела на камерите — триста хиляди долара. Каза му, че негова, на Николай, грижа е единствено производството. А с монтирания филм той, Брайън, вече ще постъпва по свое усмотрение. Той ще се заеме с разпространението, рекламата и всички възможни искове... С една дума моят Николай се запали по тази идея... такова нещо още не бе имало в историята на телевизията... Е, а нататък — прекъсна се Анжела, — по-нататък, вие, Ходасевич, практически знаете всичко сам.

— Чакай, чакай — полковникът неволно мина на „ти“, — значи всичко това: пребиването на Таня, аварията, взривът, е измислено просто заради шоуто? Заради картинките на екрана?

— Именно! — кимна Манукян.

— Но това е подсъдно! Това са цяла редица членове от Наказателния кодекс!

— А кой може да го докаже? — лениво се усмихна Анжела.

— Защо са решили да изберат тъкмо Таня?

— Е, аз самата не съм я виждала, но казаха, че била фотогенична. Както каза моят Николай: „Сексапил, цици, всичко си има.“ Вероятно е правил все пак някакъв кастинг. Е, и вашата Таня е била одобрена. Така че се гордейте. Но са я избрали не само за това. А и заради това, че именно тя — правилно сте се досетили! — е дъщеря на неговия враг. Тоест, ваша дъщеря. Или, как беше, заварена дъщеря! Е, това не е важно. Все едно вие си я обичате повече от всичко на света.

— Той е побъркан, този ваш Николай! — уверено рече полковникът.

— Аз също мисля така... — кимна и кратко се изкикоти Анжела. Спря и извади от чантата си цигари. Запали. Изпусна струйка дим. Те стояха един срещу друг в средата на широк тротоар. — Та ето така започна всичко... — завърши тя. — И като тръгна... Но — тя свали очилата си и погледна право в очите на полковника със своите черни очи, — ако вие, Ходасевич, кажете на някого и дума от цялата тази история, няма да останете жив. Аз дори Николай няма да моля за нищо. Моите лични бодигардове ще ви удушат със собствени ръце.

— Тогава защо ми разказахте всичко?

— Защото вие ми харесвате, Ходасевич! — обезоръжаващо каза Анжела. — Вие сте същият като Николай — само че много по-свестен.

И тя изведнъж поривисто го целуна по устните. После сама го отблъсна и каза:

— По-нататък няма нужда да ме изпращате. Сбогом.

Тя се обърна и бързо-бързо тръгна в посока към „Маяковка“. Полковникът слисано гледаше след нея.

След това тръсна глава, за да изгони магията и по залетия от слънцето тротоар се приближи до улицата. Вдигна ръка, спирайки такси. Спряха едновременно двама частници — един след друг. Ходасевич нарочно не се пазари нито с единия, нито с другия, а когато спря трета кола, той седна на предната седалка в нея и каза:

— В Новогиреево. Осемнайсета градска болница. Моля ви, побързо.

ТАНЯ

Вторник, през деня

Валерий Петрович стигна с частника до задния двор на клиниката (по същия този път Таня избяга след като докара в болницата ранения наркоман).

Таня я изведоха отвътре двама — Кирил Евгениевич и болничният охранител с гумена палка на кръста. Кирил грижовно я поддържаше под ръка, а охранителят стрелкаше с очи на всички страни в търсене на всевъзможни опасности. По джииесемите за всеки случай не се бяха свързвали, а за срещата се бяха уговорили още вчера, когато полковникът се обади в кабинета на Кирил Евгениевич.

За довиждане Таня целуна Кирил по бузата. Целувката излезе нежна и многообещаваща. Докторът после дълго време чувстваше на бузата си нейните устни.

Те за много неща си бяха поговорили тази нощ, много неща бяха разбрали един за друг, но тази целувка беше първото им докосване. После Таня седна на задната седалка на колата, весело се усмихна, помахаше през прозореца с ръка, а Кирил така и не знаеше — дали не я вижда за последен път?

Макар Таня да беше обещала, че ще му се обади „когато всичко свърши“, Кирил не беше сигурен, че тя ще го направи. Така и не разбра като какъв беше той за Таня. Вълшебна пръчица, която използват в труден момент, а после захвърлят в далечния пращен ъгъл? Или все пак нещо голямо, нали все му се струваше, че познава Таня отдавна, едва ли не от ранно детство?

Таксито се отдалечи по празната улица, охранителят се скри някъде, а Кирил Евгениевич, който знае защо, още дълго гледа след колата, сякаш очакваше, че тя, като в старите филми, изведнъж ще спре и оттам ще изскочи Таня, ще дотича до него и ще се хвърли на врата му и ще го целуне на раздяла — горещо, истински ще го целуне... Но нищо подобно не се случи, колата замина по сенчестата пресечка, а после се скри зад ъгъла.

ТАНЯ И ВАЛЕРИЙ ПЕТРОВИЧ

Вторник, сряда, четвъртък

Валерий Петрович закара Таня в същата нелегална квартира, където се криеше той. В следващите три дни след като се върна от болницата, тя не напусна убежището, освен веднъж, когато се отби и купи разни продукти. Тогава тя се обади от автомат (както я бе помолил Валерий Петрович) на журналиста Димка Полуянов.

Полуянов се появи привечер. Донесе със себе си цял арсенал. Първо, докара Таниния любимец пеженцето и го паркира под прозореца. Второ, довлече най-съвременния скенер и фотопринтер. Освен това цифров фотоапарат с комплект разнокалибрени обективи.

— Изпросих ги от редакцията — измърмори Полуянов. — Апаратурата струва повече от десет хиляди „зелени“. Така че, Валерий Петрович, на ваша отговорност. Че аз тая госпожичка я знам... — кимна той към Таня.

Таня, макар и да се пообиди, че я нарече така, не се разсърди, защото му беше благодарна, че той направо я спаси.

Полуянов не се оказа единственият, пред когото те разсекретиха убежището си. Същият ден пристигна млад румен младеж — лейтенант от Агенцията за правителствени спец връзки, както поясни пастрокът ѝ — и донесе някакви два апарата с неясно предназначение. Вечеряха заедно, а той хлътна по Таня, през цялото време я гледаше зяпнал, изчервяваше се, а после, по молба на Ходасевич, я научи как да работи с апаратите. Първият се оказа, че е за да се откриват в жилището „бръмбари“ („бръмбари“ нямаше). Вторият апарат служеше за заглушаване в радиус от петдесет метра на мобилни телефони. Защо им трябваше такъв апарат, Валерий Петрович не каза.

Колкото и да го молеше Таня, полковникът остана непреклонен и не позволи да извикат специалист по компютърна графика. На всичките ѝ молби, той отвръщаше:

— Ти си младо момиче и компютърно грамотно. Оправяй се сама.

И така се наложи Таня по цяла нощ да изучава хилядата страници на тухлата със заглавие „Използване на Adobe Photoshop7“, а после трескаво да усвоява практически непознатия ѝ „Фотошоп“.

Валерий Петрович всяка сутрин излизаше някъде съвсем рано и се връщаше късно. И веднага стоварваше работа на Таня, над която тя висеше до разсъмване. Лягаше си, когато пастрокът ѝ вече пиеше сутрешното си кафе, а после от напрежение дълго не можеше да заспи...

С какво се занимаваше Валерий Петрович през останалото време, Таня така и не научи.

По цели нощи тя седеше пред компютъра и на практика усвояваше програмата „Фотошоп“.

Така минаха три дни...

* * *

През един от тези дни Наталия Соколова, бившата Танина секретарка, излизаше от агенция „Петата власт“ в шест и половина вечерта. С внимателно обмислен грим, с най-елегантен костюм, с новички обувки — толкова нови, че направо скърцат — тя се канеше да се поразходи по „Тверска“. Първо ще мине през магазините, после ще изпие един коктейл някъде в кафене навън, а после... после ще видим, както се случи... (Наталия изобщо не се и съмняваше, че на нея, млада, красива и шикозно облечена, все нещо хубаво ще ѝ се случи.)

Тя с летяща стъпка се носеше към „Тверска“, когато към нея се приближи непознат, дебел, възрастен мъж.

— Вие сте Наташа Соколова — каза той утвърдително, като се усмихваше сърдечно.

— Да — отвърна тя учудена, — но аз не ви познавам.

— Макс ме помоли да ви предам нещо.

— Макс?

— Да, Максим Мезенцев.

— И какво?

— Знаете ли, не е удобно на улицата — каза шишкото, излъчвайки добродушие. — Може би да влезем в някое заведение? Да

изпием по чаша кафе — и веднага добави: — Аз черпя.

Седенето в заведение с мил дебеланко не предвещаваше никаква опасност и Наталия сви рамене:

— Айде! — И веднага се поправи: — В смисъл — да вървим.

Пък и заведението се оказа почти на две крачки — тихо и не скъпо. Наташа отдавна мислеше да го проучи, но все нямаше повод.

Те влязоха вътре и седнаха до прозореца. На Наталия не ѝ хареса много, че шишкото седна не срещу нея, а до нея, като с тялото си ѝ преграждаше пътя към отстъпление. Е, нищо де. Ако нещо стане, тя веднага ще го постави на мястото му.

Наталия обиколи с поглед помещението. В заведението нямаше никой, ако не се смятат двамата доста накуасени мъже, които пиеха водка и замезваха с шашлици.

Валерий Петрович (а това естествено беше той) поръча на сервитьорката две кафета.

— Може би искате още нещо? — грейнал в усмивка попита той Наташка.

— Не, благодаря — малко хладно отказа тя и мина на въпроса: — Та какво иска да ми предаде Макс?

— Вашият любовник Макс — изведнъж натъртено и с тежест (и затова плашещо) произнесе полковникът — си призна всичко!

Наталия в първия момент даже не разбра за какво става дума, а полковникът добави:

— Той разказа, как вие по негова молба се откраднали от сейфа на компанията секретен документ!

Когато смисълът на тези думи стигна до съзнанието на Наташка, отначало я обля гореща, а после студена вълна, а след това, вече не бе в състояние да се владее. Тя прошепна:

— Не разбирам за какво говорите...

— Прекрасно разбирате всичко, Наташенка!

Сервитьорката сложи пред тях чаши с еспreso и се отдалечи, като се чудеше какво става. Ако тоя дебелия сваля момичето, тогава защо се ограничиха с едно кафе? А може би това е баща, който се кара на непослушната си дъщеря? Ето я, горката, побледня и едва не ревна.

— За да нямате никакви илюзии — заяви полковникът, когато сервитьорката се отдалечи на почтително разстояние — относно това, че знам всичко, мога да ви представя някои документи.

Шишкото отвори куфарчето си и извади оттам няколко найлонови джоба.

— Ето това — той сложи на масата първия изписан ръкописен лист — е оригинал на документа, който вие сте взели от сейфа в кабинета на Садовникова. Върху него са открити отпечатъците на няколко души. В това число и тези. — И той показва увеличено копие на нечий дактилоскопичен отпечатък.

Наталия го гледаше като омагьосана.

— По-нататък... Изследването на сейфа потвърди, че по вътрешната повърхност има отпечатъци на двама души. Едните принадлежат на Татяна Садовникова. Другите — ето ги — и полковникът показва още едни отпечатъци. Сложи ги до първите. — Както виждате, линиите съвпадат.

Наталия седеше ни жива, ни умряла.

— Нататък. Върху ключовете от сейфа има отпечатъци на Садовникова, което е съвсем естествено — продължаваше полковникът с равен глас. — Плюс още едни — на масата легна трети отпечатък. — Същите, които са върху сейфа и по документа.

Наташа почувства внезапно гадене и безумно отмаляване.

— И накрая, следните пръстчета... — Ходасевич извади четвърти лист и го сложи върху първите три. — Те принадлежат лично на вас.

Наталия дишаше тежко и гледаше отпечатъците с ужас.

Към масата взе да се приближава сервитьорката.

— Дръпнете се! — изръмжа ѝ, без да я поглежда дебелият.

А когато тя обидено се отдалечи, спокойно продължи:

— Всички тези отпечатъци — върху документа, върху ключовете от сейфа — принадлежат лично на вас, Наталия Соколова — родена осемдесет и втора година, живееща на адрес: Москва, булевард „Таллински“, номер четиридесет и седем, апартамент втори. Какъв извод можем да направим от дадените неопровержими улики? Главният извод е, че документът от сейфа на Садовникова сте откраднали вие! И сте извършили кражбата по молба на Максим Мезенцев, ваш любовник. Откраднали сте го, за да злепоставите Садовникова. Максим, между другото, както ви казах, всичко си призна — така че вашето признание на мен, откровено казано, не ми е нужно.

Полковникът спокойно и делово събра снимките от масата и ги пхна в куфарчето си. На един дъх изпи кафето си.

— Кой... сте вие? — прошепна секретарката.

— Аз съм Хъмфри Богарт.

— В смисъл? — измърмори не много начетената Наташка.

— Аз съм частен детектив — Ходасевич втренчи в очите ѝ тежък поглед.

— Какво... се каните... да правите... по-нататък? — избъбри тя.

— Искате да знаете дали ще оглася тези материали? Възможно е! — пауза. Още един тежък поглед. — Но възможно и не...

— Какво ви дължа? Какво трябва да направя?

„Сега той ще каже една сума. Или ще поиска да спи с мен.“

— Нищо — каза шишкото. — Почти нищо. Просто вие утре ще отидете при шефа си Теплицин със заявление за напускане по собствено желание. Ще изтъкнете сложни семейни обстоятелства. И повече никога няма да се приближите нито до „Петата власт“, нито до Садовникова.

— И това е всичко? — недоверчиво попита Наташка.

— Всичко! — кимна Ходасевич.

— И вие няма да предадете тези материали на Теплицин?!

— Не.

— Защо?

— Това не ми е нужно.

— И в милицията ли няма да сигнализирате?

— Мила госпожице, ако исках да ви предам на милицията, вие нямаше да седите тук с чаша кафе, а в стая за разпити. Биха ви закопчали с белезници към радиатора и биха разговаряли с вас по съвсем друг начин.

— Аз... Аз не знаех, че ще стане така... — прошепна Наталия. Тя беше готова да ревне. — Мислех си, че това е като някаква игра... Мислех, че Макс ще върне документа...

— Мен това изобщо не ме интересува — студено каза полковникът. — И така, разбрахме ли се? Утре отивате при Теплицин и напускате. Това е най-добрият изход за вас. А пък ние с вас, Наталия Соколова, повече няма да се видим. И мога да ви уверя, че с тези ваши отпечатайки никога няма да ви шантажирам.

— Каква гаранция имам?

— Че какво мога да взема от вас? — подсмихна се Ходасевич. — Вие бяхте и явно цял живот ще си останете една посредствена секретарка. Това е таванът ви!

Полковникът стана и даде възможност на Наталия да излезе.

— Вървете си. Аз ще платя кафето.

Тя неловко мина край столовете и хукна навън. Изтичвайки през вратата, тя се извърна и уплашено погледна назад. Полковникът вече не я гледаше и достойно облегнат на стола, палеше цигара.

... Естествено, Наташка не знаеше и не би могла да знае, че тези отпечатащи, представени ѝ от частния детектив — са чиста проба блъф!

Никой не беше правил дактилоскопична експертиза нито на документа (пък и Валерий Петрович го нямаше този документ!), нито на сейфа, нито на ключовете. Никой и отникъде не се бе сдобивал с нейните отпечатащи, пък и Наталия нямаше представа как изглеждат собствените ѝ отпечатащи. Всички тези улики, представени от полковника на секретарката, миналата нощ бе направила Татяна на компютъра.

Блъфът беше успешен!

Когато Наташка се скри зад вратата, Валерий Петрович извика сервитьорката:

— Моля, още едно кафе. И сметката.

Сервитьорката студено кимна и отиде на бара. Тя така и не можа да разбере какво точно се бе случило между тези двамата и сега се чудеше какво да мисли.

* * *

Същата вечер полковникът се обади от уличен телефон на дизайнера от „Петата власт“ Родион Щапов.

— Да, да! — внушително каза онзи в слушалката. Гласът му беше също така красив, както и той самият.

— Родион — каза Ходасевич, — ние с вас се срещнахме по повод кражбата на документа от сейфа на Садовникова.

— Да... — отвърна той с веднага отпаднал глас.

— Та така, делото е приключено! Ние знаем кой го е откраднал!

— Аз също! Откраднала го е Садовникова!

— Отговорът е неправилен!

— Ами кой?

— Това ще разберете утре.

— Как ще го разбере?

— Една от служителките от вашия отдел утре ще бъде уволнена...

— Една от служителките? — замислено каза Родион. — Значи Полинка? Или Наташка? Няма кой друг да е!

— Недейте да гадаете. Утре всичко ще разберете. И още. За майка ви аз ще се погрижа. Аз не хвърлям думите си на вятъра. Сбогом, Родион. Ние с вас повече няма да се видим!

* * *

От същата кабина Валерий Петрович се обади още веднъж. На копирайтъра Полина Павленко. На нея Ходасевич съобщи същата новина, която каза и на Родион: „Един от колегите ви в отдела утре ще бъде уволнен. Знаете защо — именно той е откраднал документа.“

Накрая полковникът каза на Полина горе-долу същото, като на Родион:

— Повече вие, Полина, никога няма да ме видите и нищо няма да чуете за мен. Нашето сътрудничество приключи.

Но добави още:

— И последно — извинете ме — мен и моите колеги!

— За какво?

— За онази нощна сцена. И за наркотика. Разбирате ли, аз бях сигурен, че вие сте откраднали документа. За щастие, сгреших. Така че, още веднъж — извинете! И всичко хубаво!

„Обикновено агентите не се извиняват — помисли си той, като сложи слушалката, — но тази Полина е възможно тепърва да работи с Таня.“

* * *

И трети път се обади полковникът от същия телефон. Той набра джиесема на генералния директор на компания „Петата власт“ Андрей Фьодорович Теплицин.

— Обажда ви се Валерий Петрович Ходасевич, пастрокът на Татьяна Садовникова.

Теплицин се подсмихна:

— Ааа, мистър Холмс! Много съм слушал за вас! Е, успяхте ли да разкриете случая?

— Мисля, че успях.

— Какво говорите! — насмешката в гласа на Теплицин прерасна в откровена подигравка.

— Засега мога да ви кажа едно — аз изясних кой е откраднал документа от сейфа!

— И кой е той?

— Един от служителите в отдела на Садовникова.

— Име, фамилия?

— Утре той ще дойде при вас със заявление за напускане. Моля ви да го пуснете да си върви и да не прилагате никакви санкции към него. Това беше главното условие за признанието му.

— Кой е той? — Гласът на Андрей Фьодорович звънна като метал. — Името?!

— Е, добре, щом настоявате... — въздъхна Ходасевич.

Той извади от вътрешния си джоб на самото телефона си, избра опцията „Диктофон“ и натисна зеленото копче. Допря го към телефонната слушалка.

— Аз не знаех, че така ще стане... Мислех, че това е някаква игра... Мислех, че после Макс ще върне документа...

Полковникът го изключи и попита:

— Познахте ли гласа?

— Страхувам се, че да! — въздъхна Теплицин. — Кой е Макс?

— Любовникът на тази личност. И едновременно с това гадже на моята Татьяна. Сега разбирате, че госпожичката е имала мотив, нали?

— Една жена винаги ще намери мотив, за да унищожи друга жена! — усмихна се Теплицин.

— Не мога да не се съглася с вас... — галантно каза полковникът. — А от своя страна мога да потвърдя, че признанието си тази личност направи в ясно съзнание и без прилагането на физически

натиск. И ви моля, да не нарушавате обещанието ми, дадено от мен на този човек.

— Добре — въздъхна Андрей Фьодорович. — Изгонвам я и край с тази история. Пък и какво да я правиш тая овца? Няма да я убия, я!

— И още нещо... — каза Валерий Петрович. — Вие вярвате ли на вашата охрана?

— Що за въпрос?

— Можете да не ми отговаряте. Но аз имам сведения, че в „Петата власт“ вероятно са монтирани камери за скрито видеонаблюдение. Най-вече в кабинета на Татяна Садовникова.

— Откъде имате тези сведения? — рязко попита Теплицин. Ходасевич игнорира въпроса.

— Така че ви съветвам както трябва да проверите вашата сграда. Аз от своя страна мога да ви препоръчам опитен специалист.

— Благодаря! Специалист ще си намеря сам! — отрязва Теплицин.

Петък, вечерта

Анжела хвърли последен поглед в огледалото. Все пак тя е страхотно хубава! Черни очи, черни вежди, синкавочерни коси. Чувствени, наследени от баба ѝ, пълнички устни. Големи гърди, тънка талия, дълги крака. Алените устни и черните очи се подчертават от розовата блузка — най-модният цвят през този сезон. Към нея — тъмнорозов панталон. И черни сандали марка „Бос“ с високи токове.

Анжела погледна златното си часовниче, ау, тя вече закъснява. А със столичните задръствания вече ще закъснее сериозно. Тя излетя от апартамента си, като тресна вратата.

Асансьорът я закара направо на подземния етаж.

Колата ѝ радостно намигна, когато тя щракна дистанционното за централно заключване.

За всичко това — мебелиран двустаен апартамент в центъра на Москва, подземен гараж, новичка кола — можеше да уважава татенцето. Почти да го обича. Независимо от това, че той мирише неприятно старчески и понякога пие без мярка и става досаден и заядлив. Затова пък никога не я кара да правят секс, ако тя не иска. И Анжела, за разлика от много свои приятелки и колеги, може да си

живее царски, без да работи никъде — просто от каприз да прелита от редакция в редакция. Пък и татенцето е само първото стъпало от стълбата, която води в светлото бъдеще.

Анжела запали колата — моторът сито и солидно замърка. Тя включи на първа и излезе от подземния гараж на своя нов дом на улица „Правда“. Оттук и до центъра е близо, и много от редакциите са ѝ под носа — от старорежимните „Огоньок“ и „Здорове“ до модното „Бурда“. Винаги може да се отбие при приятелка — и кафе да пийнат, и езиците си да почешат. А може дори да предостави (или да продаде) на познатите си журналисти някой и друг компромат, по поръчка на татенцето. Вярно, сега, вечерта, Анжела не отиваше в никаква редакция. Тя бе тръгнала да се развлича.

Завивайки от гаража наляво, към „Ленински проспект“, Анжела не забеляза как от тротоара, след нейното „Рено Меган-2“ тръгва някаква неголяма червена кола.

Следяха я вече от няколко дни, но тя нищо не бе забелязала.

Тя дори не можеше и да предположи, че това ще потрябва на някого.

* * *

— Ало, здрасти.

— Здравей, миличка.

— Всичко е наред. Тя тръгна.

— Хайде, мила! Действай!

Въздишка в слушалката, а след това се чу гласът на Таня — явно, че тя с всички сили се мъчи да си даде кураж:

— Ще се постарая!

— Всичко ще бъде наред! — ласкаво каза Ходасевич. — Ще успееш!

— Добре, добре...

— И моля те, пази се!

* * *

На „Ленинградка“ Анжела зави към центъра. Коли имаше малко — днес е петък и всички пътуват в обратна посока, към вилите си. А по нейния маршрут нямаше никакви задръствания — само, както казват по радиото, „плътно работно движение“. Анжела доста бързо се придвижваше напред. Колите по „Тверска“ се движеха, макар и с двайсет километра в час, но все пак се движеха, а не стояха в мъртва хватка. „Аз така може да стигна и без да закъснея“ — помисли си тя. Татенцето не обичаше закъсненията, но трябваше все пак да се примири с нейното поведение — тя отиваше на срещите в онзи момент, когато искаше и когато успяваше.

Малко преди да стигне до площад „Пушкински“, Анжела намали скоростта и нарушавайки правилата, сви под огромната арка на една сталинска сграда. Собственикът на мерцедеса, който излизаше изпод арката, отначало ядосано изсвири, но после я видя през предното стъкло — с чувствените устни и къдравата черна коса — и ѝ даде знак с ръка, а после се дръпна да ѝ направи път. Така тя успя да мине в пресечката. Сега вече беше съвсем близо до клуб „Целина“. Там днес празнуваха премиерата на поредния пълнометражен филм на компанията „УТВ-филм“. Тази клуб бе собственост на татенцето и всички пътища към него ѝ бяха по-познати от родния дом.

Анжела малко намали, за да се огледа. Тя късогледо присви очи, погледна надясно и наляво дали няма насрещни коли... И в този момент изведнъж усети страшно силен удар отзад. Чу се железен грохот. Изхвърли я напред, върху волана (тя по принцип никога не слагаше колана, за да не притиска гърдите си). След секунда слисаната Анжела разбра какво се беше случило — в багажника на колата ѝ се беше врязал някой. Недоумението ѝ се смени с гняв.

Анжела изскочи от колата. Точно така! Отзад, в толкова стилния ѝ багажник се бе забила някаква червена колица! Зад волана — млада блондинка. Лицето ѝ изкривено от страх. Ръцете ѝ конвулсивно стискат кормилото. Но на нейната гадничка таратайка ѝ нямаше нищо, а на Анжелиното ново рено цялата му задница е на хармоника, а задното стъкло е на парченца...

— Ах, ти, кучко мръсна!!! — закрещя Анжела на блондинката през отворения прозорец на бричката ѝ (тая смотла дори не е имала пари за един климатик!). — Ти к'во, кърава ли си, пачавро?! —

Анжела изобщо не сдържаше езика си и хич не я интересуваха минувачите... — Не виждаш ли, кучко, къде караш?!

А блондинката, вместо пълноценен скандал, само можа да изблее:

— Извинете... Виновна съм... Да повикаме милицията... Имам застраховка!

* * *

Не късно и не рано, а точно навреме, в седем и петнайсет, полковник Ходасевич прекрачи прага на клуб „Целина“. Тук се празнуваше премиерата на игралния филм „Слънцето не свети за всички“. Бяха поканени (както се съобщаваше във вестник „Коммерсантъ“) „видни дейци на киното и на близките към него изкуства“.

Охранителят лениво погледна поканата на Ходасевич. Друг прекара металотърсач по него, третият делово подхвърли: „Отворете си куфарчето.“ В новото малко куфарче на полковника нямаше нищо друго, освен листове и снимки в непрозрачни найлонови джобове.

„Минавайте“ — каза охранителят, изобрази на лицето си нещо като усмивка и се зае със следващия по ред.

Влизайки в клуба, Ходасевич мислено оцени съвременното развитие на печатното дело на Запад (както пишеха Илф и Петров). Това, над което по-рано залягаха няколко лаборатории и цялата специална типография на КГБ, днес се оказа възможно да се направи в домашни условия. Той също така не можеше да не се зарадва по повод високата „обучаемост“ и компютърна грамотност на Таня, направила документа. Нейната хитрост и съобразителност също изиграха роля. Танюшка се обади на поне двайсетина печатници — от името на мениджъра на компания УТВ — преди да намери онази, където бяха направени поканите, а после ги убеди да ѝ изпратят по електронната поща образец, „за да внесе незначителни промени“.

Сега само шофьорското ѝ майсторство да не я подведе! А Анжела — да не я познае! Не дай боже, Птушко-старши да ѝ е демонстрирал заснетите видеоматериали?! Макар че, познавайки бившия си колега и комитетските му навици, да се предположи

последното беше доста трудно... Обаче за Татьяна Ходасевич се притесняваше къде-къде повече, отколкото за себе си.

* * *

— Николаша!... Стана голямо нещастие!
— Какво се е случило?!
— Някаква овца се джасна в колата ми!
— Ти добре ли си?
— Абе аз съм добре, обаче багажникът на реното е страхотно смачкан!
— Помощ трябва ли ти?
— С какво можеш да ми помогнеш!
— Да ти пратя ли Василий?
— За к'во ми е твоя Василий?
— Да се разбере с тая мацка.
— Ох, моля ти се! Дай да се придържаме към правната страна!
— с насмешка рече тя.
— Как така? — той също се подсмихна.
— Колата й има застраховка, моята също. Извикахме пътната милиция. Сигурно скоро ще пристигнат тия с раираните палки. Така че засега се веселете без мен.

* * *

— Валера! — гласът на Таня по телефона звучеше ликуващо. Изглеждаше, че се чувства великолепно и по доволния й тон той веднага разбра, че е успяла.

„На Таня й дай само да върши лудории — помисли си Ходасевич. — Хич не може да живее спокойно и се чувства като риба във вода единствено, когато й се случва нещо.“

— Валерочка! Всичко е наред! — продължи весело Таня. — Фраснах се в нея! Така че сега седим и чакаме да се дотътри пътната!

Валерий Петрович в хода на разговора се бе уединил в далечния ъгъл на клуба, там, където имаше малко хора, за да не може да бъде

подслушан нито от Птушко, нито от неговите копои.

— А тя там случайно да не те чуе? — загрижено попита полковникът.

— Не, какво говориш! Затворила съм всички прозорци...

— Ти не си пострадала, нали?

— Не, всичко е чудесно! Пеженцето също е почти целичко! — Таня се задъхваше от възбуда. — С една дума — всичко стана, както ти ме инструктира! И поне два часа минимум съм ти осигурила!

— След десетина минути включвай „заглушителя“.

— Окей, бос! Всичко ще направя!

— Извини ме — с чувство каза Ходасевич.

— За какво? — уж се изуми Таня.

— За това, че те подлагам на опасност.

— Ами, глупости! — сякаш се разсърди тя, а всъщност беше поласкана от загрижеността му. — Какви ти опасности при скорост десет километра!

— Добре, миличка. Благодаря ти.

— Служа на Съветския съюз! — засмя се Таня и затвори.

Гостите на клуба се оказаха повечето бохеми — артисти (някои от тях Валерий Петрович дори позна по физиономия), художници, телевизионни водещи, дългокраки манекенки.

Старият му приятел Николай Птушко — със загар, пооплешивял, в смокинг — се въртеше наблизко до шведската маса. Край него постоянно имаше хора — едни се приближаваха, други се отдръпваха, а после идваха нови.

Полковникът разбра, че няма да дочака Птушко да остане сам и затова с чаша шампанско в ръка започна да си пробива път към него. Най-сетне се озова до Птушко, а и той го забеляза. Очите му се присвиха.

— Здравей, Коля — небрежно каза Валерий Петрович.

— Не съм те канил тук...

— Аз дойдох без да си ме канил!

— Защо?

— Трябва да поговорим.

— За какво?

— За твоето риалити шоу.

Нещо в лицето на Птушко трепна. „В сравнение с преди по-зле понася ударите! — помисли си Ходасевич. — Явно е загубил тренинг в процеса на сладкия живот.“

— Не разбирам за какво говориш.

Към разговора им с любопитство взеха да се присламчват няколко гости, които се оказаха близо до тях. Една мутра, явно бодигард на продуцента, взе да си пробива път през тълпата към шефа си. Време беше да прехвърли разговора в по-конструктивно русло.

— Искаш ли за твоето шоу и за тебе лично утре да пишат вестниците? — поинтересува се Валерий Петрович.

— Какво искаш?

— Нали ти казвам — само да поговорим малко. По-добре насаме.

Птушко направи знак на охранителя да стои настрана и стараяйки се да запази достойнство, небрежно, с кисела физиономия, сякаш му правеше услуга, подхвърли на Ходасевич:

— Е, добре, да вървим.

Те минаха през тълпата като нож през масло — наконтените гости, виждайки Птушко, се дръпваха да му направят път. С недоумение поглеждаха Ходасевич — демек, кой е този и защо му се оказва честта да придружава боса?

Птушко и Валерий Петрович стигнаха до далечния ъгъл на клуба. Влязоха в коридорче, което водеше в кухнята. Край тях притича сервитьор с поднос, пълен с чаши. Ходасевич сложи на подноса недопитото си шампанско.

От кухнята се дочуваше пращането на олио и гласовете на готвачите. Птушко се приближи до незабележима врата с надпис „Служебно помещение“. Отвори я. Веднага след вратата започваха стръмни стъпала надолу. Продуцентът направи крачка в тъмнината, токовете му затропаха по стъпалата. Той не се оглеждаше, сякаш никак не го интересуваше дали Ходасевич го следва. Явно се чувстваше господар на положението. Пъшкайки, Валерий Петрович започна да слиза по тъмните и стръмни стъпала.

За щастие стълбата скоро свърши и долу се озоваха пред един непроницаем гард, а зад него имаше още една врата — на вид тежка, бронирана.

— Отвори — кратко каза Птушко.

Мутрата с усилие дръпна стърчащата от вратата ръчка. Огромната врата бавно се отвори. Зад нея се виеше дълъг бетонен коридор, слабо осветен от аварийни лампички.

— Моля — кимна Птушко на Ходасевич.

Те тръгнаха по коридора, охранителят затвори вратата зад тях. Тук беше съвсем хладно и миришеше на влага и плесен.

— Много е удобно — ухили се домакинът. Ехото подхвана думите му. — Винаги може да се измъкнеш през тунелите...

Без да чака Ходасевич той вървеше напред по коридора.

Птушко беше пъргав, весел и с целия си вид демонстрираше своята собствена значимост. За да му смъкне високомерието, Валерий Петрович каза:

— Ти кой знае защо нито веднъж не ме попита какво е станало с твоята Жюли.

Птушко за миг обърка крачките си, обърна се и внимателно погледна Ходасевич в лицето:

— С каква Жюли?

Полковникът почувства фалша в гласа му. И освен това, че той и досега мисли за Жюли...

— Същата онази, от Париж.

— И какво е станало с нея? — стараяйки се да изглежда равнодушен, попита Птушко.

— Дълго време всичко с нея беше наред — кимна Валерий Петрович. — Дори прекрасно. След като ти замина от Париж, ние успяхме да я свържем с един българин...

Те вървяха по полутъмния дълъг коридор, звукът на крачките им кънтеше между бетонните стени, фигурите им хвърляха разкривени сенки по стените — удължаваха се, скъсяваха се, отново се удължаваха...

— Българинът работеше за нас — продължи Ходасевич. — Той беше фантастично красив. — Лицето на Птушко, който вървеше до него изглеждаше непроницаемо, но полковникът чувстваше, че всяка негова дума пробужда врага му и това му харесваше. — Беше млад, силен, красив, широкоплещест. Неуморим. С десет години по-млад от нея. Твоята Жюли се влюби в него като котка — по лицето на Птушко премина тръпка. — Безумната любов на трийсет и пет годишна жена — добави полковникът. — Тя просто полудя по него.

— Защо ми разказваш всичко това? — попита Птушко. В гласа му звучеше сдържана ярост.

„За да те изкарам от равновесие, глупако“ — помисли си Ходасевич, а на глас обезоръжаващо наивно каза:

— Мислех, че те интересува...

Бетонният коридор свърши. Те се приближиха до една врата — същата, като в началото на коридора, бронирана.

— Съветските бомбоубежища понякога се оказват полезни — подсмихна се Птушко. — Ако се реконструират. — Чувстваше, че в него се борят две желания — хем искаше да смени темата, хем да доизслуша докрай историята на своята бивша любовница.

— И така, Жюли се влюби до уши в този българин — продължи Ходасевич.

Птушко хвана ръчката и с мъка я дръпна. Блъсна тежката врата напред. Вратата неохотно се отвори. А Валерий Петрович все говореше:

— И разбира се не успя да се усети, когато започна да работи за нас. Българинът съвсем я беше дресирал.

Птушко замря за секунда, заслушан в полковника.

— Той помпаше от нея информация в течение на седем години. Цялата информация на ЦРУ. Всичко, което тя знаеше. Какво ли не може да разкаже влюбената жена в леглото!

Птушко нервно облиза устните си. В очите му се отразяваше отблясъкът на болката. Той се постара веднага да го скрие под маската на безразличие.

Направи жест на покана. Ходасевич влезе през бронираната врата. Птушко го последва. Зад вратата се оказаха пак стръмни стъпала, само че сега те водеха нагоре. Двамата започнаха да се изкачват. Ходасевич вървеше бавно, дишаше тежко, но говореше високо. Той хвърляше безжалостните си думи и не се съмняваше, че вървящия след него Птушко ги чува прекрасно.

— Веднъж, вече през деветдесет и четвърта, седем години след началото на отношенията им с българина, колегите на Жюли от ЦРУ все пак я изловиха — продължи той — и в Центъра решиха да ги извадят от играта. Българинът каза на Жюли, че вече трябва да се разделят... И той ще трябва да изчезне от живота ѝ. Той, между другото, имаше семейство в Пловдив. Предложи на Жюли да избяга, да

се скрие. От Центъра бяха готови да ѝ помогнат — паспорт на друго име, пластична операция, която и да е страна като местожителство. Но разбира се, българина тя повече нямаше да види...

Те се качиха още по стръмните стълби. Нататък пътят им бе преграден от врата, облицована с дървени плоскости. Птушко извади ключ от джоба си и отключи. Ходасевич съвсем се бе задъхал от бързото ходене и изкачването по стълбата, но не прекъсваше разказа си:

— Обаче Жюли, когато разбра, че връзката им е свършена и те се разделят завинаги, предпочете друг изход...

Птушко отвори вратата. Зад нея се откри разкошно мебелиран кабинет. А Ходасевич все продължаваше:

— Изходът беше много по-печален. С една дума, Жюли се самоуби. Изпи смъртоносна доза приспивателни.

Птушко влезе в кабинета и се обърна към Ходасевич:

— Много жалко. А пък аз почти я бях забравил.

Гласът му звучеше доста неубедително.

— А пък аз често си спомням за Жюли. Нали я видях. Тя беше много хубава.

— Е, можеш да се гордееш! — усмихна се Птушко. — На съвестта ти лежи още едно злодеяние!

— На моята съвест ли? — сви рамене полковникът. — Към операцията с Жюли аз няхах абсолютно никакво отношение.

* * *

... Измина тази вечер и нощта, а на следващата сутрин Ходасевич и Татяна седяха в кухнята на нелегалната квартира, пиеха кафе и той спокойно ѝ излагаше вчерашните събития. Когато преразказа на Таня историята (естествено, пак по комитетски — без да назовава имена, градове и време на действие), която бе разправил на Птушко, тя възкликна:

— Боже, колко е тъжно!

Ходасевич бавно поклати глава:

— Всичко е лъжа, от първата до последната дума.

— Лъжа ли? И за българина? И за самоубийството ѝ?

— Да. Всъщност аз не знам какво е станало с тази жена от ЦРУ, по която толкова беше лапнал Птушко. Измислих си всичко от начало до край. Ама каква красива история, нали? Би трябвало да пиша романи.

— Защо си му наговорил всичко това?!

— Свръхзадачата ми бе — сви рамене полковникът — да изкарам Птушко от равновесие. Известно е, че когато човек е развълнуван или разгневен, той по-трудно се владее. И е къде-къде по-лесно да му внушиш нещо...

— И освен това, мисля, Валерочка, че си искал по-болезнено да го засегнеш... — бавно каза Таня.

— Да, исках.

— Отмъстил си му в изтънчения стил на КГБ.

— Да, отмъщавах му — каза спокойно Валера. — Отмъщавах му заради теб.

И той продължи разказа си.

* * *

— Седни. — Птушко мрачно кимна на полковника към луксозно кожено кресло в ъгъла на кабинета до малка масичка. — Искаш ли да пийнеш нещо?

— Давай уиски — отвърна Валерий Петрович. — Може с лед, но без никакви там газирани води.

Той погледна през прозореца и разбра, че през подземния коридор те бяха пресекли улицата — срещу него сияеше със светлините си нощният клуб „Целина“. Много удобно — да отидеш на обяд без да си вземеш чадъра. И винаги имаш резервен изход от кабинета, ако случайно се стоварят ченгета или данъчни.

Валерий Петрович седна в креслото. Той вече отчасти се чувстваше господар на положението. Историята за Жюли и българина му беше от полза. Тя извади Птушко от строя. Сега беше важно да развие успеха си. Но в никой случай да не бърза, да не прекалява.

Птушко извади от хладилния бар чаши, лед, бутилка „Силвър лейбъл“. Щедро наля в тежките чаши кехлибарена течност, добави лед. Приблужи се до креслото, подаде чашата на Ходасевич. Той благодари

с кимане. Птушко тръгна към мястото си, по пътя отпи голяма глътка и изведнъж се обърна към седналия Ходасевич:

— Какво приказваше за някакво риалити шоу? — каза той почти заплашително.

„По-развълнуван е, отколкото очаквах дори“ — отбеляза си наум полковникът и измърмори лековато, сякаш стапате дума за дреболия:

— А, не му мисли. Аз ще мога да реша този въпрос. Ако разбира се не ти трябва скандален пиар.

— Не разбирам какво имаш предвид! — рязко каза Птушко.

— Естествено, че не разбираш — миролюбиво отвърна Ходасевич. — Нали не знаеш онова, което знам аз.

— И какво толкова знаеш?

— Знам всичко — тежко заяви полковникът.

Птушко най-сетне седна на мястото си до малката масичка. То явно бе по-високо от мястото на Ходасевич и той ще не ще трябваше да го гледа отдолу нагоре. „Началническите простотии“ — подсмихна се вътрешно Валерий Петрович.

— На теб, Коля — бавно каза полковникът, като умишлено го нарече с умалителното му име, — на теб и твоята спец операция е посветена цяла страница в централен вестник. Утре излиза броят.

— Какъв вестник? — бързо попита Птушко. — Каква статия?

— Няма да бъде голословен — Ходасевич отвори своето куфарче от скромна изкуствена кожа. Извади една папка. От нея — един лист с формат А-4. Беше цветно ксерокопие на вестникарска страница — намалена в сравнение с оригинала два пъти. Ясно се виждаше вестникарската глава „КУРИЕР“ и освен това с дебели букви заглавието: „Московчанка е изтезавана пред телекамери.“ По-долу бяха поместени две снимки — на първата, по-голямата, беше Птушко в смокинг — той с чаша в ръка гледаше усмихнат в обектива. На втората — по-малката — Татяна, но лицето ѝ бе неясно, а се виждаше, че я държат груби мъжки ръце, а тя се опитва да се освободи и крещи.

Полковникът прехвърли страницата през масата към Птушко. Онзи намръщен се вгледа в нея. След това каза:

— Снимката на момичето е фалшива. Съвсем ясно е, че е постановка.

— Никой не го отрича — хладнокръвно каза Ходасевич. — Но това е подробност. Не в снимката е цялата работа.

— А в какво?

— Прочети... — сви рамене полковникът.

На вестникарската страница наистина имаше какво да се прочете и види. Подзаглавието се набиваше в очи: „Продуцентът Птушко заради ефектно шоу превърна живота на едно момиче в ад.“ Отдолу вървеше текстът. Полковник Ходасевич го помнеше почти наизуст. Там ясно и простичко се разказваше историята на Татяна. От трето лице, делнично и спокойно, се излагаха перипетиите, станали в живота на обикновената московчанка Таня С. — за уволнението от работа, за следенето, за нагласената авария по пътя, за побоя в мазето... Понататък ставаше дума за скритите камери, монтирани в жилището на момичето, в апартаментите на роднини и даже в болничната стая. Поместена бе снимка на една от видеокамерите. Доказателствена база на текста бяха признанията на оператора Трофимов и на наркомана Виктор Воронцов. Първият разказваше как са го наели, за да следи момичето и да контролира видеоматериала, сниман с нея в „главната роля“. Вторият, наркоманът, казваше, че неизвестни хора са го накарали да скочи под колелата на Танината тойота. Платили са му хиляда долара веднага и са му дали обещание за още две хиляди по-късно. И двете признания бяха написани собственоръчно и във вестника за по-голям ефект бяха поместени и ксерокопията им, а до тях ръкописният текст бе дублиран с дебел печатарски шрифт. А най-важното беше, че в статията се говореше, че по сведения на източници от обкръжението на „олигарха–телевизионер“, цялата операция е замислена и реализирана от самия Птушко.

Продуцентът прегледа страницата и отсечено каза:

— Нямайте доказателства. Ще съдя вестника.

Валерий Петрович отпи уиски:

— Ако се започне дело, ние ще ти представим сериозни улики. Можеш да не се съмняваш.

Птушко сви вежди, започна да чете дребните буквички на умаленото ксерокопие. „Той не само чете — разбра Ходасевич. — Той едновременно с това пресмята как да избегне публикацията. И какви щети ще му нанесе статията, ако излезе. Вътре в него сега сякаш работи невидим калкулатор.“

Най-сетне продуцентът остави листа. Вече не криеше раздразнението си. Меко политайки, хартията падна на малката

масичка.

— Ти си организирай тази гадост! — изръмжа Птушко.

— Няма да крия, аз съм.

— Жалко, че моите хора не успяха да те елиминират...

Ходасевич се подсмихна.

— Че защо работят толкова лошо?

— Кога излиза тази дивотия? — рязко попита Птушко.

— Нали там е посочена датата — сви рамене Валерий Петрович.

— Утре сутринта. — Той погледна часовника си: — Броят ще бъде подписан за печат след половин час.

— Ще се обадя на главния редактор! — каза Птушко.

Валерий Петрович сви рамене — тоест, моля, прави каквото щеш. Птушко извади от джоба си джиесема и набра номер.

„Блъфира ли? — мисълта тревожно мина през ума на Ходасевич. — Или те наистина се познават с главния редактор? Или още по-лошо — са в добри отношения?“. Този детайл той не бе успял да изясни със своята Леночка. Тя самата не знаеше дали двамата се познават. Затова Ходасевич, когато замисляше операцията, се готвеше за най-лошото — че редакторът и Птушко са приятели.

* * *

— ... Тук, Таня — продължи разказа си пастрокът й, — настъпи доста сублимен момент...

— И никак ли не беше се застраховал за такъв обрат? — прекъсна го тя.

— А, защо? Бях се застраховал. От Леночка знаех, че от вчера главният редактор е в отпуската. Канел се да заминава заедно със семейството си на остров Мавриций и точно по това време трябваше да е в самолета. А пък на Мавриций няма роуминг. Но, знаеш... какво ли не се случва! Може изведнъж да отложат полета? Или по някакви причини да се е задържал в Москва? И сега Птушко ще му се обади и всичко ще разбере?...

* * *

... Като не дочака отговор — дори Ходасевич чуваше. „Абонатът не отговаря или временно няма обхват“, Птушко затвори телефона си.

— Валера, за какво си дошъл? — изръмжа той. — Какво искаш?

— Предлагам ти сделка! — спокойно и с тежест каза полковникът.

— Каква?

— Аз мога да спра публикацията.

— Какво искаш за това?

— А ти как мислиш?

— Нямам представа.

— Искам да получа всички видеоматериали, на които е снимана Татяна.

Птушко наведе глава и се замисли. Потропа с пръсти по масата. На един дъх допи уискито си — ледът зазвънтя в празната чаша.

— Ами ако ти предложи друг вариант? Да платим на твоята Татяна — като на артистка в главната роля. Плюс компенсация за морални щети?

— За да види цял свят как я пребиват в мазето? — поклати глава Ходасевич. — Тя не е мазохистка. Отговорът ни е не!

— Десет хиляди. Долара.

— Нали казах — не!

— Петнайсет.

— Това е смешно!

— Добре — Птушко се заразхожда из кабинета си. — Да предположим, че ти дам видеоматериалите. Кой ще ти попречи утре да публикуваш статията във вестника?

— Няма да направя това... — поклати глава Ходасевич.

— Какви гаранции имам?

— Моята дума!

Птушко се ухили:

— Думата на разузнавача не струва скъпо.

— Няма да споря — сви рамене полковникът. — Но аз също никога няма да разбера дали си ми дал всички записи или не. Със сигурност няма да са всички. Ще ти останат някакви работни материали. Ако те излъжа, ти винаги можеш да ги пуснеш. Така че... Нищо друго не ни остава, Коля, освен да си повярваме един на друг и на думата, която си даваме.

— Ако ти дам лентите, ще загубя много пари... — замислено каза Птушко. — Този филм струва големи пари.

— Е, ти сам си реши кое ще ти струва по-скъпо — да ми дадеш материала или всички да разберат за твоя таен бизнес.

Птушко помисли няколко секунди, а после изведнъж изплю:

— Добре! Обаждай се във вестника!

— Лентите! — спокойно отвърна Ходасевич.

Птушко без да каже и дума направи няколко крачки към бюрото си, отвори с ключ един сейф. Извади оттам пет видеокасети. Върна се към малката масичка, подаде ги на Ходасевич.

Ходасевич огледа гръбчетата на видеокасетите. На всяко имаше надпис с черна химикалка: „Шоу Т./ Част 1“ — и така нататък, до пета част.

Птушко подаде на Ходасевич своя джиесем:

— Хайде, обади се! Спирай статията!

* * *

— ... Хитрец е той! — усмихна се полковникът, продължавайки разказа си за своите вчерашни приключения. — Даде ми да се обадя от неговия телефон. Явно после искаше да се убеди къде съм се обаждал — дали в редакцията? Или някъде другаде? Но, слава богу, този момент го проработихме с Елена. Вчера тя седеше в работния си кабинет и чакаше обаждането ми. И аз ѝ се обадох от телефона на Птушко и ѝ казах: „Свали целия материал от първа страница.“

— Страхотно!

— Да, не споря. Беше страхотно!

— А Птушко, когато гледаше страницата не се ли усъмни, че е фалшификат? — попита Таня.

— Не.

— Значи, не е разбрал, че цялата тази „първа страница“ е направена на принтер в един екземпляр?

— Не. Нали знаеш, че хората от моето поколение не са много силни по компютрите.

— Неправилно го каза — нацупи се Таня. — Не се е досетил, защото аз съм фантастично добър компютърджия! За тези три дни се

научих да работя с „Фотошопа“. И направих класически фалшификат!

— Да, ти си юначе! Но след като се обадох на Ленка, аз въпреки всичко, за всеки случай, си прибрах в куфарчето тази страница заедно с касетите. За по-сигурно!

— И все пак, щеше да е по-правилно — замислено каза Таня, — ако му бяхме представили не фалшификат, а реална статия. Аз обичам да играя честно.

— Аз също — кимна пастрокът й. — Но ние играхме почти честно. Птушко не можа да опровергае нито една фраза от материала. Освен това — времето, Танюшка, времето беше малко!... Разбира се, ако милицията беше притиснала оператора и наркомана, ние сигурно бихме получили от тях признания. А после да подготвим реална статия и да я дадем за печат. Но колко време би отишло за такова нещо?! Касетите с твоите кадри вече можеха да бъдат изпратени в Австралия. Пък и нас двамата може би щяха да са ни убили вече!

— И какво щяхме да правим, ако не беше съвпадението главният редактор на „Куриер“ да замине в отпуска, а неговата заместничка да се окаже твоя приятелка?

— „Куриер“ не е единственият вестник в Москва — малко лекомислено рече Ходасевич. — Щяхме да подготвим „статия“ за друго издание. Например, с помощта на твоя приятел Полуянов...

— И ти, Валерочка, предполагаш, че сега у Птушко не са останали никакви материали с мен в главната роля?

— Мисля, че все пак са останали — кимна пастрокът й. — Но той ще се позамисли дали да ги използва. Той ме познава. И разбира, че ако наруши думата си, няма да се отърве само с една вестникарска статия. Ще си го получи по пълната програма — с криминалните дела, с изнемване на документи и с автоматчици в скъпия му офис. И резервният изход през бомбоубежището няма да му помогне!...

— И така... Взел си от него видеокасетите. Защо не си тръгна веднага?

— Защото това беше само половината работа. Знаеш ли как са ме учили в разузнавателното училище? Врагът трябва да се доунищожи в собствената му бърлога.

— И какво стана по-нататък?

— Чаках, докато той самият не засегне една тема...

— И той заговори? Пръв?

— Да — кимна полковникът.

— Какво каза?

— „Не мога да повярвам — каза той, — че всичко за мен си разузнал сам. Що за намеци има в статията за информатори сред моите хора?“.

* * *

— ... Не мога да повярвам — замислено произнесе Птушко, — че всичко за мен си разузнал сам. Що за намеци има в статията за информатори сред моите хора?

Той се приближи до бюрото, ливна си в чашата още една порядъчна порция уиски, напуска лед.

— Знаеш много добре — каза Ходасевич, — че ние никога не издаваме информаторите си.

Валерий Петрович спокойно отпи от чашата си и попита:

— А защо за ролята на „героинята“ избра именно моята Татяна?

— Защото те познавам. Татяна ти е слабото място, Ходасевич. Как ни учеха? Ако искаш да накараш човека да страда, натисни слабото му място!

— И си чакал цели седемнайсет години, за да ми отмъстиш?

Продуцентът сви рамене.

— За отмъщението, както казва Конфуций, дори четирийсет години не са много.

— На мен все пак ми се струва — замислено рече Валерий Петрович, като тръсна чашата си с уиски (парчетата лед се чукаха едно в друго и звънтяха), — че теб някой те е навел на мисълта да проведеш операция против моята Татяна.

— Какво имаш предвид? — наостри уши Птушко.

— Че ти, Коля, също имаш своето слабо място.

Тези думи полковникът произнесе спокойно, отчуждено. Примката около шията на Птушко се стягаше все по-силно. Той сам се пъхаше в капана, умело насочван от Ходасевич.

— Тоест? — застана нащрек продуцентът.

— Да не говорим за това — махна с ръка полковникът. — Това са си твои лични работи...

— И все пак?

— Мисля, че да избереш именно Татяна те е посъветвал твоят син.

По лицето му Валерий Петрович разбра, че е попаднал точно в целта.

— От къде на къде?

— Защото синът ти си е имал свои причини да мрази заварената ми дъщеря.

— Е, възможно е... — кимна Птушко. — И какво от това?

* * *

— ... А защо, Валерочка — попита Таня, — изобщо си започнал с него разговор за сина му?

— Знаеш ли, Танюшка — пастрокът ѝ си взе цигара, запали я и с наслада изпусна смрадлив дим, — след като поговорих с Анжела Манукян, веднага разбрах, че нещо не е наред. Тя прекалено бързо и лесно ми даде цялата информация за незаконния проект на любовника си. При това тя нямаше никакви мотиви да го прави. Аз не съм я принуждавал. Изобщо, аз нямах за какво да се хвана! Нито един лост, за да я накарам да говори! Няма да взема насериозно собствената ѝ версия, че съм ѝ се харесал като мъж, я!

— Че защо, Валерочка — с ласкава усмивка възрази Таня, — ти лесно можеш да покориш всяка!

— Не приличам особено на Джеймс Бонд...

— Приличаш! Ти си също толкова обаятелен!

Валерий Петрович направи гримаса:

— Не приказвай глупости! — и продължи: — След онзи разговор с Анжела започнах да размишлявам — защо ми беше предала любовника си? Явно тук имаше някаква хитринка. Но каква? Информацията за размисъл не ми достигаше и аз реших да я попълня.

— По какъв начин?

— Пуснах да следят Анжела. С помощта на нашия общ приятел Синичкин.

— Ах, ето къде изчезваше всичките тези дни!... И какво успя да извадиш срещу Анжела?

— Нещо много любопитно...

* * *

— ... Не разбирам накъде клониш? — намръщи се Птушко.

— Мисля си... — бавно каза Ходасевич, като удобно се излетна в креслото. Явно се чувстваше стопанин на положението. — Чия любов е по-безогледна и по-безразсъдна? На мъжа към жената? Или на любовника към любовницата? Или на родителя към децата му? И чия от тези любови е най-сляпа?

— Ако се съди по теб и твоята Татяна — подсмихна се Птушко, — на остарял родител към хубавата му заварена дъщеря!

— А пък, ако се съди по тебе, Коля — меко каза полковникът, — ти, скъпи мой, си сляп и с двете очи!

— Какво имаш предвид?! — подскочи продуцентът.

— Имам предвид, че те лъжат едновременно двама твои близки!

— Какво каза?!

Птушко се протегна през бюрото с явното намерение да сграбчи полковника за реверите.

— Седни, Коля! — рязко извика Ходасевич.

Той замря, спря... а после послушно седна.

Валерий Петрович извади от куфарчето си и хвърли на масата пачка снимки. Те се пръснаха като ветрило по полираната повърхност. Бяха направени със скрита камера, с дългофокусен обектив. На всичките бяха само двама — Николай-младши, синът на Птушко, и до него — Анжела Манукян. На снимките и двамата бяха напълно облечени, но позите им красноречиво свидетелстваха за характера на отношенията им. На едната, направена някъде на улицата, синът прегръщаше Анжела през талията, тя се бе залепила плътно до гърдите му, и двамата се смееха. На друга — седяха на маса в ресторант, главите им бяха сблизени, той нежно държеше ръката ѝ и двамата се гледаха влюбено. На трети кадър, двойката до самозабрава се целуваше на предната седалка на колата на Анжела...

Птушко-старши бегло прегледа снимките, после рязко ги отхвърли. Те, кръжейки, паднаха на килима. И закрепя диво, страшно, сякаш беше ранен и молеше — неясно кого — за помощ. Лицето му се

бе изкривило едновременно от злобна и от страдалческа гримаса. Устата му бе озъбена, на врата и челото се бяха издули вени...

Ходасевич студено и безстрастно разглеждаше лицето му и съжаляваше само за едно — че не може да го снима така, за да покаже на Таня лицето на страдащия ѝ враг...

Той стана.

Птушко падна в креслото си в позата на дълбока скръб — главата сведена на гърдите, дланите му стискаха челото.

— Къде е нормалният изход от кабинета ти? — с равен глас попита Ходасевич.

Птушко вдигна глава и с невиждащ поглед се взря някъде в пространството.

— Каква гад си ти, Ходасевич... — процеди през зъби той. А после махна с ръка: — Върви натам. — Помисли за секунда и добави: — Няма да те убивам...

— А знаеш ли, Коля — каза полковникът, отваряйки вратата към секретарската стая, — защо Центърът тогава не ти разреши играта с Жюли? — Птушко мълчеше и Ходасевич продължи: — Защото решиха, че си прекалено емоционален! И прекалено доверчив! По-просто казано — че си слабак! Ти си слабак, Коля! — И с тези думи Валерий Петрович излезе от кабинета.

* * *

— ... Блестящо! — каза Таня. — Ти си го смазал!

— Не зная, не зная дали съм го смазал... — въздъхна Валерий Петрович, — но... Мисля, че такова отмъщение е достатъчно. Няма да наемаме убийци, я!

— Изобщо, смъртта е прекалено леко отмъщение! — произнесе Таня. — Моралните страдания са по-големи от смъртта. Зная това по себе си — намръщи се тя. — Така че, нека се поизмъчи!

— А какво ще правим с Птушко-младши? Той засега остава ненаказан. А както разбрах от разговора със стария, идеята е била негова — да „вземат за актриса“ теб.

— Не разбирам — замислено рече Таня, — нима толкова съм го засегнала с онази история с половината милион?

— Работата не е в това... — поклати глава полковникът. — То е просто моя версия, нямам никакви доказателства, но... Мисля, че всъщност историята с риалити шоуто я е замислил не старият, както твърдеше Анжела, а младият Птушко. Замислил я е не само заради парите. Но и за да натопи собствения си баща. Той добре е разбирал, че това, което правят, е противозаконно. И рано или късно тази история ще изплува. И ще удари първо по баща му, по Птушко-старши.

— Ето ти — своя кръв! — замислено каза Таня.

— Родството по кръв няма никакво значение. Особено за един подлец — отбеляза Валерий Петрович.

— Но защо все пак Птушко-младши е избрал мен за „актриса“?

— Именно защото си моя най-близка роднина. Знаел е от думите на баща си, че аз съм достоен противник. И още отначало е разбирал, че ще разнищя тази история. И твоето участие в шоуто няма да го простя на баща му. А за по-сигурно, той в края на краищата ми е изпратил своята любовница Анжела. И тя ми разказа всичко подробно, всеки детайл от разказа ѝ красноречиво говореше, че за всичко е виновен Птушко-старши... И „изповедта“, която тя вдъхновено ми изложи, е била типичен компромат за стария ѝ любовник. Така че слуховете за моята мъжка неотразимост — полковникът се усмихна — са силно преувеличени!

— Аз само едно не разбирам... — все така замислено продължи Таня. — Ясно ми е, че поиска да направя аварията с Анжела, за да я отделиш от Птушко-старши. За да можеш спокойно да си поговориш с него. За да не се върти тя в клуба край него. Но защо в колата, докато чакахме милиционерите, трябваше да включа „заглушителя“ за мобилни телефони?

— Не исках Птушко-старши веднага след разговора ни пръв да поговори с Анжела и веднага да започне да ѝ предявява претенции. Нали знаеш, че една жена винаги ще успее да излезе суха от водата. Влюбеният човек, особено ако е старец, е сляп... Така че тя напълно е могла да го убеди, че е невинна като гълъбица. А, не! Нека моят приятел Николай първо да поговори със сина си и да си изяснят отношенията! Не се и съмнявам, че първото нещо, което е направил, след като си отидох, е да го повика при себе си. И не е чакал дълго. Птушко-младши се въртеше също там, на приема в „Целина“, видях го.

Трябвало му е само да пресече улицата, за да застане пред страшния поглед на баща си...

В този момент (впоследствие Таня, припомняйки си, си мислеше: „Като по поръчка!“) се чу телефонен звън. Звънеше джиесемът на пастрока й. Те решиха, че вече могат да свалят табуто и да се обадят. Валерий Петрович вдигна.

— Да, Леночка — каза той, обаче по-нататък се ограничи само с кратки реплики, така че нито по тях, нито по безстрастното лице на пастрока си, Таня можа да си състави някакво мнение за характера на разговора.

Най-сетне Валера натисна червеното копче и Таня попита:

— Какво се е случило?

— Двойно убийство! — кратко рече полковникът.

Лицето му все така не изразяваше никакви емоции, само устните му се стиснаха още по-сурово от обикновено.

— Как?!

— При това и двете смърти имат непосредствено отношение към нашата история!

— Тоест?

— Вчера вечерта Птушко-старши в своя кабинет е застрелял сина си! А после се е самоубил!

— Боже мой!... — потресена каза Таня.

— Честна дума! — промърмори Ходасевич — Такъв изход не съм искал!...

— Валера, те сами са си виновни!

— Двама души са убити!... — въздъхна пастрокът й. — По дяволите! За такова нещо едва ли можеш да измолиш прошка!... — Ходасевич ядосано удари с длан по масата.

— Валерочка, не се чувствай виновен! Те първи започнаха! И се самоизядоха! Като паяци в буркан!

— С моя помощ!

— И чудесно! Смятам, че съм отмъстена! А това семейство... — лицето на Таня гнусливо се изкриви. — Какво пък, злото само се наказва!

— Че се е наказало, наказало се е, ама не съвсем... — поклати глава Валерий Петрович. — Знаеш ли какво ми каза Лена от „Куриер“?

По всяка вероятност наследница на продуцентската компания на Птушко ще стане Анжела Манукян!

— Как?! — смаяна извика Таня.

— Има сведения, че двамата Птушко — и старши, и младши — са оставили завещания в нейна полза! Всеки от тях ѝ е оставил своя пакет акции от телевизионната империя УТВ! Ето кой, в крайна сметка, спечели от тяхната спецоперация!

— Умна жена! — с известно възхищение каза Таня. И се пошегува с черен хумор: — Е, Валерочка! Сега, след всичко, което е било между вас, ти, като честен човек, просто си длъжен да се ожениш за нея!

ЕПИЛОГ

Пеженцето взискателно изсвири пред входа на гаража на рекламната агенция „Петата власт“.

Барьерата се вдигна и малката, предизвикателно червена кола триумфално се настани на паркинга. Охранителят излезе от будката си и се приближи до пежото. Докато Таня изключваше двигателя и прибираше джиясема в чантата си, той пристъпяше смутено от крак на крак и явно не знаеше как да се държи.

Всъщност, той по принцип трябваше да се мръщи. Нали „Петата власт“ заради Татяна Садовникова си имаше големи неприятности, заради нея избягаха много клиенти, а шефът, Андрей Фьодорович, колко дни ходи мрачен...

Но какво да прави, щом като всъщност му се иска да не е зъл, а приветлив? Все пак Татяна е красива и костюмът с цвят на свежа зеленина много ѝ отива, краката ѝ са супер, и се усмихва така топло и радостно... Пък и при това се говори, че всичко се е изяснило и се е оказало, че бившата творческа директорка за нищо не е виновна...

— Привет, любов моя! — весело поздрави Садовникова (колко пъти гардът е гадаел дали се майтапи или наистина не е равнодушна към него?). — Как е животът? Как върви работата? Как е настроението?

Тя попита така искрено, така заинтересувано, че охранителят, разбира се, не издържа и светна в ответна усмивка:

— Здравейте, Татяна Валериевна! Какъв ти живот без вас! А ето, сега дойдохте и веднага стана по-весело!...

— Благодаря! — трогната отвърна тя.

А охранителят се смути, че прекалено се е размекнал... Изчерви се и предложи:

— Защо така неудобно сте паркирали?

Пежото бе оставено на паркинга за посетители.

— Че къде другаде да застана? — усмихна се Таня. — Нали сега вече съм ви гостенка...

— Вашето място на паркинга, разбира се, е заето — смути се отново гардът, — сега тук си държи колата Пастухов, но вие можете да паркирате до шефа, искате ли?

— Разбира се, че искам! — съвсем детински се зарадва тя.

Скочи в колата, отново я запали и ловко я вкарва в тясното пространство между стената и лексуса на Андрей Фьодорович.

Излезе от колата, отново се усмихна и попита:

— Ами как сега да вляза в офиса? Моите отпечатащи сигурно са изтрети от базата данни?...

— Не са изтрети, а бяха изтрети — поправи я охранителят. И завърши: — Но днес сутринта отново ги въведоха. По лично разпореждане на Теплицин. Така че, както се казва, здравейте отново!

— Здравейте отново... — замислено, сякаш на себе си, произнесе Татяна. — За това, разбира се, благодаря...

Лицето ѝ се натъжи и охранителят, макар и нечувствителен за сантименталности, разбра — не е простила Садовникова, че я изгониха като мръсно коте. И макар на лицето ѝ да има усмивка, в сърцето си тя въпреки това носи обидата...

— Аз много ще се радвам, ако вие наистина се върнете... — тихо каза гардът след нея.

* * *

Таня вървеше по коридора — толкова познат, всяка шарка на тапетите знае наизуст — и все се опитваше да разбере — радва ли се или не? Приятно ли ѝ е да се връща или не много? От една страна, с „Петата власт“ тя вече се бе сродила... А от друга — нима родните, близките хора постъпват така? Още при първата неприятност — и никакви оправдания, никакви шансове, а просто — моля — вълн!...

Впрочем, още щом влезе в своя отдел и всичките ѝ съмнения се разсеяха — с такава неприкрита радост я посрещна целият колектив!

— Ох, Татяна Валериевна, здравейте! — забравила за студено дистанцирания си имидж, се усмихна Полина Павленко.

— Страхотно шик сте! — възхитено я разглеждаше Родя Щапов. — Този зелен костюм е просто супер, може ли да ви нарисувам, много бързичко, още сега?...

А Мишка Колпин пък съвсем забрави всякаква йерархичност. Втурна се и я сграбчи в обятията си:

— Танюшка, слънчице! Съкровище безценно!

И даже Артьом Пастухов — а той, седнал в креслото на Таня, съвсем пък нямаше на какво да се радва — даже той съвършено искрено каза:

— Колко е хубаво, че отново сте с нас!

А от секретарската ниша излезе непознато на Таня момиче — новата, вместо Наташка, секретарка — и също се усмихна:

— Здравейте, Татяна Валериевна! Казвам се Вера. Много се радвам да се запознаем, толкова много съм слушала за вас...

И веднага се заформиха чай, торта, пасти, а новата секретарка предано гледа Таня в очите:

— А вие, Татяна Валериевна, зная, че обичате кафе! Искате ли да ви направя двойно, подобрено?...

„Боже, колко е приятно!“ — Таня с всички сили се сдържаше да не подсмръкне.

И също с всички сили се убеждаваше, че не бива да скача от радост. Стига вече, научи я животът да не вярва на думи, да не вярва на очите си — да вярва само на онова, което е в действителност!

„И изобщо — аз вече винаги ще помня, че всеки човек носи змия в пазвата си! Също така всеки има «скелет в гардероба си»! Ето, бившата ми секретарка Наташка как се грижеше за мен, какви комплименти сипеше — в очите ме гледаше! А какво излезе?! Предателка и мръсница! Отмъщаваше ми — и с кого! С моя любовник, с човека, на когото вярвах... Всъщност, аз все още не познавам хората... Не ги познавам и не ги разбирам! Трябва да порасна вече! И да стана по-далновидна!“.

... Таня много се учуди, когато пастрокът ѝ ѝ разказа, че всички нейни служители си имат „скелети в гардероба“! А на нея ѝ се струваше, че им познава и кътните зъби! Винаги си бе мислила, че в нейния колектив всички са като на длан, обикновени, разбираеми хора, „прозрачни“... Но в хода на не толкова дългото разследване полковникът бе успял — Таня дори не си представяше как е успял — да намери „скелет“ в живота на всеки от тях!...

Кой би повярвал, че Полина, която изглежда съвсем неспособна да обича, а още по-малко да е страстна, не може и не може да

преживее, че приятелят ѝ я е зарязал. Че тя не само пие антидепресанти и редовно посещава психолог, но и досега, чрез приятелки и познати, следи всяка крачка на изменника. И потъва в черна мъка, щом разбере, че той се среща с други момичета... „Ще се опитам да я убедя, че тази твар не струва и малкото ѝ пръстче!“.

Макар че... Макар че май по-добре нищо да не казва. Нека Полинка смята, че никой не знае тайната ѝ. На всеки човек му е приятно да мисли, че тайните му са си само негови.

Така че нека Родя продължава да лъже, че два пъти в годината пътува до Финландия, а не до затвора в Карелия, където излежава присъда майка му. А Мишка Колпин нека се фука: „Пия, когато искам и колкото искам.“ Макар че всъщност Мишка има сериозни проблеми с алкохола. Той вече два пъти се опитва да се лекува, но засега без резултат и за всяка отпуска казва, че заминава на село при роднини, а всъщност се затваря вкъщи и две седмици пие неспирно...

Не, изобщо не е нужно сътрудниците ѝ да знаят, че на нея ѝ е известно всичко за тях... И всъщност, отдавна вече ѝ е време да порасне. Да стане по-сдържана. И да се научи просто да се усмихва и да поддържа лек, необвързващ разговор, на никого да не бърка в душата и своята да не разкрива...

Така за всички ще е по-спокойно.

— Чудесна торта — похвали я Таня. — И кафето е направо страхотно, благодаря!

— Е, за завръщането! — Тьома вдигна кафената си чаша.

— За срещата! — подхвана и Таня.

— Нали ще се върнете при нас? — с невинен вид уточни Тьома.
— На същата длъжност, нали?

— Не зная, Тьомочка — усмихна се Таня. — Още не съм решила.

— Но с шефа вече говорихте, нали? — не я оставяше на мира той.

„И освен това — никога не бива да се дава излишна информация. Няма да им кажа, че съм се срещала с бившия си шеф, по негова инициатива, в клуб «Ален Делон». И Андрей Фьодорович много ме моли да се върна и обеща един път и половина да увеличи заплатата ми. А освен това ми разказа, че е успял да уреди въпроса с Брячихин...“

— Да го уредите? — учуди се тогава Таня. — Как така?

— Ти какво, Садовникова, телевизия не гледаш ли?

— От известно време направо ми се гади от телевизията...

— Жалко! Брячихин беше направо блестящ! Уредих му три явявания в ефир, в три централни канала! В праймтайма, със солидно намаление! И той имаше голям успех! Всеки път пред камерите говореше едно и също: „Сега всички знаят, че съм имал тежко детство. Биех се с момчетата, крадах ябълки и бях начело на банда хулигани. Затова аз знам как да въведа ред в Москва!“.

— Чиста демагогия!

— Да, най-добрата защита е нападението! Но какво да се прави — човекът си е харизматичен! След тези телеефири рейтингът му порасна със седем процента! Така че успяхме да обърнем собствения ни гаф в негова полза! Брячихин е безкрайно доволен и нас с теб повече няма да ни пипне...

— На теб извини ли ти се, дето те замери с кафето?

— Какво говориш! Такива хора никога не се извиняват! За разлика от нас, мухлясалите интелигенти...

... Всъщност, нали и Андрей Фьодорович не ѝ се извини и затова Таня се съмняваше, че ще се върне в агенцията. Обеща да дойде и да се „огледа“. А паралелно с това разговаряше с „ловците на таланти“ за работа в други рекламни фирми. И размишляваше: „Може би, стига съм работила за другиго?! Време е да събера смелост и да започна свой бизнес?! Не е задължително да е свързан с рекламата! Някоя и друга идеяка имам по въпроса...“

— ... Та връщате ли се? — не отстъпваше Артьом.

— Тьома, нали знаеш какво става с любопитната Варвара? Откъсват ѝ носа, задето си го пъха навсякъде! — смееше се Таня. А после се обърна към всички: — Благодаря за топлото посрещане! Мога да кажа едно — много ми липсвахте всички!

* * *

На Таня много ѝ се искаше да завърши историята красиво.

Първо, да си отмъсти на онези двамата, които я предадоха — на бившата си секретарка Наташа Соколова и на бившия си любовник Макс Мезенцев.

А после както трябва да си почине. Да замине някъде надалече — например, за тихите, отдалечени от бурите на цивилизацията Малдивски острови. Сама, без компания — прекалено бе уморена от хората и много се бе разочаровала от тях. Просто да се излежава на пясъка, никого да не вижда и за нищо да не мисли. И топлото тропическо слънце да пресуши спомените й...

Макс, Макс... Какъв гад се оказа! Преструваше се на мил, любящ, искаше да й направи дете — и заради какво?! Заради работата си при Птушко, за пари! Интересно, колко ли са му платили? Сигурно трийсет сребърника... Как й се иска да го убие, да го унищожи, без никакви си килъри, а със собствените си ръце!

Мислите за отмъщение я сгрываха, а фантазията й рисуваше най-страшното възмездие, което да се стовари върху Макс и Наталия. Ето: двамата лежат в леглото, а в стаята изведнъж се втурват четирима с черни маски и... Или: тия двамата отново са в леглото, а вътре влизат намръщени хора с бели престилки и със строги гласове казват, че са от Центъра за профилактика срещу СПИН и че по техни данни, един от многобройните партньори на Наталия е заразен... А може и така: да поразпита познатите си и да намери свестен хакер. И да му даде задача да изтръска някоя банка, по-сериозна, не от бандитските. А парите от сметките да прехвърли на сметка на Макс. Нека после се разправя с банковите босове...

С една дума, може да се измислят сума ти неща! И може да се уредят много работи! И помощници да си намери — Синичкин или Полуянов сто процента няма да откажат... Таня дори на няколко пъти хваща телефонната слушалка да се обади, да моли, да организира... Но всеки път нещо я спираше. А какво — тя и самата не можеше да разбере...

Опасенията, че Мезенцев и Соколова ще й отвърнат със същото ли? Съвсем не! Макс и Наталия не са хората, от които може да се страхува. Страхът, че ще прекали с отмъщението и самата тя ще си има проблеми с бандитите или със закона? Също не! Първо, тя е умна и никакви проблеми няма да допусне, и второ, каквото и да се случи, Валерочка винаги ще я измъкне... Не, тук имаше нещо друго, но как да формулира това друго нещо? „Аз прекалено ги презирам, за да се занимавам с тях? Или: те така ме обидиха, че аз дори не искам да мисля за тях? Или просто интуитивното седмо чувство, че е по-добре

да не бъркаш в помията? А може би просто времето за мъст не е дошло?“.

Но по-скоро я спира нещо, което тя много добре бе разбрала от историята с Птушко... Когато човек се опитва да отмъсти, става така, че действията му волно или неволно засягат съвсем странични и абсолютно невинни хора. И те без да имат вина, страдат. Защо, примерно, се измъчи тя? Само защото е заварената дъщеря на Валерий Петрович...

При това отмъщението понякога се превръща в бумеранг, насочва се срещу отмъстителя, а печелят от него, жънат плодовете му съвсем други хора. Както в случая с Птушко — и двамата загинаха, а предателката Анжела се оказа на върха...

С една дума, Таня на никого не се обади и никаква „операция Мъст“ не започна... Сигурно трябва първо да замине за островите, да си почине, да помисли?...

Тогава тя започна да се разхожда из Интернет и да си избира курорт — най-красивият, най-скъпият, най-спокойният. Само че и с курорта нещо не се получаваше...

Таня прегледа стотици картинки — със съблазнителни палми, с тихи лагуни и уютни бунгала — но така и не си избра нищо. Всичко бе и извънредно красиво, и екзотично, и луксозно — само че кой знае защо никак не ѝ се искаше да ходи в туристическата агенция и да си урежда пътуване.

„Но какво всъщност ми трябва? — мислеше Таня, като объркано разглеждаше все нови и нови картинки с пустинни плажове и съблазнителни кокосови палми. — Какво искам? Защо не ми паснаха разкошните, комфортни Малдиви?...“

И изведнъж, внезапно сякаш ѝ просветна и тя разбра какво иска... Още сега! Незабавно!

* * *

До доктор Кирил е още далеч, цели петстотин метра, но Таня вече се чувства безгрижно, съвсем като малко момиче.

Не, тя разбира се, би могла да постъпи като голямо момиче. Да се обади и да помоли Кирил да ѝ поръча пропуск. И благоприлично, по

всички правила да влезе в болницата през главния вход. Но това е така обичайно и скучно, а на Таня кой знае защо ѝ се струва, че доктор Кирил също обича всичко неочаквано и нестандартно.

Тя ловко сграбчи напречната греда, вдигна се на мускули и хоп, вече седи върху оградата, а минаващите оттам хлапета я гледат възхитено. Сега — мощен скок и ура — бастионът е превзет! А след това с важен вид, за да не я спре никой, слиза в мазето, минава по тъмните коридори до входа на реанимацията, в бокса отново „приватизира“ нечия бяла престилка, влиза в отделението... и ето го, Кирил! Върви уморен и тъжен по коридора, в ръцете му — отворителни на вид сонди... Ама че работа има! Тя просто е длъжна колкото се може по-често да го глези с приятни изненади.

— Кирил Ев-ге-ние-вич! — изпя Таня.

Той вдигна поглед и... едва не изпусна сондите си.

— Та... Танюшка!

И с недоверие в гласа:

— При мен ли идваш?

— Не — усмихна се тя и кокетно оправи престилката си. — Дойдох на инспекция! Искам да разбера как се чувстват пациентите...

— С пациентите всичко е наред — подхвана тона ѝ Кирил.

— Анамнеза, диагноза, прогноза? — с умен вид попита Таня.

— За болните е благоприятна. А виж, при нас, лекарите... поточно при един от лекарите... всичко е ужасно.

— И защо така? — усмихна се тя.

— Защото много ми липсваше — съвсем по детски въздъхна той.

— Ох, Кирюшка — въздъхна и Таня (фамилиарното „Кирюшка“ се изплъзна от устните ѝ съвсем естествено), — не можах да дойда по-рано. Такива неща ми се случиха! Едва сега малко се пооправих...

— И каква е прогнозата за бъдещето? — запита той.

— Прогнозата... Прогнозата е такава, че днес аз ще дежуря заедно с теб. Ако позволиш, разбира се.

Кирил я гледаше недоверчиво:

— Шегуваш ли се?

— Как ще се шегувам?! Ето, и пасти съм донесла, за да ни е сладко. Ами ти, между другото, защо не се обади? Нали казваше, че ми знаеш телефона...

— Не исках да ти досаждам — твърдо каза Кирил. — Реших, че ако поискаш, сама ще дойдеш.

— Но си ме чакал, нали?

— Чаках! Много те чаках. И даже всеки ден ти поръчвах пропуск.

Тук ѝ остана само да изфучи:

— Пропуск! Ха! Кога са ми били нужни пропуски на мен?! Аз съвсем простичко, през оградата...

— Таня! На колко си години?!

— Не знаеш ли, че на жените такива въпроси не се задават?

— Ако тези жени са на по-малко от осемнайсет — може! А ти явно си на по-малко! Сигурно си на десет–единайсет, след като се катериш по оградите!

— Не, на цели дванайсет съм! — със смях си „призна“ Таня. — Но съм на дванайсет само когато съм с теб. Когато те гледам, веднага ставам дете. Чувствам се съвсем млада и глупава... И защо, интересно, е така?

— С мен също става нещо странно — сериозно кимна Кирил. — Щом те видя — веднага ме обземат някакви неясни желания...

— Например? — хитро се усмихна Таня.

— Например — да изхвърля тези проклетите сонди и да се запиляя някъде на майната си! Заедно с теб, разбира се — Кирил се приближи до отворения прозорец и се направи, че наистина иска да ги изхвърли...

— Не, не! — изплаши се Таня. — Ами какво ще правят пациентите ни? Нали днес сме дежурни!

— Ах, да! — сякаш се сети Кирил. — Е, тогава да вървим. Ще започнем дежурството си с чаша кафе.

— Става! — съгласи се Таня.

После те пиха кафе в жалкия, олющен дежурен кабинет и се целуваха на продъненото диванче, а Кирил виновно каза:

— Извинявай, че в болницата при нас всичко е така... примитивно...

Таня отвърщаше на целувките му и си мислеше: „Да, далеч не е «пет звезди». Само че кой ще ми отговори — защо тук ми е толкова добре?“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.